

To my parents, to whom I owe everything and more.

The Little Prince ... in Ancient Greek

*Translation of Antoine de Saint-Exupéry's original text,
with vocabulary help*

Juan Coderch

The Little Prince ... in Ancient Greek

Translation of Antoine de Saint-Exupéry's original text, with vocabulary help

First Edition

© 2017 by Juan Coderch

All rights reserved. This book may not be reproduced, in whole or in part, in any form beyond that copying permitted by Sections 107 and 108 of the U.S. Copyright Law.

ISBN: 978-0-9571387-4-2

Printed by CreateSpace in South Carolina, United States

INTRODUCTION

Why *The Little Prince* in Ancient Greek?

[Note: Whenever I say "Greek" in this Introduction I will mean "Ancient Greek."]

As it happened with my translation of a case of Sherlock Holmes and one of the stories of Don Camillo into Greek (both published together in a little book by *Metheksis Editions*, Thessalonika, Greece), my purpose is to offer learners of this language some material to practise it: reading vocabulary and syntax that you already know, maybe adding some new vocabulary to your existing one, and some exercises. This is nothing other than the usual reading book for practising the language, as can be found in any language that is to be studied.

Difference with my former translations

The difference is that, while in those two former books I just offered the text, this time I have decided to add two things (that can be easily avoided by whoever considers them superfluous): some language help in the margins and, after each chapter, some questions in Greek (to be answered in Greek, of course) for the sake of practising some written or oral Greek, to make it not only a reading book; this kind of "reading comprehension" questions is a normal practice in many reading books for any modern language. Of course, the questions deal with the easy aspects of the story, not with the philosophical reflections of the author.

A book for adults? A book for children?

There seems to be a general agreement that this is not a book for children but for adults because of the philosophy of life underlying in it, but... it happens that almost all of us read it years ago during our primary-school period. In any case, the final result is that almost everybody knows about this story, a simple short story easy to tell, which makes this book a good candidate to be offered for language practising as everybody knows what it is about and this makes it look less scary. Any reader of this book easily senses the plot from the very first sentence, they know what they are going to find.

Traduttore tradittore?

The author of the original French text makes usage of a very simple syntax: we hardly find subordinate sentences and, on the contrary, we find lots of simple sentences, sometimes not even connected between them, but just juxtaposed after a full stop. For instance, accumulations of short simple sentences like

The well that we had come to was not like the wells of the Sahara. The wells of the Sahara are mere holes dug in the sand. This one was like a well in a village.

are normal, and we know that in Greek it would be more normal to find these three sentences linked by some type of subordination, something that could sound like

The well that we had come to was not like the wells of the Sahara, that happen to be mere holes dug in the sand, while this one was like a well in a village.

And this leaves us with a double choice:

a/ Do we keep in the Greek version this simple juxtaposed style?

Advantage: The result looks closer to the original text.

Disadvantage: It does not “sound Greek.”

b/ Do we rephrase the text to produce something more Greek-sounding?

Advantage: It sounds nearer to what Greek language was.

Disadvantage: We go away from what the author wrote.

So, if an author wrote *He opened the door. He went in* should the Greek translation say ἀνέωξε τὴν θύραν. εἰσέβη something that would be understood by a native Ancient Greek speaker but would not sound natural, or should we rephrase the first sentence into the usual aorist participle and say something like *Having opened the door, he went in* ἀνοίξας τὴν θύραν, εἰσέβη something that would sound more natural but that would not be what the author wrote?

I have tried to reach a medium term: keeping what the author wrote but, wherever I consider that reflecting the author’s syntax would produce something excessively unnatural, I have produced some subordination between juxtaposed simple sentences.

Another problem was what to do with the frequent appearances of the three dots indicating that the writer/speaker did not consider the sentence as completely finished. The French author used this technique very frequently, so I have kept it as long as it would not produce any confusion. I make use also of exclamation marks and quotation marks. Yes, Greeks did not have them, but I think that it helps.

In the dialogues, when there is a combination of the spoken words and narration words (for instance, “He wanted to leave immediately, he said”), I have separated the narration words by little hyphens only in case spoken words appear again after them, to avoid any confusion; for instance “He wanted to leave immediately -he said-, and he left”: this makes clear that the spoken words were “He wanted to leave immediately and he left,” rather than just “He wanted to leave immediately” (as if the person who has said that left after saying it).

A problem with a rose...

The main problem for rendering the translation was a curious one: the relationship between the Little Prince and a flower, a rose. The French author depicted some kind of “platonic love” between the Prince and that flower, making very clear in his native language, French, a feminine description of the flower, and both terms are feminine in French: *une rose, une fleur*.

Both terms are neuter in Greek: τὸ ἄνθος, τὸ ρόδον. And, to make things more complicated, also the term I chose for *little prince*, τὸ βασιλείδιον, is neuter, while the French term for *prince* is masculine. So, if I wanted to reflect the platonic love that the French author depicted between a feminine character, the flower, and a masculine character, the boy, I had to avoid the coincidence of two neuter nouns. I kept the choice of a neuter noun for *little prince*, as for instance also the noun *little child* happens to be neuter in Greek, τὸ παιδίον, but I needed a feminine flower, a feminine rose. Theophrastus offered me the solution: in some of his texts, he uses the noun ἡ ἀνθεμίς, -ίδος for *flower*.

With respect to *rose*, ροδωνιά, -ᾶς and ροδή, -ῆς both mean *bank of roses*, but the very first one, ροδωνιά, is used by Theophrastus also with the meaning of the flower itself, *rose*. Maybe using ροδωνιά instead of ρόδον just because it appears once in Theophrastus is not extremely accurate, but I think it’s a little license that we can allow ourselves to solve the problem. Of course, I use ροδή when I mean *bank of roses*, as we have also some bank of roses at some point in some chapter.

... and another (little) problem with a (little) prince

The choice of a neuter noun for *little prince* offered only a little problem: the narrator, the pilot who meets the little prince in the desert, has got very clear that our main character is a boy. Therefore, should I consider our little prince a masculine or a neuter being? Grammatically, it is neuter, τὸ βασιλείδιον, but I think that making the pilot refer to the little prince as to *it* instead of *him* would sound unnatural even in Greek, so that I have allowed myself to make use, just sometimes, of the well-known resource of the *constructio ad sensum*, a resource used by classical authors. So, if I had to use a participle depending on τὸ βασιλείδιον, I have written that participle in neuter, agreeing with the noun on which it depends (for instance εἶδον τὸ βασιλείδιον δακρῦον), to avoid any grammatical incongruency, but if I must refer to the little prince and the neuter noun τὸ βασιλείδιον has not appeared previously in the same sentence I have more freedom and I allow myself to use a masculine form (for instance εἶδον αὐτόν).

The Ørberg style

Many of you know the excellent Latin method *Lingua Latina Per Se Illustrata*, written by Hans Ørberg: new words are explained on the margin of the page using only the language that is being learned. I have tried to follow the same procedure, but, not being this a language course, the point to be decided was what words must be explained. In the Ørberg method the choice is very simple: words that have not appeared previously, but this is not a language-learning textbook in which you know accurately what words have already been taught and what words are new, and moreover every reader will have followed a different textbook and there will not be two readers that have the same vocabulary background.

So, I have followed my own instinct and I have glossed words that I consider that could present some difficulty for the reader, or maybe even if it is for instance a very well-known adjective I mention its opposite just for the sake of practising vocabulary, etc. Of course, for some readers some of these glosses, or all of them, will be superfluous (nothing easier than skipping them), while for others they may be of some assistance, even if they do not teach you anything new but at least make you practice the language a little more.

As a general rule, I write “=” after the word if what follows can be more or less considered a definition,

I write “:” if it is rather some more indirect way of explaining its meaning, the sign ↔ means “the opposite of”, and the sign < means “comes from.” In some cases “:” appears first in the gloss, without anything preceeding it, just when it is clear what part of the line is being explained.

Concerning glosses without any explanation, some words are glossed just by separating with a hyphen the elements that form them (for instance, a compound verb formed by a preposition and the simple verb itself); this is nothing other than a way of calling the reader’s attention towards the different elements, each one with its meaning, that will give the final word its sense. And in other cases the gloss consists just in showing together a couple of words that form the same language element but appear far from each other in the text.

I have tried to write the glosses at the same line level of the word to be explained, but in some cases two or three words needing to be glossed appeared on the same line. This has caused that only the first gloss appears at the same level as the word to which it corresponds, and the subsequent ones will appear at some level below.

It can be argued that there is nothing easier than seizing a dictionary and looking up the new unknown word, much easier than trying to understand the explanation at the margin. For instance, for the word κάδος, some readers for whom the word is new will prefer to look it up in a dictionary and find out that it means “bucket” rather than reading a definition in Greek that could be subject to more than one interpretation: ὃ χρώμεθα ἵνα ὕδωρ λάβωμεν. Does it mean bucket? Bottle? Glass? Our own cupped hands? Or the unprecise definition for σταθμός: τόπος οὗ οἱ πορευόμενοι παύονται. Does this mean station? Restaurant? Hotel? Final stop?

In a summary: the Ørberg style is for those who want to read the text without going out of the immersion into the language itself of the text even if this leads to some lack of precision in some cases. It is supposed that even if the definition at the margin may be in some cases unprecise the reader will be able to deduce what is being alluded to (it is more probable that the object we use with a rope to take water out of a well is a bucket rather than a bottle, for instance). The glosses are just supposed to be a means of help, not a precise dictionary.

The quantity of glossed words diminish towards the end of the book, the reason being a simple one: words that have already been glossed are not glossed again, although in some cases I may write again from what verb a difficult form comes, for the sake of help. Especially towards the last pages there is a

lack of difficult vocabulary and some of those pages hardly have any glosses. On the opposite, the first pages accumulate a lot of glosses, when all vocabulary makes its first appearance.

It will be observed that I have not added language comments to the dedication that the author wrote for his friend Leon Werth. I have included the dedication (although I have seen that some editions include it and others do not consider it part of the book and do not include it) but I have not wanted to use it for language-learning purposes, as it is something very personal from the author to a friend who seemed to be going through very difficult circumstances in his life.

Modern vocabulary and illustrations

As we usually do in these cases, modern terminology (*train*, for instance) is taken from Modern Greek and readapted into a potential classical form. Nevertheless, in this story there is not an excess of modern terminology.

About the illustrations, I have kept those that, with little variations, have always appeared in all editions (but just in black and white to keep the printing price low).

Acknowledgments

I should express my gratitude to three people: Dan Batovici, who taught me the technicalities for formatting a book when I was in the process of publishing my two grammars; Prof. Stephen Halliwell, for his pieces of advice about vocabulary; and Geoffrey Steadman, from Tennessee, who taught me the procedures for publishing through POD.

It must be mentioned that most of this book was written during one of my periods of stay at the Fondation Hardt, in Geneva. I would like to express my gratitude to the Fondation Hardt for providing me with some wonderful stays and an excellent working environment.

Juan Coderch

St Andrews, April 2017

Τῷ Leon Werth

Τοὺς παῖδας συγγνώμην αἰτοῦμαι διότι ταύτην τὴν βίβλον ἀνθρώπων
τινὶ καθιέρωσα ἤδη τελείῳ ὄντι. ὅμως δέ, μεγάλη μοι πρόφασις
ὑπάρχει· οὗτος ὁ ἄνθρωπος βέλτιστός ἐστί μοι τῶν ἐμῶν ἐν πάσῃ τῇ
οἰκουμένῃ φίλων· καὶ δὴ καὶ ἄλλην πρόφασιν ἔχω· οὗτος ὁ
ἄνθρωπος οἷός τ' ἐστὶ πάντα συνιέναι, ἄλλα τε καὶ τὰς βίβλους τὰς
τοῖς παισὶ γεγραμμένας· τρίτη δὲ πρόφασίς μοι κεῖται· οὗτος ὁ
ἄνθρωπος ἐν τῇ Γαλατίᾳ οἰκεῖ, οὗ πεινῶν τε καὶ ῥιγῶν πάσχει, δεῖ
οὖν μάλιστα πρᾶννεν αὐτόν· εἰ δὲ αὗται αἱ προφάσεις οὐχ ἱκαναί
εἰσιν, βούλομαι ταύτην τὴν βίβλον τῷ παιδὶ καθιεροῦν ὅς ποτε
οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἦν, πάντες γὰρ οἱ ἄνθρωποι παῖδες ἦσαν τὸ
πρότερον (καὶ εἰ ὀλίγοι τινὲς τούτου μέμνηνται)· ἐπανορθῶ οὖν
τὴν ἐμὴν καθιέρωσιν·

Τῷ Leon Werth

τότε ποτὲ παιδὶ ὄντι

I

ἀνερευνετός = ὃν οὐδεὶς οὐπω
ἠῦρεν

διήγημα, -ατος = μῦθος

καταβροχθίζω = κατεσθίω, παντε-
λῶς ἐσθίω

ἀντίγραφον, -ου = διάγραμμα ὃ
ἴσον ἄλλῳ ἐστίν

Ἐξ ἔτη γεγονὼς εἰδὼν ποτε ἐν βίβλῳ τινὶ περὶ τῆς ἀνερευνήτου
ύλης, ἐν βίβλῳ ἧς ἡ ἐπιγραφή "Ἀληθῆ διηγήματα" ἦν, θαυμαστὸν
διάγραμμα ὃ βόα ὄφιν θηρίον καταβροχθίζοντα ἐδείκνυ. τότε ἐστὶ
ἐκείνου τοῦ διαγράμματος ἀντίγραφον·

ἀρπαγή, -ῆς = ὃ βίᾳ αἰρεῖται

μασάμαι = τοῖς ὁδοῦσι (ὁδὰξ) ἐσ-
θίω

οὐκ ἐξόν· διότι οὐκ ἔξεστι

καταπέττω = τὸν σῖτον ἐν τῇ γασ-
τρὶ πολὺν χρόνον ἔχω

ἡ τύχη· τὸ γενόμενον

ἐνθυμέω = ἐννοέω

χρωματικός = ὃς χρώματα δείκ-
νυσιν

ἐν τῇ βίβλῳ τότε ἐγέγραπτο· "οἱ βόα ὄφεις τὴν μὲν ἀρπαγὴν ὅλην
καταβροχθίζουσιν, οὐδαμῶς δὲ αὐτὴν μασῶνται· ἔπειτα δέ, οὐκ
ἐξὸν αὐτοῖς κινεῖσθαι, ἐξ μῆνας καθεύδουσιν ἐν ᾧ καταπέτ-
τουσιν."

πολὺ ἐμαυτῷ περὶ τῶν τυχῶν τῶν ἐν τῇ ὕλῃ ἐνθυμήσας οἷός τ' ἦν
χρωματικῷ καλάμῳ χρώμενος τὸ ἐμὸν πρῶτον διάγραμμα δια-
γράφειν, τὸ πρῶτον τῶν ἐμῶν διαγραμμάτων, ὃ τοιόνδε ἐγένετο·

τέλειος = ἄνθρωπος ὃς οὐκέτι
νέος ἐστίν

ἡρόμην = ἡρώτησα (<ἐρωτάω)

πέτασος, -ου = στολὴ ἣν οἱ τέλειοι
ἄνδρες ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐνίοτε
ἔχουσιν

τοῦτο τὸ τεχνικὸν ἔργον τελείοις τισὶ ἀνθρώποις δεῖξας ἡρόμην
πότερον τὸ ἐμὸν διάγραμμα αὐτοὺς φοβοίη ἢ οὐ, ἐμοὶ δὲ ἐρωτῶντι
ἀπεκρίναντο ἀεὶ "διὰ τί πέτασος φοβοίη ἄν;"

τὸ ἔνδον ↔ τὸ ἔξω

συνεῖεν < συνίημι (= αἰσθάνομαι)

ἀκριβῶς = διὰ πάσης ἀκριβείας

διηγέομαι = ἐξηγέομαι, λέγω

παραινέω = λέγω ἄλλω τινὶ ὅ τι

ἐγὼ αὐτὸς ποιοίην ἄν

ἀνεωγμένων < ἀνοίγνυμι

κεκλεισμένων < κλείω

τῷ λογισμῷ: τοῖς ἀριθμοῖς

τὸν νοῦν προσέχω τινί = βλέπω

πρὸς τινα

ζωγραφεὺς = ἄνθρωπος ὃς ζωᾷ τε

καὶ ἀνθρώπους διαγράφει

δίαιτα, -ας = τρόπος βίου

καλῶς ἀποβαίνω = εὐτυχέω

οἷοί τ' εἰμί = δύναμαι

λυπηρὸς = χαλεπός, πονηρός

δέον = διότι δεῖ/ἔδει

ἀεροσκάφος, -ους = πετόμενον

σκάφος

ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ: ταχέως, εὐθύς

χρήσιμος = ὃς ὠφελεῖ

ἀποπλανάω = ἔνθα καὶ ἔνθα πλα-
νάω

ὅμως δὲ τὸ ἐμὸν διάγραμμα οὐκ ἐδείκνυ πέτασον, ἐδείκνυ δὴ βόα
ὄφιν ἐλέφαντα καταπέττοντα. διέγραψα οὖν τὸ τοῦ ὄφεως ἔνδον ἵνα
οἱ τέλειοι ἄνθρωποι τοῦτο συνεῖεν, ἀεὶ γὰρ δεῖ αὐτοῖς πάντα
ἀκριβῶς διηγεῖσθαι· τὸ ἐμὸν δεύτερον διάγραμμα τοιόνδε ἦν·

οἱ τέλειοι ἄνθρωποι μοι παρήνεσαν ταῦτα μὲν τὰ διαγράμματα βόα
ὄφεων καταλιπεῖν, εἴτε ἀνεωγμένων εἴτε κεκλεισμένων, τὸν δὲ
νοῦν μᾶλλον τῇ τε γεωγραφίᾳ καὶ τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῷ λογισμῷ καὶ τῇ
γραμματικῇ προσέχειν.

τούτων οὕτως ἐχόντων ἔδοξέ μοι ἔξ ἔτη γεγονότι ἀρίστην
ζωγραφέως δίαιταν καταλιπεῖν, τῶν γὰρ ἐμῶν πρώτου καὶ
δευτέρου διαγραμμάτων οὐ καλῶς ἀποβάντων ἠθύμησα. οἱ μὲν
τέλειοι ἄνθρωποι οὐδέποτε οἷοί τ' εἰσὶ τι αὐτοῖς συνιέναι,
λυπηρότατον δὲ τοῖς παισὶ ἐστὶν αὐθις καὶ αὐθις πάντα ἐκείνοις
ἐξηγεῖσθαι.

οὐκοῦν δέον με ἄλλην τέχνην ἀσκεῖν ἔμαθον τὸ ἀεροσκάφη
κυβερνᾶν, ἐμὲ δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα περὶ πάσης τῆς οἰκουμένης
πετόμενον ἢ γεωγραφία μάλιστα ὠφέλησεν, ἐδυνάμην γὰρ ἐν
ἀκαρεῖ χρόνῳ προσβλέψας τὴν Σίναν τῆς Ἀριζόνης διακρίνειν, ὃ
χρησιμώτατον τυγχάνει ὄν, ἄλλως τε καὶ τῷ τῆς νυκτὸς
ἀποπλανῶντι.

σπουδαῖος = ὅς οὐ γελαῖ

ὀμίλῳ τινί = γνώριμος γίγνομαι
τινί
ἐπιμελής: ἀκριβής

ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπω = βέλτιον
ποιῶ

ἐντυγχάνω τινί: εὐρίσκω τινά
νοητικός = σόφρων, ὃς εὖ νοεῖ
εἰδέναι = γινώσκειν
συνετός = σοφός
βασανίζω: ἐξετάζω

σέσωκα < σώζω

κυλεία, -ας = ἀγὼν ἐν ᾧ οἱ ἀγωνισταὶ χαρτίοις χρῶνται
περὶ ἧς: περὶ ταύτης ἣν

τραχηλιστήρ, -ῆρος = στολή ἣν οἱ τέλειοι ἄνδρες περὶ τοῦ ἀνέχενος
ἐνίστε ἔχουσιν

διὰ τοῦ ἐμοῦ βίου πολλάκις μὲν πολλοῖς σπουδαίοις ἀνθρώποις ὀμίλουν, πολὺν δὲ χρόνον τελείοις ἀνθρώποις συνοικήσας ἐπιμελέστερον ἔγνωκα· ὅμως δὲ τοῦτο μόλις τὴν ἐμὴν περὶ αὐτῶν δόξαν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἔτρεψεν.

ἐπειδὴ δὲ ἐντύχοιμι ἀνθρώπῳ τινὶ ὃς δοκοίη μοι νοητικὸς εἶναι, ἅτε βουλόμενος εἰδέναι πότερον ἀληθῶς συνετὸς εἴη ἢ οὐ, τοῦτον ἐβασάνιζον μὲν αὐτῷ τὸ ἐμὸν πρῶτον διάγραμμα δεικνὺς ὃ ἀεὶ ἐμαυτῷ σέσωκα, ὃ δὲ ἀεὶ "τοῦτο πέτασός ἐστιν" ἀπεκρίνετο.

ἔπειτα δὲ περὶ μὲν βόα ὄφεων οὐκέτι διελεγόμην οὔτε περὶ τῆς ἀνερευνήτου ὕλης οὔτε περὶ τῶν ἀστέρων, τοιοῦτος δὲ γενόμενος οἷος αὐτὸς ἐτύγχανεν ὧν περὶ τε τῆς κυλείας διηγούμενη ἦν τῇ Ἀγγλικῇ γλώττῃ "γέφυρα" καλοῦσι καὶ περὶ ἧς "γὸλφ" καλοῦσι καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ περὶ τραχηλιστήρων, ὃ δὲ τέλειος ἄνθρωπος μάλιστα ἔχαιρεν ἅτε ἐντυχῶν τοιούτῳ σωφρόνι ἀνθρώπῳ.

ἐρωτήματά τινα·

1/ πότε ἀνένγω ὁ κυβερνήτης τὴν βίβλον τὴν περὶ τῆς ὕλης;

2/ τί διέγραψεν;

3/ τί ἀεὶ ἑώρων οἱ τέλειοι ἐν τῷ διαγράμματι;

4/ διὰ τί τὸ διαγράφειν κατέλιπεν ὁ κυβερνήτης;

5/ τίνα ἄλλην τέχνην ἥσκησεν;

II

βιόω: ζάω

μέχρι οὗ = μέχρι
ἐρημία = τόπος οὗ οὐδὲν ὑπάρχει
πλὴν ψάμμου

ἐρράγη < ῥήγνυμι

ἐπιβάτης, -ου = ἄνθρωπος ὃς εἶτε
ἀεροσκάφει εἶτε νηὶ πορεύεται
ἐπισκευὴν πράττω = εὖ τίθημι ὃ
κακῶς ἐστίν
ἐκ τούτου ἐξαρτᾶται: τοῦτο
κρίνει

ἐρημος, -ος, -ον < ἐρημία

ναυαγός = ἄνθρωπος ὃς, τῆς νεῶς
καταδύσης, ἐν τῇ θαλάττῃ μένει
σχεδία, -ας = μικροτάτη ναὺς ἦν
οἱ ναυαγοὶ ποιοῦσιν
συνιέναι < συνίημι

ἀκτίς, -ίνος = ἡλεκτρικὴ δύναμις
ἐκ τῶν νεφελῶν πίπτουσα
βεβλημένος < βάλλω
εὐπρεπής: θαυμαστός

οὕτω μόνος ἐβίου, οὐδεὶς ἄλλος παρῆν ᾧ ἀληθῶς διαλέγεσθαι
δυναίμην, μέχρι οὗ ἤδη νῦν τὸ ἐκτὸν ἔτος ἐν τῇ ἐρημίᾳ Σαχάρα
δυστύχημα ἔπαθον, μέρος γάρ τι τῆς τοῦ ἀεροσκάφους μηχανῆς
ἐρράγη.

οὐδενὸς μηχανικοῦ τεχνίτου οὔτε ἐπιβάτου παρόντος, ἔμελλον
πράττειν αὐτὸς μόνος χαλεπὴν ἐπισκευήν, ἐκ δὲ ταύτης ἐξηρτᾶτο
εἶτε ζήσιν μέλλοιμι εἶτε ἀποθανεῖσθαι, ὕδωρ γάρ μοι μόνον ὁκτῶ
ἡμερῶν λοιπὸν ἦν.

τῇ πρώτῃ νυκτὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου ἐκάθευδον, χίλια μίλια ἀπὸν τοῦ
ἐγγυτάτου τόπου οὗ ἄνθρωποι τινες οἰκοῖεν· ἐρημότερος δὲ ἦν ἢ
ναυαγὸς ἐπὶ σχεδίας ἐν τῷ μέσῳ ὠκεάνῳ πλανῶν· τούτων δὲ οὕτως
ἐχόντων, ῥάδιον ἔσται ὑμῖν συνιέναι ὅπως ἐθαύμασα πρὸς τῇ
ὑστεραίᾳ ἀκούσας μικρὰν φωνὴν ἣ ἐμὲ ἡγείρε τόδε λέγουσαν·

– αἰτῶ σε... διάγραψόν μοι ἀγνόν.

– ᾒ!

– διάγραψόν μοι ἀγνόν...

ἀναπηδάσας ἀνέστην ὥσεὶ ἀκτίνι βεβλημένος· τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς
τρίψας περιεσκεψάμην, εἶδον δὲ μικρὸν παῖδα παντάπασι εὐπρεπῇ
πρὸς ἐμὲ σεμνῶς βλέποντα· τόδε ἐστὶ τὸ ἄριστον ζωγράφημα αὐτοῦ
ὃ ὀλίγω ὕστερον διαγράφειν ἐδυνήθην·

ἀποτρεφθεῖς < ἀποτρέπω

ἐπιλανθάνομαι = ἤδη οὐ μέμνημαι

κάμνω: δυνάμεις οὐκέτι ἔχω
πεινάω: δεῖ με ἐσθίειν
διψάω: δεῖ με πίνειν

φωνεῖν ἔχω = φωνεῖν δύναμαι

εὐμενής: ἡδύς

ἀπειθέω = οὐ πείθομαι

ἄλογος, -ον: μῶρος

κόλπος = τόπος τῆς στολῆς ἐν ᾧ
μικρὰ ἔχομεν
χάρτης, -ου = ὁμαλὸν χρῆμα ἐν ᾧ
γράφομεν

τὸ ζωγράφημα, εὖ οἶδα ὅτι, οὐχ οὕτω χαρίεν ἐστὶ ὡς τὸ ἀρχέτυπον, ἀλλὰ ἐγὼ αὐτὸς οὐκ αἰτιός εἰμι ὡς ὑπὸ τῶν τελείων ἀνθρώπων τοῦ ζωγραφεῖν ἀποτρεφθεῖς ἐξ ἑτῆ γεγονώς, οὐδὲν δὲ ἄλλο ἔμαθον διαγράφειν ἢ κεκλεισμένους τε καὶ ἀνεωγμένους βόα ὄφεις.

πρὸς τοῦτο τὸ φάσμα ὀφθαλμοῖς θαυμαστικοῖς ἔβλεψα, χρή γὰρ μὴ ἐπιλάθεσθαί μου ἐν τόπῳ τινὶ κειμένου χίλια μίλια τοῦ ἐγγυτάτου οἰκουμένου τόπου ἀπόντι· ὅμως δὲ ὁ μὲν παῖς οὐκ ἐδόκει οὔτε πλανᾶσθαι οὔτε παντελῶς κάμνειν οὔτε πεινᾶν οὔτε διψᾶν οὔτε φοβεῖσθαι, οὐδαμῶς δὲ λέγοις ἂν ὅτι παῖς ἦν ἐν τῇ ἐρημίᾳ πλανώμενος, χίλια μίλια τοῦ ἐγγυτάτου οἰκουμένου τόπου ἀπὸν. τέλος δέ, ἐπειδὴ φωνεῖν ἔσχον, εἶπον αὐτῷ·

– ἀλλά... τί σὺ ἐνθάδε ποιεῖς;

ὁ δὲ εὐμενῶς πάλιν εἶπεν, ὥσει τοῦτο πλείστου ἄξιόν εἴη·

– αἰτῷ σε... διάγραψόν μοι ἀγνόν...

τοῦ μυστηρίου ἄγαν θαυμαστοῦ ὄντος, τὸ ἀπειθεῖν ἀδύνατόν ἐστιν. καίπερ τούτου ἀλόγου δοκοῦντος, ἐκεῖ, χίλια μίλια ἀπέχων τοῦ ἐγγυτάτου οἰκουμένου τόπου καὶ περὶ τοῦ βίου κινδυνεύων, ἐκ τοῦ κόλπου χάρτην τινὰ καὶ κάλαμον ἐξέλαβον.

μνησθείς: ἐπειδὴ ἐμνήσθην

λογισμός, -οῦ = ἡ τῶν ἀριθμῶν
τέχνη
θυμοειδὴς ὢν = ὀργισθείς

συμφέρει = πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν

-οιν: δυϊκὸς ἀριθμὸς

οἷός τ' ἦν = ἐδυνάμην

ἐπικύνδινος = ὅς κίνδυνον φέρει
ἐμφράττω = ἐμποδίζω
δέομαι τινός = βούλομαι ἔχειν τι

ἐπιμελής: ἀκριβής

μνησθεὶς δὲ τότε ὅτι ἔμαθον ἄλλα τε καὶ γεωγραφίαν καὶ ἱστορίαν
καὶ λογισμὸν καὶ γραμματικὴν, τῷ παιδί εἶπον, ὀλίγον θυμοειδὴς
ὢν, ὅτι διαγράφειν οὐκ ἔχοιμι, ὃ δὲ ἀπεκρίνατο·

– τοῦτο οὐ συμφέρει· διάγραψόν μοι ἀγνόν.

ἄτε οὐδέποτε τὸ πρότερον ἀγνόν διαγράψας, πάλιν διέγραψα αὐτῷ
ἐν τοῖν δυοῖν διαγραμμάτοις ἃ ἐγὼ αὐτὸς οἷός τ' ἦν ποιεῖν, ἐκεῖνο
τοῦ κεκλεισμένου βόα ὄφεως· μάλιστα δὲ ἐθαύμασα ἀκούσας τοῦ
παιδὸς τόδε λέγοντος·

– οὐδαμῶς! οὐ βούλομαι ἐλέφαντα ἔνδον βόα ὄφεως, ὃ μὲν γὰρ βόα
ὄφεις ἐπικίνδυνός ἐστιν, ὃ δὲ ἐλέφας ἄγαν ἐμφράττει· ἐν τῇ ἐμῇ
οἰκίᾳ πάντα μικρότατά ἐστιν, δέομαι δὲ ἀγνοῦ· διάγραψον οὖν μοι
ἀγνόν.

τέλος δὲ τόδε διέγραψα·

ἐπιμελῶς μὲν προσέβλεπεν, ἔπειτα δὲ εἶπεν·

– οὐχί! οὗτος ἤδη μάλιστα νοσεῖ· ἄλλον μοι διάγραψον.

αὐθις διέγραψα·

εὐμενής = ἡδὺς τὴν ψύχην
 μειδιάω = γελάω ἄνευ φθόγγου
 ἐπικεικός = εὐγνώμων

ὁ ἐμὸς φίλος εὐμενῶς ἐμειδίασεν, ἐπικεικῶς·

– ἄρα τοῦτο ὁρᾷς... οὗτος ἀγνὸς μὲν οὐκ ἐστίν, κριὸς δέ, κέρατα γὰρ ἔχει...

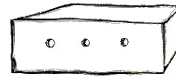
πάλιν δὲ τὴν μὲν διαγραφὴν αὐτῷ μετέβαλον, ὁ δὲ καὶ ταύτην ἀπέωσεν, ὡς τὰς προσθίας·

– οὗτος γηραιτέρως ἐστίν· βούλομαι ἀγνὸν ὅστις διὰ πολλοῦ χρόνου ἂν βιοῖ.

καρτερίας ἀπορέω: βούλομαι ἤδη
 τοῦτο τελευτᾶν
 διαλύω = εἰς μέρη τίθημι

καρτερίας μὲν ἤδη ἀπορῶν, ἐνθυμούμενος δὲ τὴν τοῦ ἀεροσκάφους μηχανὴν διαλύειν, ταχέως τήνδε τὴν διαγραφὴν διαγράψας προσέθηκα·

– αὕτη ἐστὶν ἡ θήκη· ὁ ἀγνὸς ὃν βούλει ἔνδον ἐστίν.

ἐθαύμασα δὲ ἰδὼν τὸ τοῦ ἐμοῦ νέου δικαστοῦ πρόσωπον λαμπρυνόμενον·

– τοιοῦτός ἐστιν οἶον ἐβουλόμην! ἄρα οἶσθα πότερον οὗτος ὁ ἀγνὸς πολλοῦ χόρτου δεῖται;

– διὰ τί;

– διότι ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ πάντα μικρά ἐστίν...

λαμπρύνομαι = τῷ φωτὶ λαμπρὸς
 γίγνομαι

χόρτος, -ου = ὁ οἷ τε ἄγνοι καὶ
 ἄλλα ζῶα ἐσθίουσιν

– ἰκανὸν ἔσται, μικρὸν γὰρ ἀγνόν σοι ἔδωκα.

πρὸς δὲ τὴν διαγραφὴν τὴν κεφαλὴν προσέκλινεν·

– ἀλλὰ ἴσως οὐχ οὕτω μικρός... καθεύδει γάρ...

γνώριμόν τινα ἐμοὶ ποιέομαι =
νῦν τὸ πρῶτόν τινα γινώσκω

οὕτω δὲ τὸ βασιλείδιον γνώριμόν μοι ἐποιησάμην.

ἐρωτήματά τινα·

1/ ποῦ τῆς γῆς δυστύχημα ἔπαθεν ὁ κυβερνήτης;

2/ πότε τὸ βασιλείδιον εἶδεν;

3/ τί βούλεται τὸ βασιλείδιον;

4/ τί ἐποίησε τότε ὁ κυβερνήτης;

5/ τί διάγραμμα ἤρεσε τῷ βασιλειδίῳ;

III

ἵνα συνείη: ἵνα αἰσθανοίμην

πολλοῦ χρόνου ἐδεήθην ἵνα συνείη ὁπόθεν ἦκοι.

κατὰ τύχην: ἐνίστε, ὥσεί μὴ βου-
λόμενος
προβάδην = βῆμα κατὰ βῆμα, βρα-
δέως

τὸ βασιλείδιον, καίπερ πολλὰ ἐμὲ ἐρωτῶν, οὐδέποτε τὰ ἐμὰ
ἐρωτήματα ἀκούειν ἐδόκει, εἶπε δὲ ἐνίστε κατὰ τύχην λόγους
τινὰς οἱ προβάδην πάντα μοι ἔδειξαν.

χαλεπώτερος = ἄγαν χαλεπός

ἦρετο < ἐρωτάω

οὕτως, τὸ ἐμὸν ἀεροσκάφος τὸ πρῶτον ἰδόν (τὸ ἐμὸν ἀεροσκάφος οὐ
διαγράψω, αὕτη γὰρ χαλεπωτέρα μοι διαγραφὴ τυγχάνει οὕσα)
ἦρετό με τόδε·

– τί χρῆμά ἐστι τοῦτο;

	– τοῦτο χρῆμα οὐκ ἐστίν· τοῦτο δὴ πέτεται. τοῦτο ἀεροσκάφος ἐστίν, τὸ ἐμὸν ἀεροσκάφος.
ὑπερήφανος = σοβαρός	ὑπερήφανος ἦν ἐγὼ αὐτῷ λέγων ὅτι πετοίμην, ὁ δὲ ἐβόησεν· – πῶς λέγεις; ἄρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέπεσες;
ἀπλοῦς = ἄνευ πραγμάτων, ῥᾷδιος	– ναί, ἀπλῶς εἶπον ἐγώ.
ἀξιόκουστος = ὅς ἀξίος ἐστίν ἀκούεσθαι	– ἦ, ἀξιόκουστα λέγεις.
πολλοῦ τοῦτο ποιέομαι = νομίζω τοῦτο ἀξιότατον εἶναι	τοῦτο δὲ εἰπὼν ἐγέλασεν, ὃ μάλιστά με ἐτάραξεν, διότι βούλομαι τοὺς ἄλλους τὰ ἐμὰ δυστυχήματα πολλοῦ ποιεῖσθαι. προσέθηκε δέ· – οὕτως, ἄρα καὶ σὺ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦκεις; ἐν τίνι πλανητῷ γεγονώς εἶ;
αὐτόν: αὐτό (κατὰ σύνεσιν) τοῦ παρεῖναι	τότε δέ, μικρὸν φῶς ἰδὼν ἐν τῷ μυστηρίῳ περὶ τοῦ αὐτόν ἐκεῖ παρεῖναι, ἐξαίφνης ἠρόμην· – μὼν σὺ ἐκ ἄλλου πλανητοῦ ἦκεις;
	ἀλλὰ οὐκ ἀπεκρίνατο, τὴν δὲ κεφαλὴν βραδέως κινῶν πρὸς τὸ ἐμὸν ἀεροσκάφος ἀκριβῶς ἔβλεπεν·
πόρρωθεν ↔ ἔγγυθεν	– δῆλόν ἐστιν ὅτι τούτῳ χρώμενος πόρρωθεν ἦκειν οὐ δύνασαι...
ἀπορηματικός = ὅς ἀπορεῖ	τοῦτο δὲ εἰπὼν πολὺν μὲν χρόνον ἀπορηματικὸς ἔμενεν, ἔπειτα δὲ ἐκ τοῦ κόλπου τὸν ἀγνὸν ἐκλαβὼν ἀκριβῶς τε καὶ βαθέως ἐθεώρει.
θεωρέω = θεάομαι, βλέπω	
κουφός ↔ βαρὺς ὁμολογία = ὃ ὁμολογεῖ τις τοῦτο μέλει μοι: βούλομαι τοῦτο γινώσκειν πονέω = ἐργάζομαι	ἐννοεῖτε ὅποσον αὕτη ἡ κούφη περὶ "τῶν ἄλλων πλανητῶν" ὁμολογία μοι ἐμέλησεν· ἐπόνουν οὖν ἔτι πλεῖον περὶ τούτου αἰσθάνεσθαι·

πόθεν ↔ ποῖ

ἐνέγκειν < φέρω

διὰ σιγῆς = σιγῇ
ἐνθυμέομαι = ἐννοέω
τῆς νυκτός = τῇ νυκτί

πεῖσμα, -ατος = τὸ χρῆμα ὃ τὰ ζῶα
συνδέομεν

σκόλοψ, -οπος = βακτηρία ἣν εἰς
τὴν γῆν καταπήγνυμεν

εἰσήγησις, -εως = προσφορά, -ᾶς

ἄτοπος: ἄλογος

σεμνῶς: ἄνευ γέλωτος, ἀγελαστί

σκυθρωπός = δύσθυμος

– ἄρα πόθεν ἦκεις, ὦ παῖ; ποῦ κεῖται ἡ σὴ οἰκία; ποῖ ἐν νῶ ἔχεις
ἐνέγκειν τὸν ἐμὸν ἀγνόν;

διὰ σιγῆς ἐνθυμούμενος ἀπεκρίνατο·

– τόδε ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν τῆς θήκης ἣν μοι ἔδωκας, ὅτι τῆς νυκτός
οἰκία αὐτῷ ἔσται.

– δῆλόν ἐστιν· καὶ δὴ καί, ἐὰν ἀγαθὸς παῖς ᾦς, δώσω σοι πεῖσμα
ἵνα τῆς ἡμέρας αὐτὸν συνδεῖν δυνῇ, σκόλοπα δέ.

αὕτη ἡ εἰσήγησις ἐδόκει τὸ βασιλεῖδιον ταραττεῖν.

– αὐτὸν συνδεῖν; ὡς ἄτοπα λέγεις!

– ἐὰν μὴ συνδῇς, ἀπιὼν οὐκ ἴσμεν ὅποι, πλανήσει...

ὁ ἐμὸς φίλος αὖθις ἐγέλασεν·

– καὶ ποῖ ἀπιέναι δύναίτο ἄν;

– οὐκ οἶδα, ὀρθῶς, εὐθὺ πόρρω...

τότε δὲ τὸ βασιλεῖδιον σεμνῶς εἶπεν·

– οὐδὲν συμφέρει, ἡ ἐμὴ οἰκία οὕτω μικρά ἐστιν.

προσέθηκε δέ, ἴσως σκυθρωπῶς·

– ὀρθῶς, εὐθὺ πόρρω οὐκ ἔξεστιν αὐτῷ πορρωτέρω ἰέναι...

ἐρωτήματά τινα·

1/ πόθεν ἦκει τὸ βασιλεῖδιον;

2/ ποία ἐστὶν ἡ τοῦ βασιλείδιου οἰκία;

IV

ἡσθόμην < αἰσθάνομαι

τυγχάνω ὦν = εἰμί

: τοῦτο ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασα

οἷα: παραδείγματος ἕνεκα

: ὀνόματα ἔχει (ἔχουσιν)

διοράω = εὖ ὁράω

βεβαίως = παντελῶς

ἅπαξ, δῖς, τρίς, ...

ὥφθη < ὁράω

οὕτως ἡσθόμην τότε τὸ δεύτερον, ἀξιόλογόν τι· τὸ πλανητὸν ἐν ᾧ οὗτος γεγονὼς ἦν ἔτυχεν οὐ πολὺ μείζον ἢ οἰκία τις ὄν!

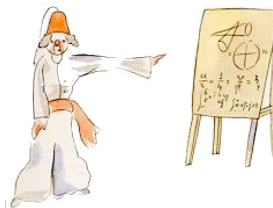
ὃ οὐχ οἷόν τ' ἦν με κινεῖν, εὖ γὰρ ἤδη ὅτι, πλὴν τῶν μεγάλων πλανητῶν οἷα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἃ ὀνόματα δεδεδυμένα ἐστίν, ἄλλαι ἑκατοντάδες ὑπάρχουσιν αὐτῶν οὕτω μικρῶν ὄντων ὥστε χαλεπὸν ἐστὶν αὐτὰ διορᾶν καὶ εἰ τηλεσκοπίῳ χρῶμεθα, ἐπειδὴν δὲ ἀστρονόμος εὐρίσκει πλανητὸν τι τοιοῦτο ἀριθμὸν αὐτῷ δίδωσιν ὡς ὄνομα· παραδείγματος ἕνεκα, ὀνομάζει αὐτὸ "τὸ ἀστεροειδὲς 3251."

βεβαίως νομίζω τὸ πλανητὸν ἐξ οὗ τὸ βασιλείδιον ἦκεν εἶναι τὸ ἀστεροειδὲς B 612· τοῦτο τὸ ἀστεροειδὲς μόνον ἅπαξ τῷ τηλεσκοπίῳ ὥφθη, τῷ 1909ῳ ἔτει, ὑπὸ Τούρκου ἀστρονόμου.

παγκόσμιος = οὗ ἄνθρωποι ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης μετέχουσιν συλλογή, -ῆς = συμπόσιον ἐσθῆς, -ῆτος ἢ = ἱμάτιον, -ου

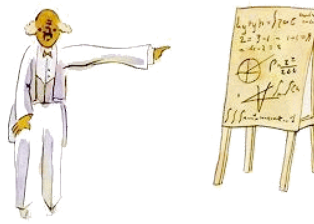
οὗτος ὁ ἀστρονόμος μεγάλως τὴν εὕρεσιν πᾶσιν ἡγγειλεν ἐν παγκοσμίῳ περὶ τῆς Ἀστρονομίας συλλογῇ· ὅμως δὲ οὐδεὶς αὐτῷ ἐπίστευε τῆς ἐσθῆτος ἕνεκα· οἱ τέλειοι ἄνθρωποι τοιοῦτοί εἰσιν.

ἐπὶ κινδύνου βίου: τὸν θάνατον
ἀπειλῶν

ἀποκαλύπτω = εὐρίσκω

ἔπειτα δὲ Τοῦρκος τύραννος ἠνάγκασεν ἐπὶ κινδύνου βίου τοὺς πολίτας Εὐρωπαϊαῖς ἐσθῆσι χρῆσθαι, ὃ μάλιστα τὴν τοῦ ἀστεροειδοῦς B 612 φήμην ὠφέλησεν· τῷ ἀστρονόμῳ τῷ 1920ῳ ἔτει αὐθις τὴν εὕρεσιν ἀποκαλύψαντι τε καὶ εὐκοσμωτάτῃ ἐσθῆτι χρωμένῳ πάντες ἐπίστευσαν.

τοῦτό μοι ἀρέσκει = τοῦτο φιλῶ

ψυχή (μικρὸν ζῶον) ≠ ψύχη

πηλίκος ἐστίν; = πόσα ἔτη γεγ-
νώς ἐστίν;

κερδαίνω = δέχομαι τῆς ἐργασίας
ἕνεκα

εἰδῶσι < οἶδα

εἰ ταῦτα πάντα περὶ τοῦ ἀστεροειδοῦς B 612 ὑμῖν ἐξηγησάμην καὶ τὸν ἀριθμὸν εἶπον, τῶν τελείων ἀνθρώπων ἕνεκα τοῦτο ἐποίησα, αὐτοῖς γὰρ οἱ ἀριθμοὶ μάλιστα ἀρέσκουσιν· ὅταν αὐτοῖς λέγῃς περὶ νέου φίλου σου, οὐδέποτε μὲν ἐρωτᾷσι περὶ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ, οὐδέποτε δὲ αὐτοῖς ἐρωτᾶν δοκεῖ "ποίαν φωνὴν ἴησιν; τίνας παιδιὰς προαιρεῖται; ἀρέσκει αὐτῷ ψυχὰς συλλέγειν;" ἀντὶ δὲ τούτου ἐρωτᾷσι "πηλίκος ἐστίν; πόσους ἀδελφοὺς ἔχει; τί τὸ βάρος αὐτοῦ; πόσα χρήματα κερδαίνει ὁ πατὴρ αὐτοῦ;" μόνον ἐὰν ταῦτα εἰδῶσι νομίζουσιν αὐτοὶ αὐτὸν εὖ γινῶναι.

πλύνθοι, -ου = λίθοι οἷς τὰ οἰκή-
ματα οἰκοδομοῦμεν
θυρίς, -ίδος = ὁπὴ ἐν τῷ τοίχῳ
ὄροφος, -ου = ὁ τὴν οἰκίαν στέγει

ἐὰν τοῖς τελείοις ἀνθρώποις λέγωμεν "καλλίστην οἰκίαν εἶδον
ρόδινοις πλύνθοις ὠκοδομημένην καὶ ἄνθη ἐν ταῖς θυρίσιν
ἔχουσιν καὶ περιστερὰς ἐπὶ τοῦ ὀρόφου," οὐδέποτε ἔξεσται αὐτοῖς
ἐννοεῖν ὅποια οἰκία αὕτη ἐστίν· δεῖ οὖν τὸ μὲν πρότερον εἰπεῖν
"εἶδον οἰκίαν ἑκατὸν χιλίων δραχμῶν ἀξίαν," τότε δὲ μάλιστα
θαυμάζοντες βοῶσιν "ὦ, ὡς καλὴ ἐστίν!"

ὑπῆρξεν· ἀληθῶς ἔζησεν
τὸ βούλεσθαι

οὕτως δέ, ἐὰν αὐτοῖς λέγητε "τὸ τεκμήριον ὅτι τὸ βασιλείδιον
ἀληθῶς ὑπῆρξεν ἐν τούτῳ κεῖται, ὅτι χαρίεις παῖς ἦν ὃς ἐγέλα τε
καὶ ἀγνὸν ἐβούλετο· τὸ γὰρ ἀγνὸν βούλεσθαι τεκμήριόν ἐστιν ὅτι
ὑπάρχεις," οἱ τέλειοι ἄνθρωποι οὐδενὸς μὲν ποιήσονται, νομιοῦσι
δὲ ὑμᾶς ἔτι παῖδας εἶναι.

ὄθεν = ἐξ οὗ

ἀλλὰ ἐὰν αὐτοῖς λέγητε "τὸ πλανητὸν ὄθεν τὸ βασιλείδιον ἦκεν
ἐστὶ τὸ ἀστεροειδὲς B 612," τότε πιστεύσουσι καὶ οὐδὲν ἄλλο
ταράξουσιν ὑμᾶς ἄλλα ἐρωτῶμενοι. τοιοῦτοι μὲν εἰσιν, οὐδαμῶς δὲ
δεῖ αὐτοῖς μνησικακεῖν. χρή τοὺς παῖδας ὡς μάλιστα συγγνώμονας
εἶναι πρὸς τοὺς τελείους ἀνθρώπους.

μνησικακέω = ὀργίζομαι
συγγνώμων, -ωνος = ὃς συγγνώμην
ἔχει

συνίημι = εὖ αἰσθάνομαι

ἥρπεν < ἀρέσκω

τῶν μύθων

ἡμεῖς δέ, οἱ τὸν βίον συνίεμεν, πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς ἡσυχῶς
παίζομεν. μᾶλλον μοι ἥρπεν ἂν τούτου μὲν τοῦ μύθου οὕτως
ἄρχεσθαι ὡς τῶν περὶ τῶν δαιμόνων μύθων ἀρχόμεθα, λέγειν δὲ

"ἦν ποτε βασιλείδιον ὃ ἐν πλανητῷ τινι ᾧκει μόλις μειζόνι ἑαυτοῦ
ὄντι, φίλου δὲ ἔδειτο..."

ἐκείνοις οἵτινες τὸν βίον συνιᾷσιν ἔδοξεν ἂν τοῦτο ἀληθέστερον εἶναι.

παρ' ὀλίγον τοῦτο ποιοῦμαι = νο-
μίζω τοῦτο οὐδενὸς ἄξιον εἶναι
μοι ἀχθομένῳ

τοῦτο γάρ μοι οὐκ ἀρέσκει, ὅτι οἵτινες ἂν τὴν ἐμὴν βίβλον ἀναγιγνώσκωσιν αὐτὴν παρ' ὀλίγον ποιοῦνται, ὥς μάλιστα ἀχθο-
μένῳ ὁπόταν περὶ τούτων τῶν μνημῶν διηγοῦμαι·

ἐπιλανθάνομαι ↔ μέμνημαι

ἤδη δὲ τὸ ἑβδομὸν ἔτος ὁ ἐμὸς φίλος ἀπῆλθε τὸν ἀγνὸν λαβὼν, εἰ δὲ ταῦτα ἐνθάδε γράφω οὕτω ποιῶ ἵνα μὴ ἐπιλάθωμαι, λυπηρὸν γάρ ἐστι φίλου ἐπιλάθεσθαι· οὐ πάντες φίλον εἶχον, ἴσως δὲ ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος γενήσομαι οἷοι οἱ τέλειοι ἄνθρωποι, οἱ τῶν ἀριθμῶν μόνων ἐπιμελοῦνται, ὅμως δέ, τοῦτο κωλύειν πειρώμενος θήκην χρωματικούς τε καλάμους καὶ μολύβδους ἔχουσιν ἐπριάμην·

μόλυβδος, -ου = κάλαμος ἄνευ
χρωμάτων

τὸ μανθάνειν

χαλεπὸν ἐστὶ σοι τηλικούτῳ ἤδη γενομένῳ τὸ διαγράφειν μανθάνειν εἰ διὰ παντὸς τοῦ βίου μόνον ἐπείρασας ἔξ ἔτη γεγονώς ἀνεωγμένον τε βόα ὄφιν καὶ κεκλεισμένον διαγράφειν.

ἀπορηματικός εἰμι: οὐκ οἶδα τί
δεῖ ποιεῖν

διστάζω = ἀπορηματικός εἰμι

τὸ ἀποβάν = ὃ ἐν τῷ τέλει γίγνε-
ται

πάνυ γε πειράσομαι ζωγραφήματα ὥς ἀκριβέστατα διαγράφειν, ἀλλὰ οὐκ οἶδα πότερον τοῦτο ποιεῖν δυνηθήσομαι ἢ οὐ· ἄλλη μὲν διαγραφή καλὴ ἔσται, ἄλλη δὲ οὐδὲν ὁμοία ἔσται τῷ ἀρχετύπῳ· ἀμαρτήματα δὲ ποιῶ περὶ τῆς συμμετρίας, ἐνίστε μὲν γὰρ τὸ βασιλείδιον μεῖζον ἐστίν, ἐνίστε δὲ μεῖον. ἀπορηματικός μὲν εἰμι καὶ περὶ τοῦ τῆς ἐσθῆτος αὐτοῦ χρώματος, διστάζω δὲ περὶ τούτου ἢ περὶ ἐκείνου, εἴτε τὸ ἀποβάν ἀγαθὸν ἐστὶν εἴτε κακόν.

δεήσει < δεῖ

τῇ ἐμῇ δυστυχία = δυστυχῶς

κατ' ὀλίγον = οὐ πολὺ
γηράσκω = γέρων γίνεσθαι

τέλος δὲ ἴσως μὲν ἀμαρτήσομαι περὶ τινὰ ἃ ἀξιολογὰ ἐστίν, δεήσει δὲ συγγνώμην ἔχειν, ὁ γὰρ ἐμὸς φίλος οὐδέποτε πολλὰ ἐξηγεῖτο· οὗτος μὲν ἴσως ἐνόμιζέ με εἶναι ὅμοιον ἑαυτῷ, ἐγὼ δ' αὐτὸς τῇ ἐμῇ δυστυχίᾳ οὐ δύναμαι διὰ τῶν θηκῶν ἀγνὸν ἰδεῖν· ἴσως τοιοῦτός εἰμι, εἰ καὶ κατ' ὀλίγον, οἷοι οἱ τέλειοι ἄνθρωποι· ἴσως γεγήρακα.

ἐρωτήματά τινά·

- 1/ ποῖα πλανητὰ ὀνόματα δέχεται;
- 2/ τίς ἐξηῦρε τὸ τοῦ βασιλειδίου πλανητόν;
- 3/ διὰ τί τὸ πρῶτον οὐδεὶς αὐτῷ ἐπίστευσεν;
- 4/ διὰ τί πάντες ὕστερον αὐτῷ ἐπίστευσαν;
- 5/ τί τοῖς τελείοις ἀρέσκει;

V

τῷ ἐνθυμεῖσθαι = τοῦ ἐνθυμεῖσθαι ἕνεκα

καθ' ἡμέραν ἐμάνθανον νέον τι περὶ τοῦ τε πλανητοῦ καὶ τῆς ἀποχωρήσεως καὶ τῆς πορείας· πάντα μὲν ταῦτα βραδέως τῷ ἐνθυμεῖσθαι ἡσθόμην, τῷ δὲ αὐτῷ τρόπῳ ἔμαθον τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τὸ πρόβλημα τὸ τῶν βαοβάβων.

ἦρετο < ἐρωτάω

θάμνος = μικρότατον δένδρον

τοῦτο δὴ τοῦ ἀγνοῦ ἕνεκα ἐφάνη, τὸ γὰρ βασιλείδιον, ὡς περὶ τινος βαθέως ἐνθυμούμενον, ἦρετό με·
– οὐκ οὐκ ἀληθές ἐστίν ὅτι οἱ ἀγνοὶ τοὺς θάμνους κατεσθίουσιν;
– ναί, ἀληθές ἐστίν.

ἡδομαι = χαίρω

συνῆκα < συνίημι
τοῦτο διαφέρει μοι: νομίζω τοῦτο
ἄξιόλογόν ἐστιν

νεώς, -ῶ = ναός, -οῦ τῇ Ἀττικῇ
διαλέκτῳ
ἀγέλη, -ης = ὁμάς, -άδος

διαπράττω = παντελῶς διαφθείρω

γέλως, -ωτος < γελάω

– ἤ, ἡδομαι τοῦτο ἀκούσας!

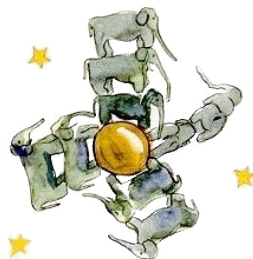
ἐγὼ μὲν οὐ συνῆκα διὰ τί οὕτως αὐτῷ διαφέρει ὅτι οἱ ἀγνοὶ τοὺς
θάμνους ἐσθίουσιν, τὸ δὲ βασιλεῖδιον προσέθηκεν·

– τότε κατεσθίουσι καὶ τοὺς βαοβάβους;

ἐπείρασά δὲ δεικνύναι τῷ βασιλείδι τοὺς βαοβάβους οὐ θάμνους
εἶναι ἀλλὰ δένδρα τοσαῦτα τὸ μέγεθος ὅσοι νεώ, εἶπον δὲ ὅτι καὶ
εἰ ὅλην ἀγέλην ἐλεφάντων συμφέροι οὐκ ἐξείη ἂν τῇ ἀγέλῃ ἓνα
βαοβάβον διαπράττεσθαι.

ἡ ἰδέα τῆς ἐλεφάντων ἀγέλης γέλωτα παρέσχεν τῷ βασιλείδι.

– δεήσει τοὺς ἐλέφαντας ἄλλους ἐπ' ἄλλων ἐπιθεῖναι...

ἔπειτα δὲ σοφῶς προσέθηκεν·

– οἱ βαοβάβοι, πρὶν αὐξάνεσθαι, μικροὶ εἰσιν τῇ ἀρχῇ.

– ἀληθῆ λέγεις, ἀλλὰ διὰ τί βούλει τοὺς ἀγνοὺς τοὺς βαοβάβους
κατεσθίειν;

σαφής, -ές = ἐπιφανής, -ές

ἀπεκρίνατο δὲ "ὀκλόν ἐστιν, ἄγε!", ὥσπερ περὶ σαφοῦς τινὸς λέγοι·
ἐδέησέ με βαθέως τοῦτο ἐννοεῖν ἵνα αὐτὸς μόνος τὸ πρόβλημα
συνείην.

τῷ ὄντι = ἀλεθῶς

πόα, -ης = μικροτάτη βοτάνη

τοῦτο ἀόρατόν ἐστιν: οὐδεὶς δύ-
ναιτο τοῦτο ἰδεῖν

ἐκτείνομαι = πανταχόσε αὐξά-
νομαι

θαλλός, -οῦ = πρῶτον μέρος τῆς
βοτάνης

ἀβλαβής = οὐ βλάπτων

αἰδημόνως = μετὰ δειλίας

ράφανιδιον: γένος βοτάνης

ἀποσπάω = ἐκ τῆς γῆς βίᾳ ἐξαιρέω

τῷ ὄντι ἐν τῷ τοῦ βασιλειδίου πλανητῷ ὑπῆρχε τὸ αὐτὸ καὶ ἐν πᾶσι
τοῖς πλανητοῖς, ἀγαθὰ πόα καὶ κακὴ· οὕτως οὖν ἐκ μὲν τῶν ἀγαθῶν
σπερμάτων ἐγένετο ἀγαθὴ πόα, ἐκ δὲ τῶν κακῶν σπερμάτων κακὴ·
ἀλλὰ τὰ σπέρματα ἀόρατα μὲν ἐστίν, καθεύδει δὲ ἐν τῷ κρυπτῷ τῆς
γῆς ἕως ἂν ποτὲ αὐτῶν τινι ἐγείρεσθαι δοκῇ... τότε δὲ ἐκτείνεται
μὲν, θαλλός δὲ τις χαρίεις τε καὶ ἀβλαβὴς μακρύνεται πρὸς τὸν
ἥλιον, πρῶτον δὴ αἰδημόνως.

ἐὰν μὲν θαλλός ᾗ ράφανιδίου ἢ ροδῆς, ἔξεστι τοῦτον αὐξάνεσθαι
ἐὰν ὅποσον ἂν βούληται· ἐὰν δὲ κακὴ πόα ᾗ, δεῖ ἡμᾶς αὐτὴν
ἀναγνωρίσαντας εὐθύς ἀποσπᾶν.

ἐν τῷ τοῦ βασιλειδίου πλανητῷ δεινὰ σπέρματα ἐνῆν... οἷα τὰ τοῦ
βαοβάβου, ἡ δὲ τοῦ πλανητοῦ γῆ πληρὴς ἦν τούτων τῶν σπερμάτων.
ἐὰν βαοβάβον μὴ ἐν καιρῷ ἀποσπῶμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως ὕστερον
ἀπαλλάξομεν αὐτόν, διὰ γὰρ παντὸς τοῦ πλανητοῦ ἐκτεινόμενος
ταῖς ρίζαις διατρυπᾷ, ἐὰν δὲ τὸ πλανητὸν μικρότερόν τι γένηται ὅν
καὶ οἱ βαοβάβοι πλείονες, αὐτὸ διαρρηγνύουσιν.

ἀπαλλάττω = τηλόσε ἀπορρίπτω

διατρυπάω = παντελῶς τρυπάω

διαρρήγνυμι = εἰς μικρὰ μέρη βίᾳ
διαφθείρω

εὐταξία = κρσμος, εὐκοσμία

διακρίνω = μεταξὺ ἄλλων ὁράω

λυπηρός = πονηρός

: παρήνησε με καλὴν διαγραφὴν ποιεῖν

ποιητέον = ὁ ποιεῖσθαι δεῖ

διατριβή = ἀναβολή
 ῥάθυμος = ὃ ἐργάζεσθαι οὐκ ἀρέσκει
 τούτου ἀμελέω = τούτου οὐ φρον-
 τίζω

"δεῖ εὐταξίαν ἔχειν," εἶπεν ὕστερον τὸ βασιλεῖδιον· "χρή σε πρώϊ, ἤδη σεαυτὸν λούσαντά τε καὶ κοσμήσαντα, τὸ πλανητὸν ἀκριβῶς καθαιρεῖν, δεῖ δὲ καθ' ἡμέραν ἐπειδὰν πρῶτον τοὺς βαοβάβους ἀπὸ τῶν ῥοδῶν διακρίνης ἀποσπᾶν, ταύταις γὰρ ὁμοιότατοί εἰσιν ἔτι νέοι ὄντες· τοῦτο τὸ ἔργον λυπηρότατον μὲν ἐστίν, ῥᾶστον δέ."

παρήνησε δέ ποτέ με ἐπιμελεῖσθαι μὲν ὅπως καλὴν διαγραφὴν ποιήσοιμι, ἵνα τοὺς ἐν τῇ γῇ παῖδας συνιέναι ταύτας τὰς ιδέας ποιοίην. "ἐάν ποτε πορεύωνται," ἔφη, "τοῦτο χρησιμώτατον αὐτοῖς ἔσται· ἐνίστε οὐδὲν κωλύει τὸ ποιητέον ἔργον εἰς τὸ ὕστερον καταλιπεῖν, ἀλλὰ, ἐὰν ὁ λόγος περὶ βαοβάβων ἦ, ἐπικίνδυνός ἐστιν ἡ διατριβή· ἔγωγε οἶδα πλανητὸν τι ἐν ᾧ ῥάθυμος ἄνθρωπος ᾧκει, οὗτος δὲ τριῶν θάμνων ἡμέλησεν..."

ἡθόγραφος = ὅς τοις ἄλλοις παρ-
 αινεῖ ὃ τι δεῖ ποιεῖν

ἐξαίρετος = ἔξω τῶν ἄλλων ὡς
 ἴδιος κείμενος

κατὰ τὰ τοῦ βασιλείδιου μηνύματα διέγραψα τοιοῦτο πλανητὸν· καὶ ἐὰν οὐκ ἀρέσκη μοι αὐτῷ ἡθογράφῳ γίγνεσθαι ὁ τῶν βαοβάβων κίνδυνος οὕτως ἀγνωστός ἐστι καὶ τοσοῦτο κινδυνεύει ὅστις ἂν ἐν ἀστεροειδεῖ ἀποπλανᾶται ὥστε τοῦτο ἐξαίρετον ποιῶν βοῶ· "ὦ παῖδες, τὸν νοῦν τοῖς βαοβάβοις προσέχετε!"

ἐκ πολλοῦ = ἐκ πολλοῦ χρόνου
 εἰδότες < οἶδα
 ἐργασίαν ὑπολαμβάνω = ἐργασίαν
 ποιεῖν δέχομαι

ἀπλούτατος: ῥᾶστος

ἀπόκρισις, -εως < ἀποκρίνομαι

οἶός τ' εἰμί = δύναμαι
 νόημα, -ατος < νοέω
 εποτρύνω: κελεύω

ἵνα δὲ τοὺς ἐμοὺς φίλους ἀπαγγέλοιμι πρὸς τοιοῦτον κίνδυνον εἰς
 ὃν καθίστανται ἤδη ἐκ πολλοῦ οὐκ εἰδότες τοσαύτην ἐργασίαν
 ὑπέλαβον καὶ τοσούτῳ πόνῳ ἐχρησάμην ταύτην τὴν διαγραφὴν
 διαγράφων, ἅτε τῶν ἐξ αὐτῆς μαθημάτων ἀξίων τοῦ πόνου ὄντων.

ἴσως ἐρωτήσει τις "διὰ τί οὐκ εἰσιν ἐν ταύτῃ τῇ βίβλῳ ἄλλαι
 διαγραφαὶ τοσαῦται ὅσαι αἱ τῶν βαοβάβων διαγραφαί;" ἀπλουτάτη
 δέ ἐστιν ἡ ἀπόκρισις· καίπερ πειρῶν αὐτὰς διαγράφειν, ἔγωγε οὐχ
 οἶός τ' ἦν· τὸ τῆς ἀνάγκης νόημα ἐπώτρυνέ με τοὺς βαοβάβους τότε
 διαγράφοντα.

ἐρωτήματα τινα·

- 1/ τί εἰσιν οἱ βαοβάβοι;
- 2/ διὰ τί δεῖ τοὺς βαοβάβους ἀποσπᾶν;
- 3/ τίς τριῶν θάμνων ἠμέλησεν;
- 4/ διὰ τί ὁ κυβερνήτης τοὺς βαοβάβους διέγραψεν;

VI

σκυθρωπός = μελαγχολικός

δυσμή, -ῆς ↔ ἀνατολή, -ῆς
 τέρπει με = ἀρέσκει μοι

ὦ βασιλείδιον, βραδέως συνίην τὸν σὸν σκυθρωπὸν βίον. πολὺν δὴ
 χρόνον οὐδὲν ἄλλο ἢ αἱ ἡδεῖαι τοῦ ἡλίου δυσμαὶ ἔτερπόν σε, τοῦτο
 δὲ τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἡσθόμην, ἐμοὶ γὰρ τόδε εἶπες·

– μάλιστά μοι ἀρέσκουσιν αἱ τοῦ ἡλίου δυσμαί... ἴωμεν θεασό-
 μενοι ἡλίου δυσμήν...

ὁ ἥλιος καταδύει ↔ ὁ ἥλιος ἀνα-
τέλλει

– δεήσει περιμένειν...

– περιμένειν τί;

– ἕως ὁ ἥλιος ἂν καταδύῃ.

πρῶτον μὲν θαυμάζειν ἔδοξας, ἔπειτα δὲ σεαυτοῦ καταγελάσας
εἶπές μοι·

– ἀεὶ νομίζω ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ εἶναι.

τῷ ὄντι

ἀγορᾶς πληθούσης: τῇ μεσημβρίᾳ

λεπτός, -οῦ: μία ὥρα ἔχει ἐξήκον-
τα λεπτά

βήμα, -ατος = βάδισμα, -ατος
δείλη = τὸ τῆς ἡμέρας μέρος πρὸ
τῆς δυσμῆς

ἀληθῶς δὴ· ὥς πάντες ἴσασιν, τῷ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Ἀμερικής
Πολιτείαις ὄντι ἀγορᾶς πληθούσης καταδύει ὁ ἥλιος ἐν τῇ
Γαλατίᾳ· ἱκανὸν μὲν εἶη ἂν εἰς τὴν Γαλατίαν ἐνὸς λεπτοῦ
ἀφίκεσθαι ἵνα τὴν ἡλίου δυσμὴν ἴδοιμεν, δυστυχία δὲ ἡμῖν ἡ
Γαλατία τέλος ἄγαν κεῖται, ἀλλὰ ἐν τῷ σῷ μικρῷ πλανητῷ ἱκανὸν
ἦν τὴν καθέδραν βήματά τινα κινεῖν, τὴν δὲ δείλην ἐώρας ὁπότε
βούλοιο...

– εἰδόν ποτε ἡμέρας μιᾶς τετταράκοντα τρεῖς ἡλίου δυσμάς!

ἔπειτα δὲ προσέθηκας·

δυσθυμέω ↔ χαίρω

– τοῦτο δὴ οἶσθα... ὁπότεν μάλιστα δυσθυμῇ τις, φιλεῖ οὗτος τὰς
τοῦ ἡλίου δυσμάς...

– ἄρ' ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ἦ τετταράκοντα τρεῖς ἡλίου δυσμὰς εἶδες
μάλιστα ἐδυσθύμεις;

τὸ δὲ βασιλείδιον οὐκ ἀπεκρίνατο.

ἐρωτήματά τινα

1/ τί ἤρεσκεν ἰδεῖν τῷ βασιλείδῳ;

2/ τί ἔδει αὐτὸν ποιεῖν ὅτε βούλοιτο ἡλίου δυσμὴν θεᾶσθαι;

VII

ἐδείχθη < δείκνυμι

ἀπροσδοκέτως = ἄνευ ἀγγελίας

κατέδομαι < κατεσθίω

ἀνθεμῖς, -ίδος ἢ = ἄνθος, -ους τό

ἄκανθα, -ης = ὁ τοῦ ρόδου μέρος ὃ
βλάπτει ἐὰν ἀμελητὶ λάβωμεν

ὠφελέω = χρήσιμός εἰμι

χαλεπώτατον ἐγένετό μοι τὴν μη-
χανὴν κατορθοῦν
κνώδαξ, -ακος: μέρος τῆς μηχαν-
νῆς
πεπιεσμένος < πιέζω

μειόομαι = μείων γίνομαι

τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ, καὶ τοῦ ἀγνοῦ ἔνεκα, ἄλλο τι τοῦ βίου τοῦ
βασιλείδου κρυπτόν ἐμοὶ ἐδείχθη· ἐξαίφνης ἤρετό με ἀπροσ-
δοκέτως, ὥσπερ ἐπεὶ περὶ τούτου πολὺν χρόνον σιγῇ ἐνθυμήσας·

– ἐὰν ἀγνὸς τοὺς θάμνους κατεσθίῃ, οὐκ οὐκ κατέδεται καὶ τὰς
ἀνθεμίδας;

– ἀγνὸς τις κατεσθίει πάντα ὧτινι ἐντυγχάνει.

– καὶ τὰς ἀνθεμίδας αἱ ἀκάνθας ἔχουσιν;

– ναί, καὶ τὰς ἀνθεμίδας αἱ ἀκάνθας ἔχουσιν.

– οὕτως δέ, τί ὠφελοῦσιν αἱ ἄκανθαι;

ὁμολογῶ με τοῦτο ἀγνοεῖν· χαλεπώτατον δὲ ἐγένετό μοι μάλιστα
ἐπιμελουμένῳ τότε ὅπως κνώδακά τινα τῆς μηχανῆς ἄγαν
πεπιεσμένον λύσοιμι τὴν μηχανὴν κατορθοῦν, καὶ δὴ καὶ τὸ ὕδωρ
ἐμειοῦτο, ὃ τὰ κάκιστα φοβεῖσθαι ἠγάγκαζεν.

ἐρόμενον < ἐρωτάω
ἦται < αἰτέω

πονηρός ↔ φιλόφρων

μνησικακέω = ὀλίγον ὀργιζόμενος

εὐηθής, -ές = ἀφελής, ἡλίθιος

ἀμύνομαι = ἐμαυτὸν φυλάττω

ἀντέχω ↔ εἶκω
ἀπορρήξω < ἀπορρήγνυμι
σφύρα = ἐργαλεῖον ᾧ κόπτομεν

ὅτιοῦν: τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, οὐ διαφέ-
ρει

πεπληγμένος = θαυμάζων

θολερός ↔ καθαρός

δυσειδής ↔ καλός

– ἄρα τί ὠφελοῦσιν αἱ ἄκανθαι;

τὸ βασιλείδιον, ἐρώτημά τι ἐρόμενον, αἰὲ ἀπόκρισιν ἦται· ἐγὼ δέ, ὀργιζόμενος διότι τὸν κνώδακα κινεῖν οὐκ ἐδυνάμην, τὸ πρῶτον ἀπεκρινάμην ὃ εἰς τὸν νοῦν ἀφίκετο·

– αἱ ἄκανθαι οὐδὲν ὠφελοῦσιν, πονηρόν τι τῶν ἀνθεμίδων εἰσιν.

– ὦ!

σιγήσας δὲ ὀλίγον χρόνον εἶπεν ὥσεὶ μνησικακῶν·

– οὐ πιστεύω σοι! αἱ ἀνθεμίδες ἀσθηνεῖς τε καὶ εὐηθεῖς εἰσιν, ἀμυνόμεναι δὲ κατὰ τὴν ἐαυτῶν δύναμιν νομίζουσι δειναὶ εἶναι ἅτε ἀκάνθας ἔχουσαι...

οὐδὲν ἀπεκρινάμην, τότε γὰρ ἐμαυτῷ ἔλεγον "ἐὰν οὗτος ὁ κνώδαξ ἔτι ἀντέχῃ, ἀπορρήξω τῇ σφύρᾳ." τὸ δὲ βασιλείδιον αὐθις τὴν ἐμὴν διάνοιαν ἔτεμεν·

– ἄρα νομίζεις τὰς ἀνθεμίδας... ;

– οὐχί, οὐδὲν νομίζω! ὅτιοῦν ἀπεκρινάμην! ἀξίων πραγμάτων ἐπιμελοῦμαι!

πεπληγμένος πρὸς ἐμὲ ἔβλεψεν.

– ἀξίων πραγμάτων!

πρὸς δὲ ἐμὲ ἔβλεπεν, τὴν τε σφύραν ἐν τῇ χειρὶ καὶ τοὺς δακτύλους ἐλαίῳ θολεροῦς ἔχοντα καὶ κλινόμενον ἐπὶ μηχανὴν τινα ἣ ἐδόκει αὐτῷ δυσειδεστάτη εἶναι.

– διαλέγει οὕτως ὥς οἱ τέλειοι ἄνθρωποι!

ἀσυγγνώμων = ὃς οὐ συγγινώσκει

συγχέω = δύο ὕγρα ἅμα τίθημι

σειώ = κινέω

ᾠσφρετο < ὀσφραίνομαι

πρόσθεσις, -εως: 3+4 = 7

παρ' ὅλον... = διὰ ὅλου...

ὑπερηφανέω = νομίζω σοφώτατός τε καὶ εὐτυχέστατος εἶναι
μύκης, -ου = μικρὸν φυτόν

μῆνις, -ιος ἢ = ὀργή

τὸ μυριοστὸν ἔτος: πολλὰ ἔτη

ἀνευρίσκω = αἰσθάνομαι

γεννάω = ποιέω, φυτεύω

παχύς ↔ λεπτός

εἰκὴ τοῦτο ποιῶ = οὐκ αἰσθανόμενος μενος τοῦτο ποιῶ

ἐγὼ μὲν ὀλίγον ἡσυχνάμην, ὁ δὲ ἀσυγγνώμων προσέθηκεν·

– πάντα μὲν συγχεῖς, πάντα δὲ συμμείγνυς!

μάλιστα ὠργισμένος τὰς χρυσᾶς τρίχας ἐν τῷ ἀέρι ἔσειεν.

– οἶδα πλανητόν τι ἐν ᾧ οἰκεῖ ἔρυθρος τὸ πρόσωπον ἀνὴρ ὃς οὐδέποτε ἀνθεμίδος τινὸς ᾠσφρετο, οὐδὲ πρὸς ἀστέρα τινὰ ἔβλεψεν οὐδὲ ἐφίλησεν οὐδένα· μόνον προσθέσεις ἐποίησε παρ' ὅλον τὸν βίον, πᾶσαν δὲ τὴν ἡμέραν διατρίβει αὐθις καὶ αὐθις λέγων τὸ αὐτὸ καὶ σύ· "σπουδαῖός εἰμι, σπουδαῖός εἰμι!" δῆλός ἐστιν ὁ ἀνὴρ τούτου ἔνεκα ὑπερηφανῶν· ὅμως δὲ οὗτος ἀνθρωπὸς οὐκ ἐστιν, ἀλλὰ μύκης!

– τί ἐστι;

– μύκης!

τὸ βασιλείδιον τῇ μῇνι λευκὸν ἐγίγνετο τὸ πρόσωπον.

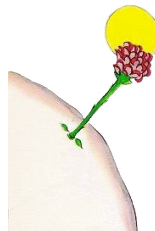
– ἤδη μὲν τὸ μυριοστὸν ἔτος αἱ ἀνθεμίδες ἀκάνθας ἔχουσιν, ἤδη δὲ τὸ μυριοστὸν ἔτος οἱ ἀγνοὶ τὰς ἀνθεμίδας κατεσθίουσι καίπερ ἀκάνθας ἐχούσας. ἄρα οὐδὲν συμφέρει ἀνευρίσκειν διὰ τί αἱ ἀνθεμίδες χρόνον τοσοῦτον οὕτω διατρίβουσιν ἀκάνθας γεννᾶσαι αἱ οὐδὲν ὠφελοῦσιν; ἄρα οὐδὲν συμφέρει ὁ τῶν ἀγνῶν πόλεμος πρὸς τὰς ἀνθεμίδας; ἄρα οὐκ ἐστι τοῦτο πλείονος ἄξιον ἢ αἱ προσθέσεις αἱ ἀνδρός τινος παχέος τε καὶ ἐρύθρου; εἰ μὲν οἶδα περὶ ἀνθεμίδος τινὸς μόνης ἐν τῷ κόσμῳ ἢ οὐδαμοῦ ὑπάρχει πλὴν ἐν τῷ ἐμῷ πλανητῷ, εἰ δὲ οἶδα ὅτι ἴσως ποτὲ μικρὸς ἀγνὸς εἰκὴ διαφθερεῖ αὐτήν, ἄρα τοῦτο οὐδὲν συμφέρει;

ἐρυθρὸς τὸ πρόσωπον γενόμενος διέμεινεν·

– ἐάν τις ἀνθεμίδα φιλῇ οἷα μόνη μία διὰ ἑκατομμυρίων καὶ ἑκατομμυρίων ἀστέρων ὑπάρχει, ἱκανὸν ἐστὶν αὐτῷ πρὸς αὐτοὺς βλέπειν ὅταν βούληται ὄλβιος εἶναι, λέγει γὰρ ἑαυτῷ· "ἢ ἐμὴ ἀνθεμὶς ἐκεῖ που πάρεστιν..." ἀλλὰ, ἐὰν ὁ ἀγνὸς τὴν ἀνθεμίδα κατεσθίῃ, αὐτῷ τοῦτο τὸ αὐτὸ ἐστὶν καὶ ὥσεί πάντες οἱ ἀστέρες ἐξαίφνης κατασβεννύονται! λέγεις δὲ ὅτι τοῦτο οὐδὲν διαφέρει! οὐδὲν ἄλλο εἰπεῖν δυνάμενος, δακρύειν ἤρξατο.

ὄλβιος = μακάριος, εὐδαίμων

κατασβέννυμαι = φῶς οὐκέτι ἔχω

πραῦνω αὐτόν ↔ ὀργίζω αὐτόν

φιλοστόργως = εὐφιλῶς

κημός = ὁ περὶ τοῦ στόματος τοῖς
κυσὶ τίθεμεν ἵνα μὴ δάνκωσιν
πανοπλία = ὅπλα ἃ πᾶν τὸ σῶμα
φυλάττει

σκαιός = ἄνευ χάριτος

κρυφαῖος < κρύπτω

ἤδη νῦν ἐγεγόνει, ἐμοὶ δὲ τὰ ἐργαλεῖα λειπόντι οὐδὲν συνέφερον εἶτε ἡ σφύρα εἶτε ὁ κνῶδαξ εἶτε ἡ δίψα εἶτε ὁ θάνατος· ἐν ἀστέρι τινί, ἐν πλανητῷ τινι, τῷ ἐμῷ, τῇ Γῇ, παρὴν βασιλείδιον ὃ πραῦνειν ἔδει! τὰς χεῖρας αὐτῷ περιβαλὼν φιλοστόργως ἐκίνουν καὶ εἶπον· "ἢ ἀνθεμὶς ἦν φιλεῖς οὐ κινδυνεύει... διαγράψω κημὸν τῷ ἀγνῷ καὶ πανοπλίαν τῇ σῇ ἀνθεμίδι... ἐγώ..."

οὐκ ἤδη ὅ τι λέγοιμι, ἐνόμιζον σκαιὸς εἶναι, οὐκ ἤδη ὅπως αὐτὸν πραῦνοιμι καὶ ὅπως αὐτίς οὗτος πιστεύοι μοι. ἢ τῶν δακρύνων χώρα οὕτω κρυφαῖόν ἐστιν.

ἐρωτήματά τινα·

1/ περὶ τίνος ὁ κυβερνήτης ἐφρόντιζεν;

2/ διὰ τί ὁ κυβερνήτης ὠργίσθη;

VIII

ταχέως ἔμαθον ἐγὼ ταύτην τὴν ἀνθεμίδα γινώσκειν. ἀεὶ μὲν ἐγίγνοντο ἐν τῷ τοῦ βασιλειδίου πλανητῷ ἀπλαῖ ἀνθεμίδες μόνῳ στοίχῳ πετάλων κεκοσμημέναι καὶ μόλις χωρίου δεόμεναι, οὐδένα δὲ ἐτάραττον. πρωὶ μὲν παρὰ τῇ πόρῃ ἐγίγνοντο, ἐσπέρας δὲ κατεσβέννυντο.

ὅμως δὲ ἐκείνη μὲν ἐγένετό ποτε ἐκ σπέρματος οὐδεὶς οἶδεν ὅπου ἀφικομένου, τὸ δὲ βασιλείδιον ἐπιμελῶς ἐκεῖνον τὸν κλάδον ἐφύλαττεν τοσοῦτο διαφερόμενον τοῖς ἄλλοις οἷς ἐγνώκει. ἴσως νέον γένος βαοβάβου ἦν, ἀλλὰ ὁ θάλλος οὐ διὰ πολλοῦ αὐξάνων ἐπαύσατο καὶ ἄνθος φύειν ἤρξατο.

τὸ μὲν βασιλείδιον, τὸν μέγιστον βλαστὸν αὐξάνοντα θεώμενον, ἐνόμιζε ἐκεῖθεν γενήσεσθαι τερατώδες φάσμα· ἡ δὲ ἀνθεμὶς, τῷ χλωρῷ χιτῶνι πεφυλαγμένη, οὐκ ἐπαύετο τὸ ἐαυτῆς κάλλος παρασκευάζουσα, ἐπιμελῶς μὲν τὰ χρώματα ἡρεῖτο, βραδέως δὲ ἐνεδύετο, τὰ δὲ πέταλα καθ' ἐν ἐφήρμοττεν, οὐ γὰρ ἐξιέναι ἐβούλετο ἤδη οὕτω τετριμμένη ὥς αἱ μήκωνες εἰ μὴ παντελῶς τῷ κάλλει ἀκμάζουσα. ἃ, ἐκείνη ἡ ἀνθεμὶς καλλωπιστοτάτη ἦν!

στοῖχος, -ου = τάξις, -εως

κατασβέννυμαι: ἀποθνήσκω

σπερμάτος ἀφικομένου

κλάδος = πρῶτον μέρος φυτοῦ

βλαστός = πρῶτον μέρος ἀνθεμίδος
τερατώδης = θαυμάσιος

ἐφαρμόττω = συντάττω

τετριμμένη < τρίβω
μήκων, -ωνος = θερινὴ ἀνθεμὶς
καλλώπιστος = ὃς νομίζει κάλλιστος εἶναι

ἐπεφάνη < ἐπιφαίνομαι

χασμάομαι = τὸ στῶμα ἀνοίγνυμι
ἅτε ἔτι καθεύδειν βουλόμενος
ἡγρόμην < ἐγείρομαι

εὐμενῶς = γλυκεία φωνή

ἐπίχαρις = χαρίεσσα

ἀριστάω = τῷ πρωῒ ἐσθίω

: βούλομαι σε ἐμοῦ ἐννοεῖν

μετέρχομαι τοῦτο = ἀπέρχομαι
καὶ ἐπανέρχομαι τοῦτο ἔχων
ὕδωρ χέω = ὕδωρ βάλλω

οὕτως οὖν ἡ μὲν κρυφαία παρασκευὴ ἡμέρας καὶ ἡμέρας διέμενεν,
τέλος δὲ ἡμέρα τινὶ πρωῒ, τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, ἐπεφάνη.

ἡ ἀνθεμὶς, τοσοῦτο ἀκριβῶς πονήσασα, χασμησαμένη εἶπεν·

– ἄ, συγγνώμην ἔχε... ἄρτι νῦν ἡγρόμην... τὰς τρίχας παντελῶς
ἀκοσμῶ...

τὸ βασιλείδιον τὸ θαῦμα κατέχειν οὐκ ἐδυνήθη·

– ὡς καλὴ εἶ!

– οὐκ οὐν ἀληθὲς ἐστίν; ἀπεκρίνατο εὐμενῶς ἡ ἀνθεμὶς· ἅμα δὲ τῷ
ἡλίῳ γεγέννηται.

τὸ βασιλείδιον ταχέως ἥσθετο αὐτὴν τῷ ὄντι μετριοτάτην οὐκ
οὔσαν, ἀλλὰ οὕτως ἐπίχαρις ἦν!

– δοκεῖ μοι ὅτι ἤδη καιρὸς ἐστὶ ἀριστᾶν, προσέθηκεν εὐθύς ἡ
ἀνθεμὶς· ἐμοῦ ἂν ἐννοοίης...

τὸ δὲ βασιλείδιον μάλα τε τεταραγμένον καὶ ἀμφορέα μετελθόν,
καθαρὸν ὕδωρ ἐπὶ τὴν ἀνθεμίδα ἔχει.

καχύποπτος, -ον = κατὰ μέρος
κρυφαῖος
κενοδοξία ↔ ἀπλότης, -ητος

ὄνυξ, -υχος = ὁ ἐν τῷ τῶν δακτυ-
λίων ἐσχάτῳ ἔχομεν

δέδια = φοβοῦμαι

παραπέτασμα, -ατος = χρῆμα ὃ τὸν
ρέοντα ἀέρα παύει

πολυπλοκός ↔ ῥαδίων

ἐπικαλύπτω: φυλάττω
ψυχος, -ους ↔ θερμότης, -ητος

οὔκουν ↔ οὐκοῦν

εὐήθης = ἀπλοῦς
προσποιέομαι = ὑποκρινέομαι
βήττω = ψόφον τῷ αὐχένι ποιῶ

οὕτως δὲ ἡ ἀνθεμὶς αὐτὸν αὐτίκα τῇ ἐαυτῆς κατ' ὀλίγον καχυπόπτῳ
κενοδοξίᾳ ἐβασάνιζεν· ἡμέρας τινός, παραδείγματος ἕνεκα, περὶ
τῶν τεττάρων ἀκανθῶν διαλεγομένη τῷ βασιλείδῳ εἶπεν·

– δεῦρο ἐλθόντων οἱ τίγρεις ὄνυχας ἔχοντες!

– τίγρεις οὐ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἐμῷ πλανητῷ -ἀντεῖπον τὸ βασιλεί-
διον-, καὶ δὴ καὶ οἱ τίγρεις πόαν οὐκ ἐσθίουσιν.

– ἔγωγε πόα οὐκ εἰμι, ἀπεκρίνατο εὐμενῶς ἡ ἀνθεμὶς.

– συγγνώμην ἔχε...

– τοὺς μὲν τίγρεις οὐ φοβοῦμαι, δέδια δὲ τὸν ρέοντα ἀέρα· ἄρ' ἴσως
παραπέτασμα ἔχοις ἄν;

"τὸν ρέοντα ἀέρα φοβεῖσθαι... εὐτυχία οὐκ ἐστὶ φυτῷ τινι,"
ἐνενόησε τὸ βασιλείδιον. "αὕτη ἡ ἀνθεμὶς πολυπλοκώτατόν
ἐστίν..."

– τῇ νυκτὶ ἐπικαλύψεις με σφαίρα. ψυχός ἐστι ἐν τῇ σῇ οἰκίᾳ,
κακῶς γὰρ κατακεῖται· ἐκεῖ δὲ ὅθεν ἦκω...

ἡ ἀνθεμὶς ἐπαύσατο λέγουσα· ἐκεῖσε γὰρ ἀφίκετο μόνον σπέρμα
οὔσα, οὔκουν ἐξῆν αὐτῇ ἄλλους κόσμους γινώσκειν· αἰσχυνο-
μένη δὲ διότι ἐαυτὴν ἀπέδειξε τοιοῦτο εὐήθης ψεῦδος προσ-
ποιουμένην, δις ἢ τρίς ἔβηξεν ἵνα τὸ βασιλείδιον αὐτῇ τὸν νοῦν
προσέχοι.

– τὸ δὲ παραπέτασμα;

– ἐγὼ μὲν τοῦτο μετῆα, σὺ δέ μοι ἔτι διελέγου!

δήγμα, -ατος < δάκνω

τότε ἡ ἀνθεμὶς ἔτι μᾶλλον ἔβηξεν ὅπως τὸ βασιλείδιον τῆς ψυχῆς
δήγματά γε ἔχοι.

ἀμφισβητέω = οὐκ οἶδα πότερον
τοῦτο ἢ ἐκεῖνο
κενός ↔ πληρής

οὕτω τὸ βασιλείδιον, καίπερ εὖνουν φιλίαν ἔχον, πρὸς τὴν
ἀνθεμίδα ταχέως ἡμφεσβήτει, τοὺς δὲ κενοὺς λόγους πολλοῦ
ποιησάμενος δυστυχῆς ἐγένετο.

ἐμπίμπλημι = πληρόω

"ἔδει με αὐτῆς μὴ ἀκούειν," ὡμολόγησέ μοί ποτε τὸ βασιλείδιον,
"δεῖ οὐποτε τῶν ἀνθεμίδων ἀκούειν, πρὸς δὲ αὐτὰς βλέπειν καὶ
αὐτῶν ὀσφραίνεσθαι ἱκανόν ἐστιν. τὸ μὲν ἐμὸν πλανητὸν εὐωδίας
ἐνεπίμπλη, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἥδεσθαι οὐκ εἶχον. ἔδει ἐκεῖνον τὸν
μῦθον ὄνυχάς τε καὶ τίγρεις ἀποδεικνύντα, ὅς με τοσοῦτο
ἐτάραξεν, τέγγειν ἐμέ..."

τέγγω ↔ σκληρὸν ποιέω

ὡμολόγησε δέ μοι καὶ τόδε·

εὐωδία, -ας = ὃ αἱ ἀνθεμίδας εἰς
τὸν ἀέρα βάλλουσιν

φωτίζω = φῶς βάλλω

φιλοστοργία, -ας = μαλακὴ φιλία

"οὐκ εἶχον συνιέναι οὐδὲν τότε! ἔδει με αὐτὸ κατὰ τὰς πράξεις
κρίνειν, οὐ μὴν κατὰ τοὺς λόγους· ἡ μὲν ἀνθεμὶς εὐωδίας ἐμὲ
ἐνεπίμπλη τε καὶ ἐφώτιζεν, οὐδαμῶς δὲ ἔδει με ποτὲ ἐκεῖθεν
φυγεῖν! οὐκ οἶός τ' ἦν αἰσθάνεσθαι τὴν φιλοστοργίαν τὴν ἐν τοῖς
ἀπλοῖς δόλοις αὐτῆς κειμένην· αἱ ἀνθεμίδες οὕτως ἀντιλογικαί
εἰσιν! ἐγὼ δὲ νεώτερος ἦν ἢ ὥστε εἰδέναι αὐτὴν φιλεῖν."

ἐρωτήματά τινα·

- 1- πότε ἡ ἀνθεμὶς ἐφάνη;
- 2- τί λέγει τῷ βασιλείδῳ;
- 3- τί αἰτεῖ ἡ ἀνθεμὶς τὸ βασιλείδιον;
- 4- τί φοβεῖται ἡ ἀνθεμὶς;
- 5- τίνος ἔνεκα ἔβηξε τὸ βασιλείδιον;

IX

μετοικέω = ἀπὸ τῆς χώρας ἀπο-
χωρέω

ἀποχώρησις, -εως < ἀποχωρέω

ἐκάθηρεν < καθαίρω

άνιει < άνίημι

τῷ θερμαίνειν

νομίζω τὸ βασιλείδιον χρήσασθαι ἀγρίοις μετοικοῦσιν ὄρνισι πρὸς τὸ ἐκφυγεῖν. τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀποχωρήσεως πρωῒ τὸ πλανητὸν ἐν εὐκοσμίᾳ διέθηκεν· σπουδαίως μὲν τὰ ἡφαίστεια ἐκάθηρεν ἃ ἔτι πῦρ άνίει, τούτων γὰρ δύο εἶχεν ἃ αὐτῷ χρησιμώτατα ἦν τῷ τὸ ἄριστον καθ' ἡμέραν θερμαίνειν.

εἶχε δὲ καὶ σβεστὸν ἡφαίστειον· ἀλλὰ, ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, "οὐδεὶς οἶδε ὅ τι γενέσθαι δύναται." ἐκάθηρεν οὖν καὶ τὸ σβεστὸν ἡφαίστειον.

ἐκβολὴ τοῦ ἡφαιστείου: τὸ ἡφαίσ-
τειον πῦρ ἐκβάλλει
ἐστία = οὐ τὸ πῦρ οἴκοι ἔχομεν

ἐὰν εὖ κεκάθαρται, τὰ ἡφαίστεια βραδέως τε καὶ ἐμμέτρως καίεται· αἱ τῶν ἡφαστείων ἐκβολαὶ τὸ αὐτὸ εἰσι καὶ τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστίᾳ· δηλὸν ἐστὶν ὅτι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Γῇ οὐκ ἔξεστι τὰ ἡφαίστεια καθαίρειν, οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἄγαν μικροὶ ἐσμεν· διὰ δὲ τοῦτο τοσαῦτα δυστυχήματα ἡμῖν παρέχει.

δυστύχημα = πάθημα

σκυθρωπῶς = λυπηρῶς	τὸ δὲ βασιλείδιον ἀπέσπασε καὶ τοὺς τελευταίους βλαστοὺς τῶν βαοβάβων, καὶ εἰ σκυθρωπῶς· ἐνόμιζε μὲν οὐδέποτε ἐναπιέναι, πάντες δὲ ἐκεῖνοι οἱ πόνοι ἔδοξαν αὐτῷ ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ἡδύτατοι εἶναι.
ἦσθετο < αἰσθάνομα	ὅτε δὲ ἐπὶ τὴν ἀνθεμίδα τὸ τελευταῖον ὕδωρ ἔχει καὶ ἔμελλεν τῇ σφαῖρα ἀμυνεῖν, ἦσθετο δακρύνειν βουλόμενος.
ἔρρωσο (ἀπιών) = χαῖρε (ἀφικό-μενος)	– ἔρρωσο -εἶπε τῇ ἀνθεμίδι· ἡ δὲ οὐκ ἀπεκρίνατο. – ἔρρωσο -αὐτὴς εἶπε τὸ βασιλείδιον.
ἡλίθιος ↔ σοφός	ἡ ἀνθεμὶς ἔβηξεν, οὐδαμῶς τοῦ ἀσθενεῖν ἔνεκα.
: βούλομαι σε εὐδαιμονεῖν	– ἡλιθία ἦν ἔγωγε -εἶπε τέλος ἡ ἀνθεμὶς-, συγγνώμην ἔχε· εὐδαιμονεῖν πείρα.
πράϋνσις, -εως ↔ ὀμότης, -ητος	τῆς ἀνθεμίδος οὐδὲν μεμφομένης, ἐθαύμασέ τε τὸ βασιλείδιον καὶ ἐταράχθη, τὴν σφαῖραν ἐν τῷ ἀέρι ἀνέχον, οὐ γὰρ συνίει ταύτην τὴν ἥσυχον πράϋνσιν.
	– ναί, φιλῶ σε -εἶπεν ἡ ἀνθεμὶς-, ἐγὼ δὲ αὐτὴ αἰτία εἰμι ὅτι σὺ τοῦτο οὐκ οἶσθα· τοῦτο δὲ οὐδὲν διαφέρει, σὺ δὲ οὕτω εὐήθης ἦν ὥς ἐγώ. εὐδαιμονεῖν πείρα... ἀπολιπὲ δὲ ταύτην τὴν σφαῖραν, οὐκέτι γὰρ αὐτὴν βούλομαι.
καταρροίζομαι = ἀλγῶ τὴν ρίνα ψυχρινός = ψυχρός	– ὁ δὲ ἄνεμος... – οὐχ οὕτω καταρροίζομαι ὥστε... ὁ ψυχρινὸς νυκτερινὸς ἀὴρ ἀγαθὸν ἔσται μοι· ἀνθεμὶς εἰμι. – τὰ δὲ ζῶα...

ψυχή ≠ ψύχη
κάμπη, -ης = μικρότατον ζῶον ὃ
ἔπειτα ψυχή γίγνεται

– ἐὰν βούλωμαι τὰς ψυχὰς γινῶναι, δεήσει με δύο ἢ τρεῖς κάμπας
πάσχειν· νομίζω αὐτὰς καλλίστας εἶναι· ἐὰν δὲ μή, τίς μοι
πρόσεισιν; σύγε πόρρω ἔσται· περὶ δὲ τῶν ζώων, τὰς ἐμὰς ὄνυχας
ἔχουσα αὐτὰ οὐ φοβοῦμαι.

αὐτῷ δὲ εὐήθως τὰς ἀκάνθας ἐδείκνυ· ἔπειτα δὲ προσέθηκεν·

ἐρεθιστικός = ὅς ἐρεθίζει, ὅς ἐνο-
χλεῖ

– μηδὲ ἀμφισβητήσης, ἐρεθιστικόν γάρ ἐστιν. δόξαν σοι ἀπελθεῖν,
ἀπελθέ.

ὑπερήφανος εἰμί = νομίζω βέλτισ-
τος εἶναι

ἡ ἀνθεμὶς οὐκ ἠθέλε αὐτὸν ἑαυτὴν κλαίουσαν ὁρᾶν· οὕτως
ὑπερήφανος ἦν...

ἐρωτήματά τινα·

1/ τί ἐποίησε τὸ βασιλείδιον πρὶν τὸ πλανητὸν καταλιπεῖν;

2/ τί ὠμολόγησεν ἡ ἀνθεμὶς τῷ βασιλείδῳ;

X

τοῖς μετεώροις χωρίοις

προσέρχομαι αὐτῷ = ἔρχομαι πρὸς
αὐτό

ἐν τοῖς μετεώροις τῶν ἀστεροειδῶν 325, 326, 327, 328, 329 καὶ 330
χωρίοις ἦν, ἔδοξε δὲ αὐτῷ ἀρχομένῳ αὐτοῖς προσελθεῖν διατριβῆς
τε καὶ μαθήσεως ἕνεκα.

πορφυρός - ποντικός: χρώματα

ἐνδυτός < ἐνδύομαι

τὸ πρῶτον ἀστεροειδὲς ὑπὸ βασιλέως ὤκεῖτο· ὁ βασιλεύς, πορφυρῷ
καὶ ποντικῷ ἱματίῳ ἐνδυτός, ἐκάθητο ἐπὶ θρόνῳ ἀπλουτάτῳ μὲν,
μεγαλείῳ δέ.

υπήκοος = ὃς ὑπακούει τινός, ὃς
πείθεται τινι

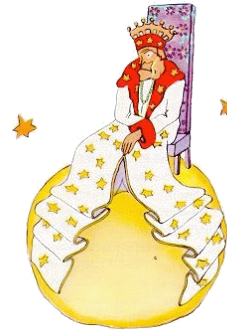
ἀναγνωρίζω σε = αἰσθάνομαι
ὅστις εἶ

ἦδει < οἶδα

– ἃ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τὸ βασιλείδιον ἰδὼν, ἐνθάδε ὑπῆκοον
ἔχομεν!

τὸ βασιλείδιον ἑαυτὸ ἦρετο· "οὐδέποτε με ἰδὼν, πῶς δύναται
ἀναγνωρίζειν;"

οὐκ ἦδει τοῖς βασιλεῦσι τὴν οἰκουμένην ἀπλουστάτην οὕσαν·
πάντες οἱ ἄνθρωποι ὑπῆκοοί εἰσιν.

– ἐγγυτέρω ἐλθὲ ἵνα ἄμεινον δύνωμαί σε ἰδεῖν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς,
υπερήφανος ὢν διότι ἐγένετο τέλος βασιλεὺς τινος.

τὸ βασιλείδιον ἐζήτει ὅπου καθίσοιτο, ἀλλὰ τὸ θαυμαστὸν ποντι-
κὸν ἱμάτιον πᾶν τὸ πλανητὸν ἐκάλυπτεν· ἔμεινεν οὖν ἐστηκός,
κάμνον δὲ ἐχασμήσατο.

– τὰ νόμιμα οὐκ ἐᾷ πρὸ τοῦ βασιλέως χασμᾶσθαι -εἶπεν ὁ βασι-
λεύς-. τοῦτο μὴ ποιεῖν σοι ἀπαγορεύω.

– ἀπέχεσθαι οὐκ ἐδυνήθην -ἀπεκρίνατο τὸ βασιλείδιον μάλα τετα-
ραγμένον-, μακρὰν ὁδὸν πορευθὲν μόλις ἐκάθευδον...

ἐστηκός < ἵστημι

κάμνον, -οντος

ἀπαγορεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν = οὐκ
ἐάω τοῦτο ποιεῖν

ἀπέχομαι = κωλύω

πορευθὲν, -έντος

χάσμα, -ατος < χασμάομαι

– τούτων οὕτως ἐχόντων, εἶπεν ὁ βασιλεύς, κελεύω σε χασμᾶσθαι· ἤδη πολλὰ ἔτη οὐδένα χασμῶντα ἐώρακα, τὰ δὲ χάσματά μοι θαύματά ἐστιν. ἄγε, αὖθις χάσμησαι, κελεύω σε!

– αἰσχύνομαι... οὐκέτι ἔχω... εἶπεν τὸ βασιλείδιον ἐρυθριῶν.

– καὶ δὴ... -ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς-. οὕτω δέ, κελεύω σε εἴτε χασμᾶσθαι εἴτε...

ψελλίζω = ὁρῶς ἐκφωνεῖν οὐ δύναμαι

ὀλίγον ἐψέλλιζε καὶ ὑβρισμένος ἐδόκει, ὁ γὰρ βασιλεὺς τοῦτο πολλοῦ ἐποιεῖτο, ὅτι οἱ ἄλλοι τὴν ἐαυτοῦ ἀρχὴν φυλάττοιεν. κύριος μὲν βασιλεὺς ἦν, βέλτιστος δὲ ὢν ἄνθρωπος ἀεὶ μέτρια ἐκέλευεν.

μέτριος ↔ ὑπερβολικός
μέτρια = μέτρια κελεύσματα

– εἰ κελεύοιμι -πολλάκις ἔφη-, εἰ ἐγὼ μὲν κελεύοιμι στρατηγόν τινα θαλάττιον ὄρνιθα γενέσθαι, ὁ δὲ στρατηγὸς μὴ πείθοιτο, οὗτος οὐκ αἴτιος εἶη ἄν, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς εἶην ἄν.

αἰδήμων = ὅς αἰδημοσύνης αἰσθάνεται

– ἔξεστί μοι καθίζεσθαι; ἤρετο αἰδημόνως τὸ βασιλείδιον.

– κελεύω σε καθίζεσθαι, ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς, μεγαλείως ἀναλαβὼν πτέρυγα τοῦ ποντικοῦ ἱματίου.

πτέρυξ, -υγος ἢ = τὸ τελευταῖον ἐσθῆτος τινὸς μέρος

τὸ βασιλείδιον ἐθαύμαζεν· τοῦ πλανητοῦ μικροτάτου ὄντος, τίνος ἂν βασιλεύοι ἐκεῖνος ὁ βασιλεύς;

– ὦ ἄναξ, συγγνώμην ἔχε μοι ἐρωτῶντι...

– κελεύω σε ἐρωτᾶν, εἶπεν ταχέως ὁ βασιλεύς.

– ὦ ἄναξ, τίνος βασιλεύεις;

– πάντων, ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεὺς μάλα εὐηθῶς.

– πάντων;

σχηματίζομαι = τῇ χειρὶ χρώμενος
δείκνυμι
σημαίνω πρὸς τοῦτο = δείκνυμι
τοῦτο

ὁ βασιλεύς, ἀπλῶς σχηματιζόμενος, ἐσήμηνε πρὸς τὸ ἑαυτοῦ
πλανητὸν καὶ τὰ ἄλλα πλανητὰ καὶ τοὺς ἀστέρας.

– πάντων τούτων; ἤρετο αὖθις τὸ βασιλείδιον.

– πάντων τούτων... ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς.

καθόλου = παντελῶς

οὐ μόνον κύριος βασιλεὺς ἦν, ἀλλὰ καὶ καθόλου βασιλεύς.

– οἱ δὲ ἀστέρες πείθονται σοί;

– μάλιστα -εἶπεν ὁ βασιλεύς-, παραντίκα δὲ πείθονται, τὴν γὰρ
ἀκολασίαν οὐ πάσχω.

ἀκολασία = ἀπειθεία, τὸ μὴ πεί-
θεσθαι
οὐ πάσχω = οὐκ ἐάω

τοιοῦτο κράτος τὸ βασιλείδιον ἐξέπληξεν· εἰ αὐτὸ εἶχεν τοιοῦτο
κράτος, ἐδυνήθη ἂν θεᾶσθαι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οὐ τετταράκοντα τρεῖς
ἀλλὰ ἐβδομήκοντα δύο ἢ ἑκατὸν ἢ καὶ διακοσίας τοῦ ἡλίου δυσμὰς
τὴν καθέδραν οὐ κινήσαν· ἐπεὶ δὲ τοῦ μικροῦ καταλειφθέντος
πλανητοῦ μεμνημένος ὀλίγον ἐδυσθύμει, ἐτόλμησε χάριν τὸν
βασιλέα αἰτεῖν·

κινήσαν, -αντος

δυσθυμέω = ἀθυμέω

– βουλοίμην ἂν δυσμὴν τοῦ ἡλίου θεᾶσθαι... χαρίζου μοι... κελεῦ-
σον τὸν ἥλιον καταδύειν...

– εἰ ἐγὼ μὲν στρατηγὸν κελεύοιμι παρὰ τοῖς ἄνθεσι ἐκ ἄλλου πρὸς
ἄλλο πέτεσθαι, ἢ τραγωδίαν γράφειν, ἢ θαλάττιον ὄρνιθα γενέσ-
θαι, ὁ δὲ στρατηγὸς τὸ εἰσαγγελθὲν κέλευσμα μὴ πείθοιτο, τίς
αἴτιος ἂν εἴη; ἐκεῖνος ἢ ἐγώ;

χαρίζου μοι = δός μοι ταύτην τὴν
χάριν

εἰσαγγελθέν = κελευσθέν

– σὺ αἴτιος ἂν εἴης, εἶπε βεβαίως τὸ βασιλείδιον.

βέβαιος = καρτερός

διαμένω = διατελέω

επανίσταμαι = ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι
μάχομαι
εὐπείθεια = πειθαρχία, τὸ πείθεσ-
θαι

ἐπιλανθάνομαι τινός

ἀπαιτέω = κελεύω

ἐπιτήδειος = ὅς ὥς δεῖ εἶναι ἐστίν

ἡμερολόγιον = ὄργανον ὃ τὸν χρό-
νον δείκνυσιν

ὄψει < ὀράω

ἐνοχλέω = ταραττώ

ποιητέον μοί ἐστιν = δεῖ με ποιεῖν

ὑπουργός = ὁ δεύτερος ὑπὸ τοῦ
βασιλέως ἄρχει

– καλῶς λέγεις· δεῖ ἕκαστον αἰτεῖν μόνον ὅ τι αὐτῷ δοῦναι ἐξῆ ἂν -
διέμεινεν ὁ βασιλεύς-. ἡ ἀρχὴ πρῶτον ἐν τῷ φρονεῖν κεῖται. ἐὰν
κελεύης τὸν δῆμον ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλατταν ρίπτειν, ἐπαναστή-
σεται ὁ δῆμος· ἔξεστί μοι εὐπείθειαν αἰτεῖν διότι μέτρια κελεύω.

– τότε δη, τί μοι περὶ τῆς τοῦ ἡλίου δυσμῆς; ἔμνησε τὸ βασιλείδιον,
ὃ οὐδέποτε ἐρωτήματος ἤδη ὑπὸ ἑαυτοῦ ἐρωτηθέντος ἐπελανθά-
νετο.

– τὴν σὴν δυσμὴν ἔξεις, ἐγὼ γὰρ ἀπαιτήσω· ὅμως δε, κατὰ τὴν ἐμὴν
περὶ τοῦ ἀρχεῖν ἐπιστήμην, δεῖ μένειν ἕως ἂν τὰ παρόντα ἐπι-
τήδεια ᾗ.

– πότε δὲ οὕτω γενήσεται; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– εἶεν, εἶεν -ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς, ἐξετάσας μέγιστον ἡμερολό-
γιον-, εἶεν, εἶεν, τοῦτο γενήσεται περὶ... περὶ... γενήσεται τῆς ἐς-
πέρας περὶ τὴν ἐβδομὴν ὥραν τετταράκοντα, ὄψει δὲ ὅπως πάντες
μοι πείθονται.

τὸ βασιλείδιον ἐχασμήσατο· τὴν οὐκ ἀκικνουμένην δυσμὴν ἐπόθει,
καὶ δὴ καὶ ἤδη ὀλίγον ἠνωχλεῖτο.

– οὐκέτι οὐδὲν ποιητέον μοί ἐστιν ἐνθάδε -εἶπε τῷ βασιλεῖ-· ἀπ-
ιέναι οὖν μέλλω.

– μὴ ἀπέλθῃς -ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς, μεγαλοφρονῶν διότι ὑπή-
κοον εἶχεν-· καταστήσω σε μὴ ἀπελθόντα ὑπουργόν.

– ὑπουργὸν τίνος;

– τῆς... τῆς δίκης!

- ἀλλ' ἐνθάδε οὐ πάρεστιν ὄντινα ἂν δικάζωμεν!
- οὐδεὶς τοῦτο οἶδεν -εἶπεν ὁ βασιλεύς-· οὐδέποτε πάσῃ τὴν ἐμὴν ἀρχὴν περιῆλθον, γεραίτατος γάρ εἰμι καί, ἀμάξης ἐνθάδε ἐν τοιούτῳ μικρῷ τόπῳ οὐκ ἐναρμοττούσης, τὸ βαίνειν με καταπονεῖ.
- ἤ, ἐγὼ δὲ ἤδη εἶδον -εἶπε τὸ βασιλείδιον, κλινάμενον ἵνα ἴδοι τὸ ἕτερον μέρος τοῦ πλανητοῦ-. ἐκεῖ δὲ οὐδεὶς πάρεστιν.
- σεαυτὸν δικάσεις -ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς-, ὁ δυσχερήτατόν ἐστιν. πολλῶ χαλεπώτερόν ἐστι σεαυτὸν δικάζειν ἢ τοὺς ἄλλους. εἰ σεαυτὸν ὀρθῶς δικάζειν δύνασαι, ἀληθὴς σοφὸς εἶ.
- ἐξόν μοι ἐμαυτὸν που δικάζειν, ἀναγκαῖόν με ἐνθάδε μένειν οὐκ ἔστιν.
- εἶεν, εἶεν, νομίζω που τοῦ πλανητοῦ -εἶπεν ὁ βασιλεύς- οἰκεῖν γηραιὸν μῦν, ἀκούω αὐτὸν τῆς νυκτός. ἔξεσταί σοι τοῦτον τὸν γηραιὸν μῦν δικάζειν. ἐνίστε μὲν καταγνώσει αὐτοῦ θάνατον, οὕτω γὰρ ὁ βίος αὐτοῦ ἐξαρτήσεται ἐκ τῆς σῆς δίκης, ἐκάστοτε δὲ ἀφήσεις ἵνα αὐτοῦ φείδῃ, εἷς γὰρ μόνος ὑπάρχει.
- οὐκ ἀρέσκει μοι οὐδενὸς καταγιγνώσκειν -εἶπε τὸ βασιλείδιον-· οἶομαι ἀπιτέον εἶναί μοι.
- οὐδαμῶς, εἶπεν ὁ βασιλεύς.
- τὸ δὲ βασιλείδιον, πάντα ἤδη παρασκευασάμενον, τὸν βασιλέα λυπεῖν οὐκ ἐβούλετο·

ἐναρμόττω = ἱκανὸν χώριόν μοι
ἐστιν

δυσχερής = χαλεπός

ἐξόν μοι = διότι ἔξεστί μοι

μῦς, μυός ὁ = τὸ μικρὸν ζῶον ὃ οἱ
αἴλουροι διώκουσιν

ὁ ἐμὸς βίος ἐκ σοῦ ἐξαρτᾶται = σὺ
κρίνεις πότερον ἔξεστί μοι ζῆν
ἀφίημι = λύω
φείδομαι αὐτοῦ = οὐκ ἀποκτείνω
αὐτόν

: δεῖ με ἀπιέναι

λυπέω = ἐνοχλέω

– εἰ σύ, ὦ ἄναξ, βούλοιο ἀκριβῶς ὑπακούεσθαι, μέτριόν τι κελεύεις ἄν· παραδείγματος ἕνεκα, κελεύεις ἄν ἐμὲ ἐνὸς λεπτοῦ ἀπελθεῖν· τὰ παρόντα δοκεῖ μοι ἐπιτήδεια εἶναι...

στενάζω = στεναγμὸν ἵημι

τοῦ βασιλέως οὐδὲν ἀποκριναμένου, τὸ βασιλείδιον πρῶτον μὲν ἠπόρει, ἔπειτα δὲ στενάξας ἀπήρχετο.

– καθίστημί σε πρεσβευτήν, ἐβόησεν ὁ βασιλεὺς ταχέως, μέγα δὲ δυνάμενος ἐδόκει.

παράδοξος, -ον = ὅς παρὰ τὴν δόξαν κεῖται

"οἱ τέλειοι ἄνθρωποι παραδοξότατοί εἰσιν," ἔλεγε τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ διὰ τῆς πορείας.

ἐρωτήματά τινα·

1- τίς ὥκει ἐν τῷ πρώτῳ πλανητῷ;

2- τί ἤρεσκε τῷ βασιλεῖ;

3- πόσους ὑπηκόους εἶχεν ὁ βασιλεὺς;

4- ποῖα ἐκέλευεν ὁ βασιλεὺς;

XI

μεγάλαυχος = ἄνθρωπος ὃς νομίζει πάντας ἑαυτὸν θαυμάζειν

θαυμαστής, -οῦ = ἄνθρωπος ὃς θαυμάζει

ἐν τῷ δευτέρῳ πλανητῷ μεγάλαυχος ὥκει·

– ᾄ, ᾄ, θαυμαστής τις ἐμοὶ προσέρχεται! ἐβόησεν ὁ μεγάλαυχος τὸ βασιλείδιον τέλοθεν ἰδὼν, τοῖς γὰρ μεγαλάρχους πάντες οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι θαυμασταί εἰσιν.

ἀσπάζομαι = χαίρειν λέγω

ἐπευφημέω = λόγοις τιμάω

συνέν, -έντος

κροτέω = κόπτω

τερπνός = χαρίεις

ἐπαναλαμβάνω = αὐθις ἄρχομαι
κροτοῦν, -οῦντος

κόρον ἔχω: ἱκανὸν ἔχω

ἀμετάβλητος, -ον = ὅς οὐ μετα-
βάλλει

– χαῖρε, εἶπεν τὸ βασιλείδιον· ποῖον ἄτοπον πέτασον ἔχεις!

– ἵνα ἀσπάζωμαι τοῦτον ἔχω -ἀπεκρίνατο ὁ μέγας-· ἵνα ἀσπάζωμαι ὅποτε με ἐπευφημοῦσιν· τῇ ἐμῇ δυστυχίᾳ οὐδεὶς οὐδέποτε διὰ τούτου τοῦ χωρίου διαπορεύεται.

– ἅ, οὕτως ἐστίν; ἤρετο τὸ βασιλείδιον οὐ συνέν.

– κρότει τὰς χεῖρας πρὸς ἀλλήλας, ἀπήτεσεν ὁ μέγας.

τὸ μὲν βασιλείδιον τὰς χεῖρας πρὸς ἀλλήλας ἐκρότησεν, ὁ δὲ μέγας μετρίως ἡσπάσατο τὸν πέτασον ἀναίρων.

"τοῦτο μὲν τερπνότερον εἶναι δοκεῖ ἢ τὸ τῷ βασιλεῖ προσελθεῖν," εἶπεν ἑαυτῷ τὸ βασιλείδιον, ὃ κροτοῦν ἐπανελάβεν, ὁ δὲ μέγας αὐθις ἡσπάζετο τὸν πέτασον ἀναίρων.

μετὰ πέντε λεπτά τὸ βασιλείδιον κόρον ἔσχεν ταύτης τῆς παιδιᾶς ἀμεταβλήτου οὔσης.

– ἄρα τί δεῖ ποιεῖν ἵνα ὁ πέτασος καταπίπτη; ἐρώτησε τὸ βασιλείδιον.

εὐλογία = τιμή λόγους

ὁ δὲ μέγας αὐτοῦ οὐκ ἤκουσεν· οἱ μέγας μόνον τὰς εὐλογίας ἀκούουσι.

– ἄρα οὐ θαυμάζεις με μάλιστα; ἤρετο ὁ μέγας τὸ βασιλεῖδιον.

– τί σημαίνει θαυμάζειν;

ἐνδυτός < ἐνδύομαι

– θαυμάζειν σημαίνει ὁμολογεῖν ἐμὲ εἶναι τὸν κάλλιστον ἄνθρωπον καὶ τὸν ἄριστον ἐνδυτὸν καὶ τὸν πλουσιώτατον καὶ τὸν σοφώτατον τοῦ πλανητοῦ.

– ἀλλὰ σὺ μόνος εἶ ἐν τούτῳ τῷ πλανητῷ!

παράδος < παραδίδωμι

– ὅμως δὲ ταύτην τὴν χάριν μοι παράδος!

: ἀμέλειαν σημαίνον

– εἶεν, θαυμάζω σε -εἶπε τὸ βασιλεῖδιον τοὺς ὤμους ἐπαίρον-. ἀλλὰ τί ἐστὶ τὸ κέρδος σοί;

κέρδος, -ους = ὁ κερδαίνει

τὸ δὲ βασιλεῖδιον ἀπῆλθεν.

"οἱ τέλειοι ἄνθρωποι ἀληθῶς παραδοξότατοί εἰσιν," ἔλεγε τὸ βασιλεῖδιον ἑαυτῷ διὰ τῆς πορείας.

ἐρωτήματά τινα·

1/ τίς ὄκει ἐν τῷ δευτέρῳ πλανητῷ;

2/ τί αὐτῷ ἤρεσκεν;

3/ τί ἐποίησε τὸ βασιλεῖδιον;

XII

φιλοπότης, -ου = ἀνὴρ ὃς πολὺ
οἴνου πίνει
ἐντευξίς, -εως < ἐντυγχάνω
πῆμα, -ατος = λύπη, -ης
λάγυνος, -ου = ὑάλινον ἀμφορεΐ-
διον
: πρὸ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ κενῶν καὶ
πληρῶν
μεθύσκομαι = τὴν σωφροσύνην
τοῦ οἴνου ἔνεκα ἀποβάλλω
πενθικῶς = λυπηρῶς

ἐν τῷ τρίτῳ πλανητῷ ὄκει φιλοπότης τις. αὕτη ἡ ἔντευξις, καίπερ
βραχυτάτῃ γενομένη, τὸ βασιλείδιον εἰς μέγα πῆμα κατέδυσεν.

– τί ἐνθάδε ποιεῖς; ἤρετο τὸν φιλοπότην, ὃς πρὸ μυρίων λαγύνων
κενῶν τοσούτων ὅσων πληρῶν σιγῇ ἐκάθητο.

– μεθύσκομαι, ἀπεκρίνατο ὁ φιλοπότης πενθικῶς.

– διὰ τί μεθύσκει;

– ἵνα ἐπιλανθάνωμαι.

– ἵνα ἐπιλανθάνῃ τίνος; ἤρετο τὸ βασιλείδιον, ἥδη αὐτὸν οἰκτίρον.

– ἵνα ἐπιλανθάνωμαι ἐμαυτοῦ αἰσχυνομένου, ὡμολόγησε ὁ φιλο-
πότης τῇ κεφαλῇ κατανεύων.

– αἰσχυνομένου τίνος; ἠρώτησε τὸ βασιλείδιον αὐτὸν ὠφελεῖν
βουλόμενον.

– αἰσχυνομένου φιλοπότου ὄντος! ἐξετέλησεν ὁ φιλοπότης, αὖθις
δὲ ἑαυτὸν εἰς τὴν σιγὴν καθεΐρξεν.

τὸ δὲ βασιλείδιον τεταραγμένον ἀπῆλθεν.

"οἱ τέλειοι ἄνθρωποι ἀληθῶς παραδοξότατοί εἰσιν," ἔλεγεν ἀπλῶς
τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ διὰ τῆς πορείας.

αἰσχύνομαι = νομίζω κακόν τι
ποιεῖν
κατανεύω = κάτω κλίνω

ἐκτελέω = τέλος τιθέναι τῷ δια-
λόγῳ
καθεΐργνυμι = κλείω

ἐρωτήματά τινα·

1/ τίς ὄκει ἐν τῷ τρίτῳ πλανητῷ;

2/ διὰ τί οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἐμεθύσκετο;

XIII

ἐπιχειρηματίας, -ου = ἄνθρωπος
ὃς τοῖς χρημασί χρῆται ἵνα ἔτι
πλείονα χρήματα κτᾶται

ἀνῆρεν < ἀναίρω

καπνώδες βακτήριον = ὁ οἱ ἄν-
θρωποι χρῶνται ἵνα καπνὸν εἰς
τὸ στόμα εἰσθῶσιν
κατέσβη < κατασβέννυμι

ἐν τῷ τετάρτῳ πλανητῷ ἐπιχειρηματίας ὄκει. οὗτος ὁ ἀνὴρ οὕτως
ἐπεμελεῖτο ὥστε τοῦ βασιλείδιου ἀφικομένου οὐδὲ τὴν κεφαλὴν
ἀνῆρεν.

– χαῖρε -εἶπεν αὐτῷ τὸ βασιλείδιον-· τὸ καπνώδες σου βακτήριον
κατέσβη.

ἄπτω = πίμπρημι

τὸ ἀποβάν = τὸ τέλος

– τρεῖς καὶ δύο, πέντε· πέντε καὶ ἐπτά, δώδεκα· δώδεκα καὶ τρεῖς,
πεντεκαίδεκα· χαῖρε! πεντεκαίδεκα καὶ ἐπτά, εἴκοσι δύο· εἴκοσι
δύο καὶ ἕξ, εἴκοσι ὀκτώ· σχολὴν οὐκ ἔχω ἵνα πάλιν αὐτὸ ἄπτω·
εἴκοσι ὀκτὼ καὶ τρεῖς, τριάκοντα εἷς. ὦ! τὸ ἀποβάν ἐστι
πεντακόσια ἔν ἑκατομμύρια ἑξακόσια εἴκοσι δύο χίλια
ἐπτακόσιοι τριάκοντα εἷς.

– πεντακόσια ἑκατομμύρια τίνος;

φλυαρία = χρῆμα οὐδενὸς ἄξιον

τούτοις οὐ τέρπομαι = τούτων οὐκ ἐπιμελέομαι

: ἐνθάδε 53 ἔτη ὥκηκα

τεταράχασι < ταραττω

ἔντομον: μικρότατον πετόμενον
ζῷον
ποιοῦν, -οῦντος

πρόσθεσις, -εως: $3+4 = 7$

ἀσκέω = μελετάω

μυῖα, -ας = μικρότατον πετόμενον
ζῷον

– πῶς; ἔτι ἐνθάδε μένεις; πεντακόσια ἑκατομμύρια... οὐκέτι οἶδα
τίνας... τοσοῦτο πονῶ! σπουδαῖος ἄνθρωπος ὢν φλυαρίαις οὐ
τέρπομαι! δύο καὶ πέντε, ἐπτά...

– πεντακόσια ἑκατομμύρια τίνας; αὐθις ἤρετο τὸ βασιλείδιον, ὃ
οὐδέποτε ἐν τῷ βίῳ ἐρώτημά τι ἐρόμενον ἄνευ ἀποκρίσεως
κατέλιπεν.

ὁ ἐπιχειρηματίας τὴν κεφαλὴν ἀνῆρεν·

– ἤδη τὸ πεντεκοστὸν τέταρτον ἔτος τοῦτο τὸ πλανητὸν κατοικῶ,
μόνον δὲ τρὶς τεταράχασί με· πρῶτον μὲν ἤδη τὸ εἰκοστὸν
δεύτερον ἔτος ἔντομόν τι ὃ δεῦρο κατέπεσεν ὁ Θεὸς οἶδεν ὁπόθεν·
δεινὸν ψόφον ποιοῦν τεττάρων ἀμαρτημάτων αἵτιον ἦν μοι ἐν
προσθέσει· τὸ δὲ δεύτερον, ἤδη τὸ ἐνδέκατον ἔτος, ῥευματισμὸν
ἔπαθον· οὐδέποτε τὸ σῶμα ἀσκῶ, σχολὴν γὰρ οὐκ ἔχω τῷ
περιπατεῖν, σπουδαῖος ἀνὴρ ὢν· τὸ δὲ τρίτον... νῦν τὸ τρίτον!
ἔλεγον οὖν πεντακόσια ἐν ἑκατομμύρια...

– ἑκατομμύρια τίνας;

ὁ ἐπιχειρηματίας ἥσθετο ἐλπίδα οὐκ οὔσαν ὅτι ἡσυχίαν ἔχοι.

– ἑκατομμύρια τούτων τῶν μικρῶν ἃ ἐνίοτε ἐν τῷ σὺρανῳ ἰδεῖν
ἔξεστιν.

– μυῖαι;

– οὐδαμῶς, ἐκεῖνων ἃ λάμπει.

– μέλιται;

ράθυμος ↔ σπουδαῖος
 παρατρέπω = ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ
 παράγω

– οὐχί, ἐκεῖνα τὰ χρυσᾶ ἃ τοὺς ράθυμους παρατρέπει· ἔγωγε σπου-
 δαῖος ἀνὴρ εἰμι καὶ σχολὴν οὐκ ἔχω τῷ παρατρέπεσθαι!

– ἃ, ἀστέρες;

– ἀκριβῶς λέγεις· ἀστέρες.

– τί δὲ ποιεῖς πεντακόσια ἑκατομμύρια ἀστέρων ἔχων;

– πεντακόσια ἐν ἑκατομμύρια ἑξακόσια εἴκοσι δύο χίλια ἑπτα-
 κόσιοι τριάκοντα εἴς· ἔγωγε σπουδαῖός τε καὶ ἀκριβὴς ἀνὴρ εἰμι.

– τί δὲ ποιεῖς ἐκείνους τοὺς ἀστέρας ἔχων;

– ὅ τι ποιῶ;

– ναί.

κέκτημαι (< κτάομαι) = ἔχω

– οὐδέν. αὐτοὺς κέκτημαι.

– τοὺς ἀστέρας κέκτησαι;

– ναί.

– βασιλέα εἶδον ὅς...

– οἱ βασιλεῖς οὐδὲν κέκτῃνται· βασιλεύουσιν, ὃ μάλα διαφέρεται.

– τί δὲ τὸ κέρδος, ἐὰν ἀστέρας κέκτησαι;

πλοῦσιος ↔ πένης, -ητος

– τὸ κέρδος τόδε ἐστίν, ὅτι πλούσιός εἰμι.

πλουτέω = πλοῦσιός εἰμι

– τί δὲ τὸ κέρδος, ἐὰν πλουτεῖς;

πλείους = πλείονας
 ὠνέομαι = χρήμασι κτάομαι

– τὸ κέρδος τόδε ἐστίν, ὅτι πλείους ἀστέρας ὠνεῖσθαι δύναμαι ἐάν
 τις εὕρισκῃ.

μᾶλλον ἥττον· ἐγγύς, ἄνευ
 πολλῆς διαφορᾶς

"οὗτος," εἶπε τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ, "τῷ αὐτῷ τρόπῳ μᾶλλον ἥττον
 λογίζεται καὶ ὁ ἐμὸς φιλοπότης."

ὅμως δὲ ἔτι μᾶλλον ἡρώτα·

– πῶς δὲ ἔξεστιν ἀστέρας κέκτησθαι;

– τίνος εἰσιν οἱ ἀστέρες; ἀπεκρίνατο ὁ ξέως ὁ ἐπιχειρηματίας.

– οὐκ οἶδα. οὐδενός.

– τότε ἐμοί εἰσιν, ἐγὼ γὰρ ὁ πρῶτος τοῦτο ἐνενόησα.

– ἱκανὸν δὲ τοῦτο;

ἀδάμας, -αντος = λίθος (ἢ) πλείσ-
του ἀξία

– πῶς γὰρ οὐ; ἐὰν ἀδάμαντι ἐντυγχάνης ὃς οὐδενός ἐστιν, ὁ ἀδάμας
σὸς γίγνεται· ἐὰν νήσῳ ἐντυγχάνης ἢ οὐδενός ἐστιν, ἡ νῆσος σὴ
γίγνεται· ἐὰν ὁ πρῶτος ιδεάν τινὰ ἐννοῇς, ὥς σεαυτοῦ αὐτὴν
ἐγγράφεις καὶ σὴ γίγνεται· ἐγὼ δὲ τοὺς ἀστέρας κέκτημαι, οὐδεὶς
γὰρ τὸ πρότερον περὶ τοῦ αὐτοῦς κέκτησθαι ἐνενόησεν.

ἐν-γράφεις

τοῦ κέκτησθαι

– ἀληθῶς λέγεις, εἶπε τὸ βασιλείδιον. τί δὲ περὶ αὐτῶν ποιεῖς;

μεταχειρίζω αὐτούς: αὐτῶν
ἐπιμελέομαι

– μεταχειρίζομαι αὐτούς· ἀριθμῶ αὐτούς καὶ αὐθις ἀριθμῶ -εἶπεν
ὁ ἐπιχειρηματίας ἀποκρινάμενος-. χαλεπώτατόν ἐστιν, ἀλλὰ σπου-
δαῖος ἀνὴρ εἰμι ἔγωγε!

ἔξαρκεῖ = ἱκανόν ἐστιν

τῷ δὲ βασιλειδίῳ οὐπὼ ἐξήρκει.

ταινίαν = μέρος τι ἐσθῆτος ὃ περὶ
τοῦ τραχήλου περιτίθεμεν
τεμόντι < τέμνω

– ἐὰν ταινίαν ἔχω, ἔξεστί μοι ταύτην περὶ τοῦ τραχήλου περιθέντι
φέρεισθαι· ἐὰν ἀνθεμίδα κέκτημαι, ἔξεστί μοι ταύτην τεμόντι φέ-
ρεσθαι· σοί δὲ οὐκ ἔξεστι τοὺς ἀστέρας φέρεσθαι!

τράπεζα = ἐταιρεία ἢ τὰ χρήματα
δίδομεν ἵνα φυλάττωσιν

– ἀλλὰ ἔξεστί μοι αὐτοὺς εἰς τράπεζαν εἰσθεῖναι.

– τί δὴ τοῦτο σημαίνει;

χάρτης, -ου = πάπυρος ἐν ᾧ
γράφομεν

– τοῦτο σημαίνει ὅτι γράφω μὲν ἐν χάρτῃ ὁπόσους ἀστέρας κέκτη-
μαι, κατακλείω δὲ τούτον τὸν χάρτην ἐν θήκῃ.

	– τοῦτο δὲ πᾶν ἐστίν;
	– ἱκανόν ἐστίν!
τερπνόν ἐστι = ἀρέσκει	"τερπνόν ἐστι τοῦτο," ἐνενόησε τὸ βασιλείδιον. "ἱκανῶς μὲν ποιητικὸν ἐστίν, μάλα δὲ σπουδαῖον οὐδαμῶς."
: τί ἀληθῶς σπουδαῖον ἐστίν	τὰ τοῦ βασιλειδίου νοήματα περὶ τῶν σπουδαίων μάλιστα διέφερε ἐκείνοις τῶν τελείων ἀνθρώπων.
	– ἐγὼ -αὖθις εἶπεν- ἀνθεμίδα κέκτημαι ἢ καθ' ἡμέραν ὕδωρ παρέχω· κέκτημαι τρία ἡφαίστεια ἃ καθ' ἑβδομάδα καθαίρω, καὶ δὲ τὸ σβεστόν ἡφαίστειον καθαίρω, οὐδεὶς γὰρ οἶδεν ὅ τι γενέσθαι δύναται· ἐγὼ μὲν χρήσιμός εἰμι τοῖς τε ἐμοῖς ἡφαιστείσι καὶ τῇ ἐμῇ ἀνθεμίδι αὐτὰ κεκτημένος, σὺ δὲ οὐδαμῶς χρήσιμος εἶ τοῖς ἀστράσιν.
ἀνέωξεν < ἀνοίγνυμι	ὁ μὲν ἐπιχειρηματίας τὸ στόμα ἀνέωξεν, ἀλλὰ οὐκ εἶχεν ὅ τι ἀποκρίνοιτο, τὸ δὲ βασιλείδιον ἀπῆλθεν.
οὐκ ἔχω ὅ τι ἀποκρίνωμαι = οὐκ οἶδα ὅ τι δεῖ με ἀποκρίνεσθαι	"οἱ τέλειοι ἄνθρωποι ἀληθῶς θαυμαστοί εἰσιν," ἔλεγεν ἀπλῶς τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ διὰ τῆς πορείας.

ἐρωτήματά τινα

- 1/ τίς ὄκει ἐν τῷ τετάρτῳ πλανητῷ;
- 2/ τί οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἀεὶ ἐποίει;
- 3/ ποῖος ἀνὴρ ἦν;
- 4/ τί οὐδέποτε ἐποίει;

XIV

ἀξιοθέατος = ἄξιος τοῦ θεᾶσθαι

λαμπαδάπτης, -ου = ἄνθρωπος οὗ
τὸ ἔργον τὴν λαμπάδα ἄπτειν τε
καὶ σβεννύναι ἐστίν

ἦττον ↔ μᾶλλον

παῖδα εὐνάζω = παῖδα εἰς τὴν
κλίνην τίθημι ἵνα καθεύδῃ

τὸ πεμπτὸν πλανητὸν ἀξιοθέατον ἦν. μικρότατον πάντων ἦν, μόλις γὰρ χώρος ἦν ἐν αὐτῷ λαμπάδι τινὶ καὶ τῷ λαμπαδάπτη. τὸ δὲ βασιλείδιον συνιέναι οὐκ εἶχεν ὅ τι τὸ κέρδος, ἐν ἐκείνῳ τῷ τοῦ οὐρανοῦ μέρει, ἐν πλανητῷ οὔτε οἰκίας οὔτε ἀνθρώπους ἔχοντι, εἰ λαμπάς τε καὶ λαμπαδάπτης ἐκεῖ παρεῖεν· ὅμως δὲ ἑαυτῷ εἶπεν·

"οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἴσως μὲν ἄλογός ἐστιν, ὅμως δὲ ἦττον ἄλογός ἐστιν ἢ ὅ τε βασιλεὺς καὶ ὁ μέγαλαυχος καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας καὶ ὁ φιλοπότης· τό γε ἔργον αὐτοῦ λογικόν ἐστιν· ὅποταν μὲν ἄπτη τὴν λαμπάδα, τὸ αὐτό ἐστίν ὥσει νέον ἀστέρα ἢ ἀνθεμίδα τίκτοι, ὅποταν δὲ σβεννύῃ, εὐνάζει τὴν ἀνθεμίδα ἢ τὸν ἀστέρα· ἔργον κάλλιστόν ἐστιν, κάλλιστον δὲ ὃν ἀληθῶς χρήσιμόν ἐστιν."

αἰδώς, -οῦς ἢ: τιμή

εἰς τὸ πλανητὸν ἀφικόμενος τὸν λαμπαδάπτην μετ' αἰδοῦς ἡσπάσατο·

ἀποσβέννυμι = σβέννυμι

– χαῖρε τῆς ἡμέρας· διὰ τί τὴν σὴν λαμπάδα ἄρτι ἀπέσβεσας;

τὸ πρόσταγμα (< προστάττω) = τὸ
κέλευσμα

ἤψεν < ἄπτομαι

συνετέον = ὁ συνιέναι δεῖ

ξηραίνω = τὸ ὕδωρ ἀφαιρέω
φωσσώνιον = μικρὸν ὕφασμα, μι-
κρὸν ἱματίου
τετράγωνον: γεωμετρικὴ μορφή

ἡ ἀτυχία: τὸ πρόβλημα

ταχύς - θάττων - τάχιστος

διαπράττω = τελευτάω, διατέλέω

– τοῦτο ἐστὶ τὸ πρόσταγμα, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης ἀποκρινάμενος·
χαῖρε τῆς ἡμέρας.

– τί δὲ τὸ πρόσταγμα;

– τὴν λαμπάδα ἀποσβεννύναι· χαῖρε τῆς ἐσπέρας. τὴν δὲ λαμπάδα
αὐθις ἤψεν.

– ἀλλὰ διὰ τί ἄρτι αὐθις ἤψας;

– τοῦτο ἐστὶ τὸ πρόσταγμα, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης ἀποκρινάμενος.

– οὐ συνίημι, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– οὐδὲν συνετέον ἐστίν, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης· τὸ πρόσταγμα ἀκρι-
βῶς τοιοῦτό ἐστιν· χαῖρε τῆς ἡμέρας.

τὴν δὲ λαμπάδα ἀπέσβεσεν. ἔπειτα δὲ τὸ μέτωπον ἐξήρανε φωσσω-
νίῳ ἐρύθροις τετραγώνοις κεκοσμημένῳ.

– τὸ ἐμὸν ἐπιτήδευμα δεινὸν ἐστὶ νῦν, τὸ πάλαι ὀρθὸν ὄν, τότε γὰρ
τὴν λαμπάδα τῇ μὲν ἡμέρᾳ κατεσβέννυν, τῇ δὲ ἐσπέρᾳ ἤπτον· τὸ
μὲν λοιπὸν τῆς ἡμέρας τῷ ἀναπαύεσθαι ἦν, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς
ἐσπέρας τῷ καθεύδειν.

– ἔπειτα δὲ τὸ πρόσταγμα μετέβαλον;

– τὸ πρόσταγμα οὐ μετεβλήθη, αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἀτυχία -εἶπεν ὁ λαμ-
παδάπτης-. κατ' ἐνιαυτὸν μὲν τὸ πλανητὸν θᾶπτον περιστρέφεται, τὸ
δὲ πρόσταγμα τὸ αὐτὸ μένει.

– τί δὴ; εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– τοῦ πλανητοῦ πάντα τὸν κύκλον κατὰ λεπτὸν διαπράττοντος, οὐκ
ἐστὶ μοι σχολή τις, ἄπτω τε καὶ κατασβέννυμι κατὰ λεπτόν.

: ἔν λεπτὸν μακραί εἰσιν

μῆν, μηνός ὁ = τριάκοντα ἡμέραι

πιστός = ὃ πιστεύειν δυνάμεθα
μεμνημένῳ = αὐτῷ μεμνημένῳ

ἡ μέθοδος, -ου

βῆμα, -ατος = ἀμοιβαία κινήσεις
τῶν ποδῶν
βήσκει < βαίνω

– γέλοιόν ἐστιν! αἱ ἡμέραι παρά σοι μόνον ἔν λεπτὸν διαμένουσιν!

– οὐδαμῶς τοῦτο γελοῖόν ἐστιν· ἤδη μῆνα ἐγώ τε καὶ σὺ ἅμα διαλεγόμεθα.

– μῆνα;

– ναί, τριάκοντα λεπτά· τριάκοντα ἡμέρας! χαῖρε τῆς νυκτός.

τὴν δὲ λαμπάδα αὐθις ἤψεν.

τὸ βασιλείδιον αὐτῷ προσέβλεπεν, οὗτος γὰρ ὁ λαμπαδάπτης οὕτω πιστὸς τῷ προστάγματι ὥν ἤρεσκεν αὐτῷ, μεμνημένῳ δὲ τῶν τοῦ ἡλίου δυσμῶν ἅς ποτε ἐζήτει τὴν κάθεδραν ἔλκον ἔδοξε τὸν φίλον ὠφελεῖν.

– τόδε σοι λέγω· μέθοδον οἶδα ἣ χρώμενος ἀναπαύεσθαι δυνήσκει ὁπότεν βούλη...

– ἀεὶ βούλομαι, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης.

ἔξεστι γὰρ πιστόν τε καὶ ῥάθυμον ἅμα εἶναι.

τὸ βασιλείδιον διέμεινεν·

– τὸ σὸν πλανητὸν οὕτω μικρόν ἐστιν ὥστε ἐξεῖναι περὶ αὐτοῦ τρίσι βήμασι περιελθεῖν· δεῖ σε μόνον πολὺ βραδέως βαίνειν ἵνα ἀεὶ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ μένης· ὁπότεν δὲ ἀναπαύεσθαι βούλη, βήσει... καὶ ἡ ἡμέρα διαμενεῖ ὅποσον ἂν χρόνον βούλη.

– τοῦτο οὐ μέγα κέρδος ἐστὶ μοι -εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης-· ὃ ἔγωγε ἐν τῷ βίῳ φιλῶ, τοῦτο τὸ καθεύδειν ἐστίν.

– τοῦτο οὐκ εὐτυχία ἐστίν, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– οὐκ εὐτυχία ἐστίν, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης. χαῖρε τῆς ἡμέρας!

τὴν δὲ λαμπάδα ἀπέσβεσεν.

καταφρονέω τοῦτο = νομίζω τοῦτο
οὐδαμὸς ἄξιον εἶναι

"οἱ ἄλλοι," εἶπε τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ αὐθις πορευόμενον, "οἱ ἄλλοι καταφρονοῖεν ἂν τοῦτον, ὃ τε βασιλεὺς καὶ ὁ μέγανυχος καὶ ὁ φιλοπότης καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας· ὅμως δὲ μόνος ἐστὶ μοι γελοῖος εἶναι οὐ δοκῶν, ἴσως ἄτε ἄλλου τινὸς ἐπιμελούμενος οὐδὲ ἑαυτοῦ."

ἐπιμελέομαι τινός

ἐστέναξέ τε καὶ ἐλυπεῖτο, εἶπε δὲ ἔτι ἑαυτῷ·

"οὗτος μὲν μόνος ἐστὶ οὗ φίλος γενοίμην ἂν, τὸ δὲ πλανητὸν αὐτοῦ μικρότατόν ἐστιν· ἡμῖν δυοῖν ὁ χῶρος οὐχ ἱκανός ἐστιν..."

εὐλογητός, -όν < εὐλογέω
ποθέω = βούλομαι, δέομαι

ὃ τὸ βασιλείδιον οὐκ ἐτόλμα ἑαυτῷ ὁμολογεῖν τόδε ἐστίν, ὅτι τοῦτο τὸ εὐλογητὸν πλανητὸν ἐπόθει, ἄλλως τε καὶ διὰ τὰς χιλίας τετραρακοσίας τετταράκοντα τοῦ ἡλίου δυσμὰς κατ' εἴκοσι τέτταρας ὥρας!

ἐρωτήματά τινα·

1/ τίς ὄκει ἐν τῷ πέμπτῳ πλανητῷ;

2/ τί οὗτος ὁ ἄνθρωπος συνεχῶς ἐποίει;

3/ τί οὐδέποτε ἐξῆν αὐτῷ ποιεῖν;

XV

δεκάκις: x 10

ἡ βίβλος, -ου

διερευνητής, -οῦ < διερευνάω
(= πορευόμενος ἐξετάζω)

τὸ ἐκτὸν πλανητὸν δεκάκις τοσοῦτο ἦν, ὥκει δὲ ἐκεῖ γέρων ὅς
μεγάλας βίβλους ἐγράφει.

– ᾧ, διερευνητής τις! ἐβόησε τὸ βασιλείδιον ἰδὼν.

ἀναπαύομαι = παύομαι καὶ ἡσυχάζω

τὸ δὲ ἐπὶ τῆς τραπέζης καθιζόμενον ὀλίγον ἀνεπαύετο· τοσοῦτο
γὰρ ἤδη ἐπεπορεύετο!

– πόθεν ἤκεις; ἤρετο ὁ γέρων.

– τί ἐστὶ τοσαύτη βίβλος; -εἶπε τὸ βασιλείδιον-. τί ἐνθάδε ποιεῖς;

– γεωγράφος εἰμί, εἶπεν ὁ γέρων.

– τίς δέ ἐστι γεωγράφος;

– σοφὸς ἄνθρωπός ἐστιν ὃς οἶδεν ὅπου αἱ θάλατται καὶ οἱ ποταμοὶ
καὶ αἱ πόλεις καὶ τὰ ὄρη καὶ αἱ ἐρημίαι κεῖνται.

– τοῦτο ἀξιόλογόν ἐστιν -εἶπε τὸ βασιλείδιον-. τοῦτο δὴ ἀληθὲς
ἐπιτήδευμά ἐστιν!

ἐπιτήδευμα, -ατος = τέχνη, ἔργον

περισκέπτομαι = περοσκοπέω

μεγαλοπρεπής, -ές = σεμνός, μεγαλειός

περιεσκέψατο δὲ περὶ ἑαυτοῦ τὸ τοῦ γεωγράφου πλανητόν·
οὐδέποτε τὸ πρότερον εἶδε τοιοῦτο μεγαλοπρεπὲς πλανητόν.

– κάλλιστόν ἐστι τὸ σὸν πλανητόν· ἄρα ὠκεανοὶ κεῖνται ἐνθάδε;

τῆς ἐλπίδος διαμαρτάνω = τὸ ἀπο-
βάν οὕτως ἐστὶν ὡς ἐγὼ οὐκ
ἠλπίζον

τὸ ἐμὸν ἐργαστήριον = ὁ τόπος οὗ
ἐργάζομαι
ἅττα = ἅτινα

ὑπομνηματίζομαι = γράφω ἵνα
μεμνημένος ᾦ
ὑπόμνημα, -ατος = ὁ γράφομεν ἵνα
μεμνημένοι ᾦμεν

διπλοῦς: x 2

οὗ = ἐν τῷ τόπῳ ἐν ᾧ

– εἰδέναι οὐ δύναμαι, εἶπεν ὁ γεωγράφος.

– ᾧ (τὸ βασιλείδιον τῶν ἐλπίδων διήμαρτεν)· ὄρη δέ;

– εἰδέναι οὐ δύναμαι, εἶπεν ὁ γεωγράφος.

– ἄρα πόλεις καὶ ποταμοὶ καὶ ἐρημίαι;

– οὐδὲ εἰδέναι δύναμαι, εἶπεν ὁ γεωγράφος.

– ἀλλὰ σύ γε γεωγράφος εἶ!

– ἀληθῆ λέγεις -εἶπεν ὁ γεωγράφος-, ἀλλὰ διερευνητὴς οὐκ εἰμι,
οὐδὲ διερευνητὰς ἔχω· οὐκ ἐστὶν ὁ γεωγράφος αὐτὸς ὅστις
πορευόμενος ἀριθμεῖ τὰς πόλεις καὶ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ ὄρη καὶ
τοὺς ὠκεάνους καὶ τὰς ἐρημίας· ὁ γεωγράφος πλείονος ἄξιός ἐστιν
ἢ ὥστε περιπατεῖν. τὸ μὲν ἐργαστήριον οὐδέποτε καταλείπει, τοὺς
δὲ διερευνητὰς δεξάμενος ἐρωτᾷ τε καὶ ἅττα ἂν ἐξηγῶνται
ὑπομνηματίζεται· ἐὰν δὲ τὰ ὑπομνήματά τινος αὐτῶν ἄξια εἶναι
δοκῇ, ὁ γεωγράφος τοὺς τοῦ διερευνητοῦ τρόπους ἐξετάσει.

– τίνος ἔνεκα;

– διότι διερευνητὴς ὅστις ψεύδοιτο κάκιστος εἶη ἂν ταῖς περὶ τῆς
γεωγραφίας βίβλοις, τὸ δὲ αὐτὸ εἰ ὁ διερευνητὴς ἄγαν φιλοπότης
εἶη.

– διὰ τί; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– διότι οἱ μὲν μεθυσταὶ διπλοῦν πᾶν ὀρῶσιν, ὁ δὲ γεωγράφος δύο
ὄρη διαγράφοι ἂν οὗ μόνον ἐν ὑπάρχει.

– ἄνθρωπον οἶδα -εἶπε τὸ βασιλείδιον- ὃς κακὸς διερευνητὴς ἂν
εἶη.

τὸ εὕρημα, -ατος = ὁ ἡῦρέ τις	– ἴσως· ἔπειτα δέ, ἐὰν οἱ τρόποι οἱ τοῦ διερευνητοῦ ἀγαθοὶ εἶναι δοκοῦσιν, τὸ εὕρημα ἐξετάζομεν. – ἔρχεσθε ἵνα τοῦτο ἴδητε; – οὐχί, τοῦτο γὰρ χαλεπότατόν ἐστιν· τὸν διερευνητὴν αἰτοῦμεν τεκμήρια παρέχειν· παραδείγματος ἕνεκα, ἐὰν ὁ λόγος ᾗ περὶ μεγάλου ὅρου ὃ ἡῦρήθη, αἰτοῦμεν αὐτὸν μεγάλους λίθους παρέχειν.
τεκμήριον τούτου = ὃ δείκνυσι τοῦτο ἀληθὲς ὄν ὁ λίθος ≠ ἡ λίθος	ἐξαίφνης δὲ ὁ γεωγράφος μάλιστα ἐξεπλάγη· – ἀλλὰ σύ... σὺ πόρρωθεν ἦκεις! διερευνητὴς εἶ! ἀναγράφε μοι τὸ σὸν πλανητόν!
ἐξεπλάγη < ἐκπλήττω (= ταραττώ)	
ἀναγράφω τοῦτο = λέγω ὅποιον τοῦτό ἐστιν	ὁ δὲ γεωγράφος τὸν κατάλογον ἀνοίξας τὸν κάλαμον ὥξυνεν· δεῖ πρῶτον τὰ ὑπομνήματα καλάμῳ γράφειν, αἰὲ γὰρ μένουσιν ἕως ἄν ὁ διερευνητὴς τεκμήρια παρέσχη ἵνα πάντα μέλανι γράφωσιν. – τί δὴ; ἦρετο ὁ γεωγράφος. – ἃ, παρ' ἐμοί, εἶπε τὸ βασιλείδιον, οὐδὲν πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν, πάντα γὰρ μικρά ἐστιν· τρία ἡφαίστεια ἐμοί εἰσιν, δύο μὲν ἃ ἔτι καὶ νῦν πῦρ ἀνίησιν, ἓν δὲ σβεστόν· ἀλλὰ οὐδεὶς οἶδεν ὅ τι γενέσθαι δύναται. – οὐδεὶς οἶδεν ὅ τι γενέσθαι δύναται, εἶπεν ὁ γεωγράφος. – ἔχω καὶ ἀνθεμίδα. – τὰς ἀνθεμίδας οὐκ ἀπογράφομεν, εἶπεν ὁ γεωγράφος. – διὰ τί; τὸ κάλλιστόν ἐστιν!
ὄξυνω = ὁξύν ποιέω	
μέλαν, -ανος = μέλαν ὑγρὸν τῷ γράφειν ὃ ἀφαιρεῖν οὐκ ἔξεστιν	
ἀπογράφω = ἐγγράφω	

ἐφήμερος = ὅς μικρὸν χρόνον ζῇ

τοῦτο ἀπίθανόν ἐστιν· τοῦτο γενη-
σόμενον οὐ πιστεύω
τὸ ὕδωρ ἀφαιρεῖσθαι· ὕδωρ ἐξαίφ-
νης οὐκ ἔχειν
αἰώνιος = ὅς εἰς αἰὲ ζῇ

ἐγείρεσθαι· αὐθις πῦρ ἀνιέναι
διαλαμβάνω = ἐξαίφνης λέγω, τοῦ
ἄλλου λέγοντος

ἐπείκειμαι αὐτῷ = μέλλω ἐπὶ
αὐτὸν πεσεῖσθαι (< πίπτω)

μεταμέλει μοι τοῦτο = βουλοίμην
ἂν τοῦτο μὴ ποιῆσαι

– διότι αἱ ἀνθεμίδες ἐφήμεραί εἰσιν.

– τί σημαίνει "ἐφήμερον";

– αἱ γεωγραφίαι -εἶπεν ὁ γεωγράφος- εἰσὶν αἱ τιμιώταται πασῶν
τῶν βίβλων ἅτε οὐδέποτε ἀρχαῖαι γιγνόμεναι. ἀπίθανόν ἐστιν ὅρος
τὸν τόπον μετακινεῖσθαι ἢ ὠκεανὸς τὸ ὕδωρ ἀφαιρεῖσθαι· ἡμεῖς δὴ
περὶ αἰώνιων γράφομεν.

– ἀλλὰ ἔξεστι τοῖς σβεστοῖς ἡφαιστείοις ἐγείρεσθαι -διέλαβε τὸ
βασιλείδιον-. τί σημαίνει "ἐφήμερον";

– πότερον τὰ ἡφαιστεια σβεστὰ μένει ἢ πῦρ ἀνίησιν, τοῦτο τὸ αὐτό
ἐστιν ἡμῖν -εἶπεν ὁ γεωγράφος- ὅ τι ἡμῖν διαφέρει τὸ ὅρος ἐστίν,
τοῦτο γὰρ οὐδέποτε μεταβάλλεται.

– ἀλλὰ τί σημαίνει "ἐφήμερον"; εἶπεν αὐθις τὸ βασιλείδιον, ὃ οὐ-
δέποτε ἐν τῷ βίῳ ἐρώτημά τι ἐρόμενον ἄνευ ἀποκρίσεως κατέλι-
πεν.

– τοῦτο σημαίνει ὅτι "ὁ θάνατος ἐγγὺς αὐτῷ ἐπείκειται."

– ὁ θάνατος ἐπείκειται τῇ ἐμῇ ἀνθεμίδι;

– παντελῶς.

"ἢ ἐμὴ ἀνθεμὶς ἐφήμερός ἐστιν," εἶπεν ἑαυτῷ τὸ βασιλείδιον, "ἔχει
δὲ μόνον τέτταρας ἀκάνθας ἵνα τὸν κόσμον ἀμύνηται! ἐγὼ δὲ μόνην
κατέλιπον ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ!"

τότε μὲν τὸ πρῶτον μετεμέλησεν αὐτῷ, ἔπειτα δὲ αὐθις ἐθάρρησεν.

– τί παραινεῖς μοι ἐπισκοπεῖν; ἤρετο.

ἄριστα ἀκούω: πάντες περὶ ἐμοῦ
εὖ λέγουσιν

– τὸ πλανητὸν Γῆν -ἀπεκρίνατο ὁ γεωγράφος-, ἄριστα γὰρ ἀκούει...
τὸ δὲ βασιλείδιον ἀπῆλθεν, τὴν ἀνθεμίδα ἐννοοῦν.

ἐρωτήματά τινα·

- 1/ τίς ὄκει ἐν τῷ ἔκτῳ πλανητῷ;
- 2/ τί ἔγραφεν ἐν ταῖς βίβλοις;
- 3/ τί αὐτῷ διηγοῦνται οἱ διερευνηταί;
- 4/ διὰ τί οὐκ ἐβούλετο περὶ τῶν ἀνθεμίδων γράφειν;

XVI

τὸ οὖν ἔπτον πλανητὸν ἢ Γῆ ἦν.

ὅστισοῦν = ὅστις

μεθύσης, -ου = ἄνθρωπος ὃς με-
θύσκεται
τὸ σύνολον = τὸ ἀποβάν εἰ πάντα
συνθῶμεν

ἢ Γῆ οὐκ ἐστὶ πλανητὸν ὅτιοῦν· ἀριθμεῖν δύνασαι ἑκατὸν μὲν καὶ
ἓνα βασιλέας (τῶν δὴ μελάνων βασιλέων οὐκ ἐπιλανθανόμενος),
ἑπτακισχιλίους δὲ γεωγράφους, ἑνακοσίους δὲ χιλίους ἐπιχειρη-
ματιῶν, ἑπτὰ δὲ καὶ ἥμισυ ἑκατομμύρια μεθύσων, τριακόσια δὲ
ἑνδεκα ἑκατομμύρια μεγαλεύχων, τὸ σύνολον τόδε ἐστίν, περὶ
δισχίλια ἑκατομμύρια τελείων ἀνθρώπων.

ἵνα ιδέαν τινὰ τῆς Γῆς ἐννοῇτε, λέγοιμι ἂν ὅτι πρὶν τὴν ἡλεκτρίνην
δύναμιν εὐρηθῆναι ἔδει ἔχειν διὰ τῶν ἐξ ἡπείρων ἅμα στρατὸν
τετταρακοσίους ἐξήκοντα δύο χιλίους πεντακοσίους ἑνδεκα
λαμπαδάπτας ἔχοντα.

στρατὸν ἔχοντα

πόρρωθεν ↔ ἐγγύθεν
τὸ θέαμα, -ατος = ὁ θεώμεθα

κατακλίνομαι = ὡς καθευδήσων
ἀπέρχομαι

τὰ παρασκήνια = ἃ ἐν τοῖς θεά-
τροις ὀπισθεν τῆς σκηνῆς κεῖται

ὁ λαμπαδάπτης

ὁ ἐταῖρος

ἀμέλειαν ἔχω = ἀμελῆς εἶναι δύ-
ναμαι
δῖς: ἄπαξ, δῖς, τρίς, ...

τοῖς πόρρωθεν θεωμένοις τὸ θέαμα θαυμαστὸν ἦν· τὰ τούτου τοῦ
στρατιοῦ κινήματα νόμους εἶχεν οἷους οἱ ἐν τῷ θεάτρῳ χορεύοντες
ἔχουσιν· πρῶτον μὲν ἐχόρευον οἱ τῆς Νέας Ζηλανδίας καὶ τῆς
Αὐστραλίας λαμπαδάπται, οἱ τὰς λαμπάδας ἄψαντες κατεκλίνοντο·
ἔπειτα δὲ εἰς τὴν χορείαν εἰσέβαινον οἱ τῆς Σίνης καὶ τῆς Σιβερίας
λαμπαδάπται, οἱ μετὰ τοῦτο καὶ διὰ τῶν παρασκηνίων ἠφανίζοντο.

μετὰ δὲ τούτους τὸ μέρος τῶν τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Ἰνδίας λαμπα-
δάπται, ἔπειτα δὲ οἱ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, μετὰ δὲ τούτους
οἱ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, τέλος δὲ οἱ τῆς Βορείας Ἀμερικῆς,
οὐδέποτε δὲ ἡμάρτανον εἰς τὴν σκηνὴν εἰσιόντες· θαυμαστὸν δὴ
ἦν.

μόνοι δὲ ὅ τε τῆς μόνης ἐν τῷ Βορείῳ Πόλῳ λαμπάδος λαμπαδάπτης
καὶ ὁ τῆς μόνης ἐν τῷ Μεσημβρινῷ Πόλῳ λαμπάδος ἐταῖρος σχολὴν
τε καὶ ἀμέλειαν εἶχον, ἡργάζοντο γὰρ δις κατ' ἐνιαυτόν.

ἐρωτήματά τινα·

1/ ποῖόν ἐστι τὸ ἔβδομον πλανητόν;

2/ πόσοι βασιλεῖς ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Γῇ;

3/ τίνες δις κατ' ἐνιαυτὸν ἐργάζονται;

XVII

σὺ βούλῃ, σὺ ψεύδεις

ψευδής, -ές ↔ ἀληθής, -ές

πάντας πιέζω: πάντας ἐν τῷ αὐτῷ
μικρῷ τόπῳ τίθημι τοσούτους
ὥστε κινεῖσθαι οὐ δύνανται

σωρεύω = ἅμα ἐπιτίθημι

ἄρῃσει < ἄρῃσκω
χρόνον ἀναλίσκω = χρόνῳ κακῶς
χράομαι
ἀλυσιτελής, -ές = ἄνευ ἀποβάντος
τινός

κρίκος, -ου = κύκλος, -ου

κυλινδέομαι = κύκλῳ κινέομαι

: εἶπε τὸ β. οὐκ ἀκριβὲς εἶδος ὅ τι
λέγειν δέοι

ὁπότεν σοφὸς εἶναι βούλῃ, ἀεὶ ὑπάρχει ὅτι ὀλίγον ψεύδει. οὐ
παντελῶς δίκαιος ἦν ἐγὼ περὶ τῶν λαμπαδοδαπτῶν λέγων, διὰ δὲ
τοῦτο κίνδυνός ἐστι νῦν ἐμὲ ψευδῇ ιδέαν τοῦ ἡμετέρου πλανητοῦ
δοῦναι ἐκείνοις οἵτινες ἂν αὐτὸ μὴ γινώσκωσιν.

οἱ ἄνθρωποι μικρότατον τόπον ἐν τῇ Γῇ κατέχουσιν. εἰ τὰ δισχίλια
ἐκατομμύρια ἀνθρώπων οἱ τὴν Γῆν κατοικίζουσιν ἀνασταίεν
πιεζόμενοι, ὥς ἐν ἐκκλησίᾳ τινί, ῥαδίως ἀναστήναι δύναιντο ἂν ἐν
ἀγορᾷ εἴκοσι μίλια τὸ μῆκος καὶ εἴκοσι μίλια τὸ εὖρος οὔσῃ·
ἔξείη οὖν ἂν τοὺς ἀνθρώπους σωρεύειν ἐν τῇ μικροτάτῃ τοῦ
Εἰρηνικοῦ Ὠκεάνου νήσῳ.

οἱ τέλειοι ἄνθρωποι ὑμῖν οὐ πιστεύουσιν, εὖ οἶδα ὅτι, νομίζουνσι
γὰρ μακρὸν τόπον κατέχειν, οἶονται δὲ δυνατοὶ εἶναι οἷοι οἱ
βαοβάβοι· κελεύσατε οὖν αὐτοῖς τὸν λογισμὸν ποιεῖν, ὃ αὐτοῖς
ἄρῃσει, τοὺς γὰρ ἀριθμοὺς φιλοῦσιν. ὑμεῖς δέ, μὴ ἀναλίσκετε
χρόνον πρὸς τοῦτο τὸ ἔργον, ἀλυσιτελὲς μὲν γάρ ἐστι τοῦτο ποιεῖν,
ὑμεῖς δὲ πιστεύετε μοι.

τὸ βασιλείδιον, εἰς τὴν Γῆν ἀφικόμενος, ἐθαύμασε οὐδένα ἰδόν·
αὐτοῦ φοβουμένου μὴ τοῦ πλανητοῦ ἡμαρτεν, κρίκος τὸ τῆς
σελήνης χρωμα δεικνύων ἐν τῇ ψάμμῳ ἐκυλινδεῖτο.

– χαῖρε τῆς νυκτός, εἶπε τὸ βασιλείδιον ὅπως ἂν τύχη.

– χαῖρε τῆς νυκτός, εἶπεν ὁ ὄφις.

– ἐπὶ τί πλανητὸν κατέπεσον, ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– ἐπὶ τὴν Γῆν, ἀπεκρίνατο ὁ ὄφις.

– ᾧ, οὐδεὶς δὲ πάρεστιν ἐν τῇ Γῇ;

– τοῦτο ἐρημία ἐστίν, ἐν δὲ ταῖς ἐρημίαις οὐ πάρεστιν οὐδέν· ἡ Γῆ
μεγίστη ἐστίν, εἶπεν ὁ ὄφις.

ἐπῆρεν < ἐπαίρω

τὸ βασιλείδιον, ἐπὶ πέτρας καθιζόμενος, τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν
οὐρανὸν ἐπῆρεν·

– θαυμάζω πότερον οἱ ἀστέρες λάμπουσιν ἵνα ἐξῇ ἐκάστῳ ποτὲ τὸν
ἑαυτοῦ εὐρεῖν· βλέπε πρὸς τὸ ἐμὸν πλανητὸν, νῦν ἀκριβῶς ὑπὲρ
ἡμῶν τυγχάνει ὄν· ἀλλά... πόσον ἀπέχει!

τί βουλόμενος = διὰ τί

– κάλλιστόν ἐστιν -εἶπεν ὁ ὄφις-. τί δὲ βουλόμενος σύ γε πάρει;

δυσχέρεια = χαλεπότης, -ητος

– δυσχέρειαν εἶχον πρὸς ἀνθεμίδα τινά.

– ᾧ!

ἐσίγησαν δέ.

– ποῦ εἰσιν οἱ ἄνθρωποι; -εἶπε τέλος τὸ βασιλείδιον· ἐν τῇ ἐρημίᾳ
ῥάδιόν ἐστι μόνον ὄντα αἰσθάνεσθαι.

– καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ῥάδιόν ἐστι μόνον ὄντα αἰσθάνεσθαι,
εἶπεν ὁ ὄφις.

τὸ βασιλείδιον πολὺν χρόνον πρὸς αὐτὸν βλέψαν εἶπεν·

λεπτός, -ή, -όν ↔ παχύς, -εῖα, -ύ

– ἄτοπον ζῶον εἶ -τέλος εἶπεν-, λεπτὸν οἶον δάκτυλος.

ἰσχυρός, -ή, -όν ↔ ἀσθενής, -ές

– ἰσχυρώτερος δέ εἰμι ἢ ὁ βασιλέως τινὸς δάκτυλος, εἶπεν ὁ ὄφις.

τὸ βασιλείδιον ἐμειδίασεν.

– ἰσχυρὸς οὐκ εἶ... οὐδὲ πόδας ἔχεις... οὐδὲ πορεύεσθαί σοι ἔξεστιν...

πορρωτέρω ↔ ἐγγυτέρω
: ἢ ναῦς δύναται

κυλίνδομαι = κύκλῳ τίθεμαι
σφυρόν = τοῦ σώματος μέρος ὃ τὸ
σκέλος καὶ τὸν πόδα συνάπτει
ψέλιον = κυκλικὸν κόσμιον ὃ περὶ
τῶν χειρῶν ἐνίοτε ἔχομεν

– δύναμαί σε ἄγειν πορρωτέρω ἢ ναῦς, εἶπεν ὁ ὄφις.

ἐκυλίσσατο δὲ περὶ τοῦ σφυροῦ τοῦ βασιλειδίου ὥσεί χρυσοῦν ψέλιον ὦν.

– ὄντινα ἂν ψαύω, τοῦτον πέμπω αὐθις ἐκεῖσε ὅθεν ἦκε· σὺ δὲ καθαρὸς εἶ καὶ ἀπ' ἀστέρος ἦκεις...

τὸ βασιλείδιον οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

ἐλεέω σε ↔ φθονέω σοι
συνήνιτς λίθος: σκληρότατος ἐρυθρὸς λίθος

συνῆκα < συνήμι

– ἐλεῶ σε, οὕτω ἀσθενῇ ὄντα, ἐπὶ ταύτῃ τῇ συνήνιτου λίθου Γῆ· ἐάν ποτε τὸ σὸν πλανητὸν ποθῇς, ἔξεστί μοί σε ὠφελεῖν· ἔξεστί μοι...

– ἅ, εὖ συνῆκα -εἶπε τὸ βασιλείδιον-, ἀλλὰ διὰ τί ἀεὶ διὰ αἰνιγμάτων διαλέγει;

τοῦτο ἀναλύω = τὴν λύσιν τούτου
εὐρίσκω

– ἔγωγε αὐτὰ πάντα ἀναλύω, εἶπεν ὁ ὄφις.

ἐσίγησαν δέ.

ἐρωτήματά τινα·

1/ τί τὸ πρῶτον τὸ βασιλείδιον ὁρᾷ ἐν τῇ γῇ;

2/ τί ἐρωτᾷ;

3/ ποῦ ἐστὶ τὸ βασιλείδιον;

XVIII

τὸ βασιλείδιον τὴν ἐρημίαν διαβὰν ἐνέτυχε μόνη μιᾷ ἀνθεμίδι, μιᾷ
ἀνθεμίδι τρία πέταλα ἐχούση, μιᾷ ἀνθεμίδι μόνον...

– χαῖρε, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– χαῖρε, εἶπεν ἡ ἀνθεμὶς.

ἀστεῖος ↔ ἄγροικος

– ποῦ εἰσιν οἱ ἄνθρωποι; ἤρετο ἀστεῖως τὸ βασιλείδιον.

ἐμπορος, -ου = ἄνθρωπος ὃς ἐμπο-
ρεύεται (ὠνεῖται, πωλεῖ, ...)

ἡ ἀνθεμὶς ποτὲ ἐμπόρων στόλον ἐοράκει.

– οἱ ἄνθρωποι; μόνοι ἐξ ἡ ἑπτὰ ὑπάρχουσιν· ἤδη πολλὰ ἔτη ἐξ οὗ
εἶδον αὐτούς, οὐδὲ εἰδέναι ἔξεστιν ὅπου εὕρομεν ἄν, ὁ γὰρ
ἄνεμος αὐτούς περιάγει ἅτε ρίζας οὐκ ἔχοντας, ὃ ὄχλον παρέχει
αὐτοῖς.

ὄχλος, -ου = μικρὸν πάθημα

– ἔρρωσο, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– ἔρρωσο, εἶπεν ἡ ἀνθεμὶς.

ἐρωτήματά τινα·

1/ τίνι συνέτυχε τὸ βασιλείδιον;

2/ διὰ τί οὐκ ἔξεστιν ἀνθρώπους εὐρεῖν;

XIX

ὕψηλός ↔ ταπεινός

ὕψηλὰ ὄντα

γόνυ, -ατος τό = τὸ ἐν τῷ μέσῳ
σκέλει ἄρθρον
δίφρος, -ου = σκεῦος ἐφ' οὗ καθή-
μεθα

τὴν μάχαιραν ἀκονάω: ὀξεῖαν
αὐτὴν ποιέω

ἀλμυρός = ἄλα ἔχων
διάνοιαν ἔχω = διανοεῖν ἔχω

τὸ βασιλείδιον ἀνὰ τὸ ἄκρον ὑψηλοῦ τινος ὄρους ἀνέβη. τὰ μόνα
ὄρη ἃ ἐοράκει ἦν τὰ τρία ἡφαίστεια ὑψηλὰ μόνον μέχρι τῶν
γονάτων αὐτοῦ ὄντα, τῷ δὲ σβεστῷ ἡφαιστείῳ ὥς δίφρῳ ἔχρητο.
"ἀπὸ οὕτως ὑψηλοῦ ὄρους," εἶπεν ἑαυτῷ, "ὄψομαι ἅμα τὸ ὅλον
πλανητὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους πάντας..." ἀλλὰ οὐδὲν ἄλλο εἶδον ἢ
ἄκρα πετρῶν εὖ ἠκονημένων.

– χαῖρε, εἶπεν ὅπως ἂν τύχη.

– χαῖρε... χαῖρε... χαῖρε... ἀπεκρίνατο ἡ ἡχώ.

– τίς εἶ σύ; εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– τίς εἶ σύ;... τίς εἶ σύ;... τίς εἶ σύ;... ἀπεκρίνατο ἡ ἡχώ.

– ἔστε φιλοί μοι, μόνος γάρ εἰμι, εἶπεν.

– μόνος γάρ εἰμι... μόνος γάρ εἰμι... μόνος γάρ εἰμι... ἀπεκρίνατο ἡ
ἡχώ.

ἔπειτα δὲ "ποῖον ἄλογον πλανητόν" ἐνενόησεν· "ξηρόν τέ ἐστὶ καὶ
ὄξυ καὶ ἀλμυρόν· οἱ δὲ ἄνθρωποι διάνοιαν οὐκ ἔχουσιν, πάλιν γὰρ
λέγουσιν ἅτινα αὐτοῖς λέγεται... ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ ἀνθεμὶς ἦν μοι ἢ
ἀεὶ πρώτη διελέγετο..."

ἐρωτήματά τινα·

1/ ποῖ ἀνέβη τὸ βασιλείδιον;

2 τί ἐξῆν ἐκεῖθεν ἰδεῖν;

3/ τί ἤκουσε τὸ βασιλείδιον;

XX

χιών, -όνος ἢ = ὕδωρ φύραμα διὰ
τὸ ψῦχος γεγεννημένος

τὸ βασιλείδιον, διαβὰν ψάμμους τε καὶ πέτρας καὶ χιόνας, ἔτυχε
τέλος ὁδὸν εὐρόν, αἱ δὲ ὁδοὶ πᾶσαι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους φέρουσιν.

– χαῖρε, εἶπεν.

κῆπος = παράδεισος
ρόδωνιά, -ᾶς = ρόδον, -ου

κῆπος ἦν ροδωνιαῖς ἀκμάζων.

– χαῖρε, εἶπον αἱ ροδωνιαί.

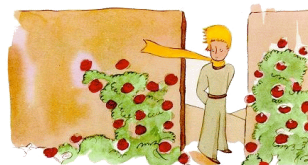
εἰκῶς, -ότος = ὅμοιος
εἰκυῖα, -ας = ὁμοία

τὸ βασιλείδιον πρὸς αὐτὰς ἔβλεπεν· πάντα εἰκυῖαι ἦσαν τῇ
ἀνθεμίδι αὐτοῦ.

– ἄρα τίνες ἐστέ; ἤρετο πεπληγμένος.

– ροδωνιαί ἐσμεν, εἶπον αἱ ροδωνιαί.

– ἃ, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

δυστυχῆς ↔ εὐτυχῆς

δυστυχῆς δὲ ὧν ἦσθετο, ἡ μὲν γὰρ παρ' ἑαυτῷ ἀνθεμὶς εἶπεν ὅτι τυγχάνοι μόνη τοῦ γένους ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ οὕσα, νῦν δὲ πεντακισχίλια παρῆν, ἐν κήπῳ ἐνί!

καταγέλαστος, -ος, -ον

"εἰ τοῦτο ἴδοι," εἶπεν ἑαυτῷ τὸ βασιλείδιον, "ὕβριζοιτο ἄν, μάλα μὲν ἂν βήπτοι καὶ ἀποθνήσκειν προσποιήσαιο ἂν ἵνα καταγέλαστος μὴ γένοιτο· δέοι δὲ ἂν με ἐπιμελεῖσθαι αὐτοῦ προσποιεῖσθαι· εἰ γὰρ μή, τὸν θάνατον δέχοιτο ἂν ἵνα με ὕβριζοι..."

ἀνυπέρβλητος, -ος, -ον = ἀνίκητος, -ος, -ον

ἔπειτα δὲ ἔτι ἑαυτῷ εἶπεν· "ἐνόμιζον πλούσιος εἶναι ἀνυπέρβλητον ἀνθεμίδα ἔχων, ἔχω δὲ κοινὴν ρόδωνιάν· τοῦτο καὶ τρία ἡφαίστεια μόνον μέχρι τῶν γονάτων ὑψηλὰ ὄντα, αὐτῶν δὲ ἐν ἴσως εἰσαεὶ σβεστὸν μενεῖ. ἀληθῶς μέγα βασιλείδιον οὐκ εἰμι..." κείμενος δὲ ἐπὶ τῆς πόης ἔκλαυσεν.

ἔκλαυσεν < κλαίω

ἐρωτήματά τινα·

1/ τί ὑπῆρχεν ἐν τῷ κήπῳ;

2/ διὰ τί τὸ βασιλείδιον δυστυχῆς εἶναι ἐνόμιζεν;

XXI

άλωπηξ: γένος ζώου
ἐπεφάνη < ἐπιφαίνομαι

τότε δὲ ἡ ἀλώπηξ ἐπεφάνη·

– χαῖρε, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ.

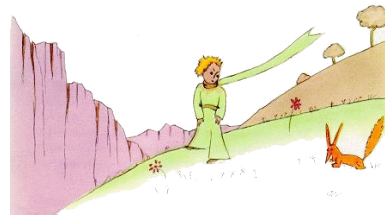
– χαῖρε, ἀστείως ἀπεκρίνατο τὸ βασιλεῖδιον, ὃ τρεψάμενον οὐδὲν εἶδεν.

μηλέα = δένδρον ὃ μῆλα φέρει

– ἐνθάδε πάρειμι, ὑπὸ τῇ μηλέα...

– τίς εἶ σύ; εἶπε τὸ βασιλεῖδιον· κάλλιστόν τι δὴ εἶ...

– ἀλώπηξ εἰμί, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ.

παιζούμενος < παίζω

– ἐλθὲ παιζούμενος μετ' ἐμοῦ -προσέθηκε τὸ βασιλεῖδιον-· οὕτως δύσθυμός εἰμι...

δύσθυμός εἰμι = ἀνιάζω

– οὐκ ἔξεστί μοι παιδιὰν παίζειν πρὸς σε -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-, οὐπω γὰρ τιθασός εἰμι.

τιθασὸν ζῶον = οὐκέτι ἄγριον
ζῶον ὃ νῦν τῷ ἀνθρώπῳ πείθεται

– ἂν συγγνώμην ἔχῃ, εἶπε τὸ βασιλεῖδιον.

ἐνθυμησάμενος δὲ προσέθηκεν·

τιθασεύω = τιθασὸν ποιεῖν

– τί σημαίνει "τιθασεύειν";

ἐπιχώριος οὐκ εἶ: ξένος εἶ

– σύ γε ἐπιχώριος οὐκ εἶ -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· τί ζητούμενος πάρει;

θηρεύω = ζῶα διώκω καὶ ἀπο-
κτείνω
ὀχληρὸς = ταράττων, -οντος
ὀρνίθιον = ὄρνις ὃ ἐν αὐτῇ οἰκεῖ
τοῦτό μοι μέλει· τοῦτου ἐπιμε-
λέομαι

ἀμνημόνευτος = οὐ οὐδεὶς μέμ-
νηται

δέομαι τοῦτό σου = βούλομαι
τοῦτο ἀπὸ σου κτᾶσθαι

δέομαί σου = βούλομαί σε ἐγγὺς
ἔχειν

οἶομαι = οἶμαι = νομίζω

ἀλλοῖος = διαφέρων, παντοδαπός

– τοὺς ἀνθρώπους ζητῶ, εἶπε τὸ βασιλείδιον. ἀλλὰ τί σημαίνει
"τιθασεύειν";

– οἱ ἄνθρωποι -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ- ὅπλα ἔχουσι καὶ θηρεύουσιν, ὃ
ὀχληρότατόν ἐστιν! τρέφουσι δὲ καὶ ὀρνίθια, μόνον τοῦτο αὐτοῖς
μέλει· ἄρα ὀρνίθια ζητεῖς;

– οὐχί, εἶπε τὸ βασιλείδιον, φίλους ζητῶ· ἀλλὰ τί σημαίνει
"τιθασεύειν"; ἤρετο αὐθις.

– τοῦτο ἤδη ἀμνημόνευτόν τί ἐστιν -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· σημαίνει
"συνδέσμους ποιεῖν..."

– συνδέσμους ποιεῖν;

– οὕτως ἔχει -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· σὺ μὲν οὐδὲν ἄλλο μοι εἶ ἢ μικρὸς
παῖς ὅμοιος ἄλλοις ἑκατοντακισχιλίοις παισίν, οὐδὲν δὲ δέομαί
σου· σὺ δὲ οὐδὲν δεῖ ἐμοῦ, σοὶ γὰρ μόνον ἀλώπηξ εἰμὶ ὅμοια
ἄλλαις ἑκατοντακισχιλίοις ἀλώπεξιν· ὅμως δέ, ἐὰν τιθασεύης με,
τότε δεησόμεθα ἄλλος ἄλλου, σὺ μὲν γὰρ μόνος μοι ἐν τῇ
οἰκουμένῃ ἔσει, ἐγὼ δὲ μόνη σοι ἐν τῇ οἰκουμένῃ ἔσομαι...

– συνιεὶς ἄρχομαι- εἶπε τὸ βασιλείδιον· ἀνθεμὶς ὑπάρχει... οἶομαι
αὐτὴν με τιθασεῦσαι...

– ἴσως -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· ἔξεστιν ἐν τῇ Γῇ ἀλλοῖα ἰδεῖν...

– ἦ, οὐδαμῶς ἐν τῇ Γῇ λέγω, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

ἡ ἀλώπηξ μᾶλλον εἰδέναι βούλεσθαι ἐδόκει.

– ἐν ἄλλῳ πλανητῶ;

θηρευτής, -οὔ = ἄνθρωπος ὃς θη-
ρεύει

ἄμεμπτος, -ον = ὃς οὐδὲν κακὸν
ἔχει, ὃν οὐδεὶς μέμψασθαι δύ-
νεται

δίαιτα = τροπος βίου
ἀμετάβλητος = ὃς οὐ μεταβάλ-
λεται

ἐνοχλέω ↔ χαίρω

φωλεός, -οὔ = τόπος ἐν τῇ ὕλῃ οὗ
τὰ ζῶα οἰκεῖ
πυρικός ἀγρός = ἀγρός ὃς πυρὸν
φέρει

περίλυπος = ὃς λυπηρὸν ποιεῖ

θρύξ, τρυχός = ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
ἔχομεν
μνήσει < μιμνήσκω

– ναί.

– θηρευταὶ ὑπάρχουσιν ἐν ἐκείνῳ τῷ πλανητῷ;

– οὐ ὑπάρχουσιν.

– ὡς ἀξιόλογον τοῦτό ἐστιν! ὀρνίθια δὲ πάρεστιν;

– οὐδαμῶς.

– οὐδὲν ἄμεμπτόν ἐστιν, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ στενάζων.

ἔπειτα δὲ πρὸς τὸν ἐαυτῆς νοῦν ἐπανήλθεν·

– ἡ ἐμὴ δίαιτα ἀμετάβλητος ἐστίν· ἐγὼ μὲν ὀρνίθια θηρεύω, οἱ δὲ ἄνθρωποι με θηρεύουσιν· πάντα μὲν τὰ ὀρνίθια ὅμοια ἀλλήλοις ἐστίν, πάντες δὲ οἱ ἄνθρωποι ὅμοιοι ἀλλήλοις εἰσίν· ἐνοχλῶ οὖν καὶ εἰ ὀλίγον· ἀλλά, ἐὰν σὺ τιθασεύης με, ὁ ἐμὸς βίος τοιοῦτος ἔσται ὥσπερ ὁ ἥλιος αὐτῇ λάμποι· γνώσομαι τὸν ψόφον βήματων τινῶν τοῖς ἄλλοις διαφερομένων· τὰ μὲν ἄλλα βήματα ἀναγκάζει με κρύπτεσθαι ὑπὸ τὴν γῆν, τὰ δὲ σὰ ἐκκαλεῖ με ἐκ τοῦ φωλεοῦ ὡς μουσική· καὶ δὴ καὶ βλέπε! ὄρᾳς ἐκεῖ τοὺς πυρικοὺς ἀγρούς; ἐγὼ σῖτον οὐκ ἐσθίω, ὁ οὖν πυρός μοι ἄχρηστός ἐστιν· οἱ δὲ πυρικοὶ ἀγροὶ οὐδενός με μιμνήσκουσιν, τοῦτο δὲ περίλυπόν ἐστιν. ἀλλὰ αἱ τρυχές σου χρύσεαί εἰσιν, θαυμαστὸν δὲ ἔσται ὅποτεν τιθασεύης με· ὁ μὲν πυρός, χρύσεος ὢν, μνήσει μέ σου, ἐγὼ δὲ τὸν ψόφον τὸν τοῦ ἀνέμου διὰ τοῦ πυροῦ πνέοντος φιλήσω...

ἡ ἀλώπηξ σιγήσασα τὸ βασιλείδιον πολὺν χρόνον ἐθεώρησεν·

– εἰ σοὶ δοκεῖ... τιθάσευέ με! εἶπεν.

– βουλοίμην ἂν -ἀπεκρίνατο τὸ βασιλείδιον-, ἀλλὰ πολὺ σχολῆς μοι οὐκ ἔστιν, δεῖ με γὰρ φίλους εὐρεῖν καὶ πολλὰ γινώσκειν.

– γινώσκεις εὖ μόνον ἄτινα ἂν τιθασεύης· οἱ ἄνθρωποι οὐκέτι σχολὴν ἄγουσιν ἵνα τι γινώσκωσιν. πάντα ἤδη παρεσκευασμένα παρὰ τῶν ἐμπόρων ἀγοράζουσιν, καπηλείων δὲ οὐκ ὄντων ἐν οἷς ἐξῆ φίλους ὠνεῖσθαι οἱ ἄνθρωποι φίλους οὐκέτι ἔχουσιν· ἐὰν οὖν φίλον βούλῃ, τιθάσευέ με!

– τί ποιητέον μοί ἐστιν; εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– καρτερεῖν δεῖ -ἀπεκρίνατο ἡ ἀλώπηξ-· πρῶτον μὲν καθήσει ὀλίγω ἀπέχων μου, ἐπὶ τῇ πόρῃ· ἐγὼ μὲν πρὸς σε βλέψομαι μὴ βλέπειν προσποιουμένη, σὺ δὲ οὐδὲν ἐρεῖς, ἡ γὰρ γλῶττα αἰτία ἐστὶν ἀγνωμοσυνῶν, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν ἔξεσταί σοι ὀλίγον ἐγγυτέρω κάθησθαι...

τῇ ἐπιγιγνομένη ἡμέρᾳ ἐπανῆλθε τὸ βασιλείδιον.

– βέλτιον εἶη ἂν εἰ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἦκοις· εἰ μὲν ἦκοις, παραδείγματος ἕνεκα, τῇ τετάρτῃ ὥρᾳ τῆς ἐσπέρας, ἐκ τῆς τρίτης ἐγὼ ἀρχοίμην ἂν εὐδαίμων εἶναι· ὅσῳ μᾶλλον ὁ χρόνος προβαίνειν ἂν, τοσούτῳ μᾶλλον εὐδαιμονῶν αἰσθήσομαι· τῇ τετάρτῃ ὥρᾳ ταράξομαι καὶ φροντίσω· εὐρήσω οὕτως ἐπὶ πόσῳ ἡ εὐδαιμονία τιμᾶται· ἐὰν δὲ ἥκῃς ὅποτε ἂν βούλῃ, οὐδέποτε εἶσομαι πότε δεῖ με τὴν ψυχὴν παρασκευάζειν... τὰ νόμιμα ἀναγκαῖά ἐστιν.

ἄτινα: ταῦτα ἄ

σχολὴν ἄγω = σχολὴν ἔχω

ἀγοράζω = πρίαμαι, ὠνέομαι
καπηλεῖον = μικρὸς τόπος οὗ
ὠνούμεθα

: τί δεῖ με ποιεῖν

καρτερέω = οὐ καταλείπω, δια-
μένω

ἀγνωμοσύνη = ἀμάρτημα, -ατος

αἰσθάνομαι εὐδαιμονῶν = ὁρῶ
ἐμαυτὸν εὐδαίμονα ὄντα
ἐπὶ πόσῳ = ἐπὶ πόσῳ ἀργυρίῳ

εἶσομαι < οἶδα

τὰ νόμιμα = ἡ συνήθεια, τὰ νομι-
ζόμενα

	– τὰ νόμιμα τί ἐστίν; ἤρετο τὸ βασιλείδιον. – καὶ τοῦτο ἄγαν ἀμνημόνευτόν τί ἐστίν -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· τοῦτο ἀναγκάζει ἡμέραν τινὰ διάφορον εἶναι ἄλλης ἡμέρας, ὥραν τινὰ διάφορον ἄλλης ὥρας· παραδείγματος ἕνεκα, παρὰ τοῖς θηρευταῖς τόδε τὸ νόμιμον κεῖται· κατὰ Πέμπτην ἡμέραν χορεύουσιν μετὰ τῶν τῆς κόμης κορῶν· αἱ οὖν Πέμπται ἡμέραι κάλλισταί εἰσιν, ἔξεστι δέ μοι μέχρι τοῦ ἀμπελῶνος περιπατεῖν. εἰ οἱ θηρευταὶ ὅποτε βούλονται χορεύοιεν, πᾶσαι μὲν αἱ ἡμέραι ὅμοιαι εἶεν ἄν, σχολὴν δὲ οὐκ ἔχοιμι ἂν ἐγώ. οὕτως τὸ βασιλείδιον τὴν ἀλώπεκα ἐτιθάσεν· ὅτε δὲ ἡ τῆς ἀποχωρήσεως ἡμέρα ἤδη ἐγγὺς ἦν, – ᾧ -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-, κλαύσομαι. – αἴτιος σὺ εἶ -εἶπε τὸ βασιλείδιον-, ἐγώ γε μὲν οὐκ ἐβουλόμην σε βλάπτειν, σοὶ δὲ ἔδοξεν ἐμέ σε τιθασεύειν... – εὖ οἶδα, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ. – ἀλλὰ κλαύσεσθαι μέλλεις! εἶπε τὸ βασιλείδιον. – εὖ οἶδα, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ. – οὕτως οὖν, οὐδὲν τὸ κέρδος! – κερδαίνω -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ- τοῦ χρώματος τοῦ πυροῦ ἕνεκα. ἔπειτα δὲ προσέθηκεν· – ἴθι ὀψόμενος τὰς ῥοδωνιάς, αἰσθήσει τὴν σὴν ἀρίστην οὖσαν ἐν τῇ οἰκουμένῃ· ἐπανελεύσει μὲν ὥς χαίρειν με κελεύσων, δωρήσομαι δέ σοι μυστήριόν τι.
διάφορος ↔ ὅμοιος	
ἀμπελών, -όνος ὁ = ἄγρος οὗ αἱ ἀμπελοὶ φύονται	
ἀποχώρησις, -εως < ἀποχωρέω	
κλαύσομαι < κλαίω	
κερδαίνω = κέρδος κτάομαι	
ἐπανελεύσει < ἐπανερχομαι	
: ὥς δῶρον δώσω	

ὀψόμενον < ὀράω

ἔξοχος = διάφορος πάντων, ἄριστος

ἐνοχλέω = ὀργίζω

κένος ↔ πληρής

σκεπάζω = φυλάττω

πλήν = ἔκτος

ἀλαζονεύομαι = καυχάομαι, νομίζω ἄριστος εἶναι

κύριος· πρῶτος, ἄρχων

ἀφανής, -ές = ὃν ἰδεῖν οὐ δυνάμεθα

τὸ βασιλείδιον ἀπῆλθεν ὡς τὰς ῥοδωνιάς ὀψόμενον.

– οὐδαμῶς ὅμοιαι τῇ ἐμῇ ῥοδωνιᾷ ἐστέ, οὐπω οὐδέν ἐστε -εἶπεν αὐταῖς· οὐδεὶς μὲν ἐτιθάσευσεν ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ ἐτιθασεύσατε οὐδένα· τὸ αὐτὸ ἐστε καὶ ἡ ἐμὴ ἀλώπηξ ἦν· ἀλώπηξ ἦν ἡ οὐδὲν διεφέρετο ἄλλαις ἑκατοντακισχιλίαις· ἐγὼ μὲν φιλήν ἐμὴν κατέστησα αὐτήν, νῦν δὲ ἔξοχός ἐστι μόνῃ ἐν τῇ οἰκουμένῃ.

αἱ ῥοδωνιαὶ ἐνωχλοῦντο.

– κάλλισται μὲν ἐστε, κέναι δέ -εἶπεν ἔτι· οὐδεὶς ὑπὲν ὑμῶν ἀποθνήσκοι ἄν. ὁ δεῖνα λέγοι ἄν ὅτι ἡ ἐμὴ ῥοδωνιά ὅμοια ὑμῖν ἐστίν, ἡ δὲ ἐαυτῇ οἶδεν ἀξιωτέρα οὔσα πασῶν ὑμῶν, διότι αὕτη ἐστὶν ἥ ἐγὼ ὕδωρ ἔδωκα, διότι αὕτη ἐστὶν ἣν ἐγὼ τῇ σφαίρᾳ ἐσκέπασα, διότι αὕτη ἐστὶν ἣν ἐγὼ παραπετάσματι ἐφύλαξα, διότι αὕτη ἐστὶν ἥ ἐγὼ ἀπέκτεινα τὰς κάμπας (πλήν δυοῖν ἢ τριῶν ἄς ταῖς ψυχαῖς κατέλιπον), διότι αὕτη ἐστὶν ἥς ἐγὼ ἤκουσα ὀδυρομένης ἢ ἀλαζονευομένης ἢ καὶ ἐνίοτε σιγώσης. διότι αὕτη ἐστὶν ἡ ἐμὴ ῥοδωνιά.

ἐπανῆλθε δὲ πρὸς τὴν ἀλώπεκα.

– ἔρρωσο, εἶπεν.

– ἔρρωσο -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-. τόδε ἐστὶ τὸ μυστήριον, ἀπλούτατον ὄν· τῇ ψυχῇ μόνῃ δυνάμεθα ἀκριβῶς ἰδεῖν, τὸ γὰρ κυριώτατον ἀφανὲς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐστίν.

– τὸ κυριώτατον ἀφανὲς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐστίν, πάλιν ἐαυτῷ εἶπε τὸ βασιλείδιον ἵνα μεμνημένον εἴη.

ἐπιλελησμένοι < ἐπιλανθάνομαι
(↔ μέμνημαι)
ὕπευθυνος αὐτῷ εἰμι: τὴν αἰτίαν
ἔχω οὗτινος ἂν πάσχη

– ὁ χρόνος ᾧ σὺ πρὸς τὴν σὴν ῥοδωνιὰν ἐχρήσω, τοῦτό ἐστι ὃ αὐτὴν πολλοῦ ἀξίαν ποιεῖ.

– ὁ χρόνος ᾧ ἐγὼ πρὸς τὴν ἐμὴν ῥοδωνιὰν ἐχρησάμην... πάλιν ἑαυτῷ εἶπε τὸ βασιλείδιον ἵνα μεμνημένον εἴη.

– οἱ μὲν ἄνθρωποι τούτων τῶν ἀληθῶν ἐπιλελησμένοι εἰσὶν -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-, δεῖ δέ σε τούτων μὴ ἐπιλανθάνεσθαι. ὕπευθυνος εἶ εἰσαεὶ οἷς ἐτιθάσευσας. ὕπευθυνος εἶ τῇ σῇ ῥοδωνιᾷ.

– ὕπευθυνός εἰμι τῇ ἐμῇ ῥοδωνιᾷ... πάλιν ἑαυτῷ εἶπε τὸ βασιλείδιον ἵνα μεμνημένον εἴη.

ἐρωτήματά τινα

1- τί ζῶον ἀφίκετο;

2- διὰ τί οὐκ ἐξῆν τῷ ζῳῷ μετὰ τοῦ βασιλείδιον παίζειν;

3- τί τὸ ζῶον ἤτησε τὸ βασιλείδιον;

4- τί ἤρετο τὸ ζῶον περὶ τοῦ πλανητοῦ ἐν ᾧ τὸ βασιλείδιον οἰκεῖ;

5- τί ποιοῦσιν οἱ θηρευταὶ κατὰ Πέμπτην ἡμέραν;

XXII

– χαῖρε, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

στάθμαρχος = ἄνθρωπος ὃς τοῦ
σταθμοῦ ἄρχει (σταθμός = τόπος
οὗ οἱ πορευόμενοι παύονται)

– χαῖρε, εἶπεν ὁ στάθμαρχος.

– τί ἐνθάδε ποιεῖς; εἶπε τὸ βασιλείδιον.

ἐπιβάτης, -ου = ἄνθρωπος ὃς πο-
ρεύεται ὀχήματι ἢ νηϊ χρώμενος
ἀποστέλλω = ἀποπέμπω
σιδηροδρόμον = σύστημα ἀγωγῆς ὃ
ἐπὶ σιδηρᾷ ὁδοῦ τρέχει

φωταυγής, -ές = φῶς ἔχων

σεῖω = καρτερῶς κινέω

ἐπείγομαι = ταχέως πορεύομαι,
ταχέως βαίνω

ὁδηγός, -οῦ = ὁ τοῦ σιδηροδρόμου
ἄρχων

εἰς τὸ ἐναντίον ↔ εἰς τὸν αὐτὸν
τόπον

μεταλλαγή = μεταβολή

ἡδομαι = εὐδαίμων εἰμί

ὔαλος, -ου ἢ = ὃ ἐν ταῖς θυρίσι
ἔχομεν, διὰ δὲ αὐτοῦ ὁρᾶν
δυνάμεθα

θλίβω = πιέζω

– τοὺς μὲν ἐπιβάτας κατὰ χιλίους αἰροῦμαι -εἶπεν ὁ στάθμαρχος-.
ἀποστέλλω δὲ τὰ σιδηροδρόμα ἃ φέρει αὐτούς, εἴτε ἐπὶ δεξιάν,
εἴτε ἐπὶ ἀριστεράν.

ταχὺ δὲ φωταυγὲς σιδηροδρόμον, θορυβοῦν ὥς βροντή, τὸ τοῦ
σταθμάρχου οἰκημάτιον ἔσεισεν.

– μάλα ἐπείγονται -εἶπε τὸ βασιλείδιον-. τί ζητοῦσιν;

– οὐδὲ ὁ ὁδηγὸς αὐτὸς τοῦτο οἶδεν, εἶπεν ὁ στάθμαρχος.

ἐθορύβησε δὲ εἰς τὸ ἐναντίον δεύτερον ταχὺ φωταυγὲς σιδηρο-
δρόμον.

– αὐθις ἐπανέρχονται; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– οὐχ οἱ αὐτοὶ εἰσιν -εἶπεν ὁ στάθμαρχος-· τοῦτο δὴ μεταλλαγή
ἐστίν.

– οὐχ ἡδοντο ὅπου ἦσαν;

– οὐδέποτε ἡδει ὅπου εἶ, εἶπεν ὁ στάθμαρχος.

ὁ δὲ θόρυβος τρίτου ταχέος φωταυγοῦς σιδηροδρόμου ἐβρόντησεν.

– ἄρα διώκουσι τοὺς πρώτους ἐπιβάτας; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– οὐδὲν οὐδαμῶς διώκουσιν -εἶπεν ὁ στάθμαρχος-· ἐκεῖ δὲ ἔνδον
καθεύδουσιν, ἢ χασμῶνται. μόνοι οἱ παῖδες τὸν ρίνα ἐπὶ τὴν ὔαλον
θλίβουσιν.

ράκος, -ους = κακὸν ὕφασμα

- μόνοι οἱ παῖδες ἴσασιν ὅ τι ζητοῦσιν -εἶπε τὸ βασιλείδιον·
- σκολάζουσι κόρη ράκεσι πεποιημένη ἢ αὐτοῖς πλείστου ἀξία γίγνεται, ἐὰν δέ τις αὐτὴν ἀπ' αὐτῶν ἀφαιρῇ κλαίουσιν...
- εὐδαιμονοῦσιν, εἶπεν ὁ στάθμαρχος.

ἐρωτήματά τινα·

- 1/ τίτι συνέτυχε τὸ βασιλείδιον;
- 2/ τί ἐποίει οὗτος ὁ ἄνθρωπος;
- 3/ τί ἐξαίφνης ἐφάνετο;
- 4/ τί ποιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου;

XXIII

κάπηλος = ἄνθρωπος οὗ τὸ ἔργον
πωλεῖν ἐστίν

τροχίσκος, -ου = μικρότατον χρη-
μα ὃ ἐσθίομεν ὁπότεν νοσῶμεν
τραπέντων < τρέπω

φειδωλία, -ας ↔ δαπάνη, -ης

φείδομαι ↔ δαπανάω

- χαῖρε, εἶπε τὸ βασιλείδιον.
- χαῖρε, εἶπεν ὁ κάπηλος.
- κάπηλος ἦν τροχίσκων ἐπὶ τὸ βέλτιστον τραπέντων οἱ τὴν δίψαν κατασβεννύασιν· ἐὰν ἓνα καθ' ἑβδομάδα ἐσθίης, οὐκέτι διψᾷς.
- διὰ τί τοῦτο πωλεῖς; εἶπε τὸ βασιλείδιον.
- τοῦτο πολλοῦ χρόνου φειδωλία τυγχάνει ὄν -εἶπεν ὁ κάπηλος-. οἱ ἔμπειροι τοῦτο ἀκριβῶς ἠρίθμησαν, πεντήκοντα δὲ τριῶν λεπτῶν καθ' ἑβδομάδα φείδει.

– τί δὲ ποιεῖς τούτοις τοῖς πενήκοντα τρισὶ λεπτοῖς;

– ὅ τι ἂν βούλῃ.

"κατ' ἐμέ," εἶπεν ἑαυτῷ τὸ βασιλείδιον, "εἰ ἔχοιμι πενήκοντα τρία λεπτὰ ἀναλύσκειν, βαίνοιμι ἂν ἥσυχος πρὸς κρήνην τινά..."

ἀναλύσκω τοῦτο = τοῦτο χρῶμαι
ὥπως ἂν βούλωμαι

ἐρωτήματά τινα·

1/ τίني συνέτυχε τὸ βασιλείδιον;

2/ τί ἐπώλει οὗτος ὁ ἄνθρωπος;

3/ πῶς οἱ ἄνθρωποι χρόνον φείδονται;

XXIV

ἤδη τὴν ὀγδοὴν ἡμέραν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἦν ἐγὼ τὸ δυστύχημα παθὼν, ἀκούων δὲ τὸν μῦθον τὸν τοῦ καπήλου τὸ ὕδωρ ἐξέπιον ὃ εἶχον, τὴν τελευταίαν σταγμόνα.

σταγμών, -όνος = μικρότατον
μέρος ὕδατος

– ἄ, οἱ σοὶ μῦθοι κάλλιστοί εἰσιν, τὸ δὲ ἐμὸν ἀεροσκάφος οὐπω ἐπεσκεύασα, οὐδὲ ἔχω ὅ τι ἂν πύνω, εὐδαίμων ἂν εἴη εἰ ἔχοιμι ἐλθεῖν ἥσυχος πρὸς κρήνην τινά.

ἐπισκευάζω = ὀρθῶς σκευάζω

– ἢ ἐμὴ φίλη, ἢ ἀλώπηξ, εἶπέ μοι...

– οὐ περὶ τῆς ἀλώπεκος ἐστὶ ὁ λόγος, ὦ παῖ·

– διὰ τί;

– διότι τῆς δύψης ἔνεκα ἀποθανούμεθα...

	τὸ ἐμὸν λογικὸν νόημα οὐ συνῆκεν, ἀπεκρίνατο δέ·
σχεῖν: τὸ πρότερον	– ἀγαθὸν ἐστὶν φίλον σχεῖν, καὶ εἰ ἀποθανούμεθα· χαίρω ἀλώπεκα ὡς φίλην σχών.
κρίνω: αἰσθάνομαι, ὁρῶ	"τὸν κίνδυνον οὐ κρίνει," εἶπον ἐμαυτῷ, "οὐδέποτε οὔτε πεινᾷ οὔτε διψᾷ· ὀλίγον ἡλίου ἱκανὸν ἐστὶν αὐτῷ..." οὗτος δὲ πρὸς ἐμὲ θεασάμενος τῷ ἐμῷ νοήματι ἀπεκρίνατο·
φρέαρ, -ατος τό = μέγα ὄρυγμα ἐν ᾧ ἔξεστιν ὕδωρ εὐρεῖν	– διψῶ καὶ ἐγώ... ζητῶμεν φρέαρ...
σχηματίζω = σημεῖον τῇ χειρὶ ποιῶ ἥνικα ἄν = ὁπότεν ἄπειρος, -ος, -ον = ἄνευ τέλους	ἐσχημάτισα κάματον δεικνύς, ἄλογον γάρ ἐστι φρέαρ ζητεῖν ἥνικ' ἂν τύχης ἐν ἀπείρῳ ἡρεμία ὦν· ὅμως δὲ ὠρμησάμεθα. ἡμῶν ἤδη δύο ὥρας σιγῇ διαβάντων, ἡ νύξ ἐγένετο καὶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον· ἐγὼ αὐτοὺς εἶδον ὡς κατ' ὄναρ, διὰ γὰρ τὸ διψᾶν ὀλίγον ἐπύρεττον. οἱ τοῦ βασιλείδιου λόγοι ἔνδον τῆς ἐμῆς μνήμης ἐχόρευον. – καὶ σὺ διψᾷς; ἡρόμην αὐτόν. ὁ δὲ ἐμοὶ ἐρωτῶντι οὐκ ἀπεκρίνατο, μόνον δὲ εἶπεν· – τὸ ὕδωρ ἴσως ἀγαθὸν ἐστὶ καὶ τῇ ψυχῇ...
συνεῖς < συνίημι	καίπερ τοὺς λόγους αὐτοῦ οὐ συνεῖς, ἐσίγησα... εὖ ἤδη ὅτι ἀναγκαῖον εἶη αὐτὸν μὴ ἐρωτᾶν. τὸ βασιλείδιον ἔκαμνεν, ἐκαθίστατο οὖν· ἐγὼ δὲ πλησίον αὐτοῦ ἐκαθισάμην· ὀλίγον χρόνον σιγήσας, τέλος μοι εἶπεν· – οἱ ἀστέρες καλοὶ εἰσιν, ἀνθεμίδος ἔνεκα ἦν οὐδεὶς ὁρᾷ...

πτυχή, -ῆς < πτύσσω (διπλοῦν ποιῶ)

– ἀληθῆ λέγεις, ἀπεκρινάμην, τὰς δὲ πτυχὰς σιγῇ ἐθεώρουν τὰς τῆς ψάμμου ὑπὸ τῆς σελήνης.

– ἡ ἡρεμία καλὴ ἐστίν, προσέθηκεν οὗτος.

θίς, θινός = σωρὸς ψάμμου
σὺ καθίζει

ἀληθὲς τοῦτο ἦν· ἐγὼ τὴν ἡρεμίαν ἀεὶ ἐφίλουν· ἐπὶ θινὸς καθίζει, οὐδὲν ὀρθῶς, οὐδὲν ἀκούεις· ὅμως δὲ περιλάμπει τι διὰ σιγῆς.

– ὁ τὴν ἡρεμίαν καλλύνει -εἶπε τὸ βασιλείδιον- τόδε ἐστίν, ὅτι που φρέαρ καλύπτει...

καλύπτω τι = κρυπτόν τι ἔχω

ἀστραπή, -ῆς = τὸ φῶς ὃ αἱ νεφέλαι ἰᾶσιν

ἐθαύμασα ἐξαίφνης ταύτην τὴν ἐν τῇ ψάμμῳ κρυφαίαν ἀστραπὴν συνείς· παῖς γὰρ ὢν, ὥκουν ἐν ἀρχαίᾳ οἰκίᾳ, ἐλέγετο δὲ κατὰ τὸν μῦθον ὅτι ἐν αὐτῇ ἔκειτο κρυπτὸς θησαυρός· δῆλόν ἐστιν ὅτι οὐδεὶς ἔσχεν οὐδέποτε ἐξευρεῖν, οὐδὲ ἴσως ἐζήτησεν, ἀλλὰ ὁ θησαυρὸς πάσῃ τῇ οἰκίᾳ ἐπῆδεν. ἡ ἐμὴ οἰκία ἔκρυπτε θησαυρὸν ἐν τῷ τῆς ψυχῆς βάθει...

ἐπάδω τοῦτο = τοῦτο θαυμαστὸν ἐπὶ δὴ ποιῶ
βάθος, -ους = τὸ βαθύτατον μέρος

– ναί -εἶπον τῷ βασιλειδίῳ· εἴτε περὶ τῆς οἰκίας ἐστὶ ὁ λόγος εἴτε περὶ τῶν ἀστέρων εἴτε περὶ τῆς ἡρεμίας, ὁ αὐτὰ καλλύνει ἀόρατόν ἐστιν.

καλλύνω = καλὸν ποιῶ

– ἐμοὶ ἀρέσκει -ἔφη- ὅτι τῇ ἐμῇ ἀλώπεκι ὁμολογεῖς.

εὐθραυστος, -ον = ὅς ῥαδίως
θραύειν (= ῥηγνύναι) δυνάμεθα

τὸ βασιλείδιον εἰς ὕπνον πίπτον τοῖς βραχίοσιν ἐδεξάμην καὶ αὐθις ὠρμήθην. ἐταραττόμην δὴ· ἐνόμιζον φέρειν εὐθραυστον θησαυρόν· ἐνόμιζον οὐδὲν εἶναι ἐν τῇ Γῇ εὐθραυστότερον. τῆς δὲ σελήνης φωταγωγούσης, ἔβλεπον μὲν πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὥχρὸν μέτωπον, ἐκείνους δὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς, τοὺς δὲ τριχὰς

ὥχρός = ἄνευ χρώματος

φλοιόν, -οῦ = τὸ ἔξω μέρος	τῷ ἀνέμῳ κεκινημένους, ἔλεγον δὲ ἐμαυτῶ· "τοῦτο ὁ ὁρῶ μόνον φλοιόν ἐστίν, ὃ γὰρ ἀξιολογότατον, τοῦτο ἀόρατόν ἐστιν..."
χεῖλος, -ους = ὁ τοῦ στόματος ὅρος μειδίαμα < μειδιάω ὑποτυπώ = χαλεπῶς δείκνυμι ἀνεγείρω σε = ἀρέσκω σοι	τῶν διανεωγμένων αὐτοῦ χειλῶν μικρὸν μειδίαμα ὑποτυπωσάντων, εἶπεν ἔτι ἐμαυτῶ· "ὃ μάλιστά με ἀνεγείρει τούτου τοῦ καθεύδοντος βασιλειδίου τόδε ἐστίν, ἡ πίστις ἀνθεμίδι τινί, ἡ ἰδέα ῥοδωνιάς τινος ἢ ἐν αὐτῷ καὶ καθεύδοντι ὡς φλόξ λαμπάδος λάμπει..."
φλόξ, -ογός = ὁ τὸ πῦρ δείκνυσιν	ἡσθόμην δὲ αὐτὸν ἔτι εὐθραυστότερον ὄντα. δεῖ τὰς λαμπάδας εὖ φυλάττειν, ὃ γὰρ ἐξαιφνίδιος ἄνεμος δύναται αὐτὰς σβεννύναι... οὕτω δὲ διαβαίνων τὸ φρέαρ ἡῦρον τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος.
ἐξαιφνίδιος = ὃς ἐξαίφνης ἀφικνεῖται	

ἐρωτήματά τινα·

- 1/ διὰ τί ὁ κυβερνήτης οὕτω ἐφρόντιζεν;
- 2/ τίς κίνδυνος ἔκειτο;
- 3/ τί ἐβούλοντο εὐρεῖν;
- 4/ πότε τὸ φρέαρ ἡῦρον;

XXV

κυλινδέω = κύκλῳ συνεχῶς τρέπω	– οἱ ἄνθρωποι -εἶπε τὸ βασιλείδιον- εἰσβαίνουσιν εἰς τὰ ταχέα σιδηροδρόμα οὐκ εἰδότες ὃ τι ζητοῦσιν· τότε δὲ ταραττονταί τε καὶ κυλινδοῦνται...
--------------------------------	---

προσέθηκε δέ·

– οὐκ ἄξιόν ἐστιν...

τὸ φρέαρ ὃ ἠύρομεν οὐδὲν ὅμοιον ἦν τοῖς ἐν τῇ Σαχάρα φρέασιν· τὰ ἐν τῇ Σαχάρα φρέατα ἀπλᾶ ὀρύγματα ἐστὶν ἐν τῇ ψάμμῳ ὀρωρυγμένα, ἐκεῖνο δὲ ὅμοιον ἦν φρέατι κώμης τινός, ἀλλὰ οὐδεμίας κώμης ἐκεῖ κειμένης ἐγὼ ὀνειροπολεῖν ἐνόμιζον.

– ἄλογόν ἐστιν -ἦν δ' ἐγὼ τῷ βασιλείδι-· πάντα ἔτοιμά ἐστιν, ἢ τε τροχιλία καὶ ὁ κάδος καὶ ὁ κάλως...

ὁ δὲ γελάσας τοῦ κάλῳ ἤψατο καὶ τὴν τροχιλίαν ἐκύλισεν, ἡ δὲ ἐστέναξα ὡς στενάζει ἀρχαία τις μηχανὴ ἧς τὸ ἔργον ὀπόθεν οἱ ἄνεμοι πνέουσι σημαίνειν ἐστὶν εἰ ὁ ἄνεμος πολὺν χρόνον ἐκάθευδεν.

– ἄρα ἀκούεις; -εἶπε τὸ βασιλείδιον-· ἡμεῖς μὲν τὸ φρέαρ ἠγείραμεν, τὸ δὲ ἀείδει.

ἐγὼ οὐκ ἤθελον αὐτὸν πονεῖν εἰ καὶ ὀλίγον·

– ἐᾶ με τοῦτο ποιεῖν, τοῦτο ἄγαν βαρὺ σοί ἐστιν.

ὀρωρυγμένα < ὀρύττω

ὀνειροπολέω = ὀνειρον ὀρῶ

τροχιλία, -ας = μικρὸς τροχός
κάδος, -ου = ὃ χρώμεθα ἵνα ὕδωρ
λάβωμεν
κάλως, -ω = ὃ χρώμεθα ἵνα τὸν
κάδον ἄνω ἔλκωμεν

οὖς, ὠτός = μέρος τοῦ σώματος ᾧ ἀκούομεν

βραδέως τὸν κάδον ἀνῆρα μέχρι τὸ τοῦ φρέατος χεῖλος, ἐκεῖ δὲ ἀσφαλῶς κατέστησα· ἐν μὲν τοῖς ἐμοῖς ὥσι ἔμενεν ἔτι ἡ τῆς τροχιλίας ὥδῃ καὶ τὸν ἥλιον τρέμοντα ἐώρων ἐν τῷ ἔτι τρέμοντι ὕδατι.

– τούτου τοῦ ὕδατος διψῶ -ἦ δ' ὅς-· δός μοι πίνειν.

πορεία, -ας < πορεύομαι

ἐγὼ δὲ συνῆκα ὅ τι ζητήσῃ· ἀνῆρα οὖν τὸν κάδον μέχρι τὰ χεῖλη αὐτοῦ· τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεῖσας ἔπιεν, τοῦτο δὲ ἡδὺ ἦν ὡς ἐορτή· τοῦτο τὸ ὕδωρ πλεῖον ἦν ἢ σῖτος· ἐγένετο ἐκ μὲν τῆς ὑπὸ τῶν ἀστέρων πορείας, ἐκ δὲ τῆς ὥδῃς τῆς τροχιλίας, ἐκ δὲ τοῦ πόνου τῶν ἐμῶν χειρῶν. ἀγαθὸν ἦν τῇ ψύχῃ, ὥς δῶρόν τι. ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οἱ μικροὶ ἐπὶ τοῦ τῶν Γενεθλίων δένδρου λύχνοι καὶ ἡ τῆς λειτουργίας μουσικὴ τῇ μέσῃ νυκτὶ καὶ τὰ ἡδεῖα μειδιάσματα αὐγὴν ἐδίδουν τῷ δώρῳ ὃ ἐδεχόμην.

ἡ λειτουργία, -ας = τὰ ἱερά

φυτεύω = τὸ σπέρμα ἐν τῇ γῇ εἰσθεῖναι

– οἱ ἄνθρωποι οἱ παρὰ σοι -εἶπε τὸ βασιλεῖδιον- φυτεύουσι μὲν πεντακισχιλίας ῥοδωνιᾶς ἐν τῷ αὐτῷ κήπῳ... οὐδὲ εὐρίσκουσιν ὅ τι ζητοῦσιν...

– οὐχ εὐρίσκουσιν, ἀπεκρινάμην.

– ὅμως δὲ ἔξεστιν ὃ ζητοῦσιν εὐρεῖν ἐν μόνῃ ῥοδωνιᾷ ἢ ἐν ὀλίγῳ ὕδατος...

– ἀληθῇ λέγεις.

τὸ δὲ βασιλεῖδιον προσέθηκεν·

τυφλόομαι = τοφλὸς γίγνομαι

– ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ τυφλοῦνται· δεῖ οὖν τῇ ψύχῃ ζητεῖν.

ἐπεπώκειν < πίνω

ἐγὼ ἐπεπώκειν· εὖ εἶχον· ἡ ψάμμος, τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, τὸ χρῶμα ἔχει τοῦ μέλιτος. ἐγὼ ἔχαιρον τούτῳ τῷ μέλιτος χρώματι. διὰ τί ἀνάγκη ἦν με δυσθυμεῖν...

– δεῖ σε τὴν ὑπόσχεσιν ἀποτελεῖν, εἶπέ μοι τὸ βασιλείδιον εὐμενῶς, αὕθις ἐγγύς μου καθήμενος.

– τίνα ὑπόσχεσιν;

– ἤδη οἶσθα... κημὸν τῷ ἐμῷ ἀγνῶ... ὑπεύθυνός εἰμι ταύτης τῆς ἀνθεμίδος!

ἐκ τοῦ κόλπου ἐξέλαβον τὰ ἐμὰ διαγράμματα· τὸ δὲ βασιλείδιον, ταῦτα ἰδόν, ἐγέλασε καὶ εἶπεν·

ράφανος, -ου ἡ = φυτὸν ὃ ἐσθίομεν
ἔοικα = ὁμοίός εἰμι

– οἱ σοὶ βαοβάβοι ὀλίγον τοῖς ραφάνοις ἐοίκασιν...

– ὦ!

ἔγωγε ἐμεγαλοφρόνουν ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς βαοβάβοις!

– ἡ σὴ ἀλώπηξ... τὰ ὦτα αὐτῆς... ὀλίγον ἔοικε κέρασιν... ἄγαν δὲ μακρὰ ἐστίν.

αὕθις δὲ ἐγέλασεν.

ἤδη < οἶδα

– ἄδικος εἶ, ὦ παῖ, ἐγὼ γὰρ οὐδὲν ἄλλο διαγράφειν ἤδη ἢ κεκλεισμένους τε καὶ ἀνεωγμένους βόα ὄφεις.

– ἄ, καλῶς ἔξει -ῇ δ' ὅς-, οἱ γὰρ παῖδες συνιᾶσιν.

κημὸν οὖν διαγράψας αὐτῷ ἔδωκα μάλα λυπούμενος.

– ἐννοίας ἔχεις ἃς ἐγὼ ἀγνοῶ...

ἀλλὰ οὐκ ἀπεκρίνατο· εἶπε δέ μοι·

πτῶσις, -εως < πίπτω

– ἄρ' οἴσθα, ἢ ἐμὴ πτῶσις ἐπὶ τὴν Γῆν... αὐριον ἤδη τὸ πρῶτον ἔτος ἔσται...

ἔπειτα δέ, ὀλίγον χρόνον σιγήσας, εἶπεν·

– ἐγγυτάτω τούτου τοῦ τόπου κατέπεσον...

ἐρυθρία = ἐρυθρὸς γίγνομαι

ἠρυθρίασε δέ.

αὐθις δέ, οὐκ εἰδὼς διὰ ὅ τι, ἀλόγου λυπῆς ἠσθόμην· ὅμως δὲ ἐρώτημα πρὸς τὸν νοῦν προσῆλθεν·

– τότε δὲ οὐ κατὰ τύχην σὺ περιεπάτεις ἔνθα καὶ ἔνθα τῇ ἡμέρᾳ ἣ σε ἔγνων, ἤδη τὴν ὀγδοὴν ἡμέραν, μόνος ὢν, χίλια μίλια ἀπὸν πασῶν τῶν οἰκουμένων χωρῶν; ἴσως ἐπανήεισθα πρὸς τὸν τόπον εἰς ὃν κατέπεσες;

ὀκνέω = οὐ παντελῶς οἶδα ὅ τι δεῖ
ποιεῖν

ἐνιαυσίος, -α, -ον = ὁς ἐνιαυτὸν
διαμένει

διάστημα, -ατος = μέρος χρόνου

τὸ μὲν βασιλείδιον αὐθις ἠρυθρίασεν, ἐγὼ δὲ ὀκνῶν προσέθηκα·

– ἴσως τοῦ ἐνιαυσίου διαστήματος ἔνεκα;

τὸ δὲ βασιλείδιον αὐθις ἠρυθρίασεν· οὐδέποτε μὲν τὰ ἐρωτήματα ἀπεκρίνετο, ὅτε δὲ ἐρυθριῶη τοῦτο "ναὶ" ἐσήμαινεν, εὖ οἶδα ὅτι.

– ἃ -εἶπον αὐτῶ-, φοβοῦμαι...

ὁ δὲ ἀπεκρίνατό μοι·

– δεῖ σε νῦν ἐργάζεσθαι, δεῖ σε πρὸς τὴν σὴν μηχανὴν ἰέναι· ἐγὼ περιμένω σε ἐνθάδε. ἐпанελθὲ αὐριον τῆς ἐσπέρας...

ἀναθαρρέω ↔ φοβέομαι

ἐγὼ δὲ οὐκ ἀνεθάρρουν, τῆς γὰρ ἀλώπηκος ἐμεμνήμην· κινδυνεύεις ὀλίγον κλαίειν, ἐάν τινα ἐᾷς σε τιθασεύειν...

ἐρωτήματά τινα·

1/ ποῖά εἰσι τὰ ἐν τῇ ἐρημίᾳ φρέατα;

2/ τί ἔδωκεν ὁ κυβερνήτης τῷ βασιλείδῳ;

3/ τί ἐώρα ὁ κυβερνήτης παῖς ὢν;

4/ διὰ τί τὸ βασιλείδιον ἐγέλασεν;

5/ πότε κατέπεσε τὸ βασιλείδιον πρὸς τὴν γῆν;

XXVI

τὰ ἐρείπια: ὁ, πόλεως διαφθαρεί-
σης, μένει
ἐπιτήδευμα = ἔργον

κρεμάννυμι: ἡ λαμπὰς ἀπὸ τῆς ὀρο-
φῆς κρεμμάννυται

ἀντεῖπεν: ἀπεκρίνατο

ἵχνος, -ους = σημεῖον ὃ τοῖς ποσὶ
ποιοῦμεν βαίνοντες

πλησίον τοῦ φρέατος ἦν τὰ ἐρείπια ἀρχαίου λιθινοῦ τείχους. ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐπανελθὼν τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἐσπέρας, πόρρωθεν εἶδον τὸ ἐμὸν βασιλείδιον ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ καθήμενον,

τῶν σκελῶν κρεμαννυμένων. ἤκουσα δὲ αὐτὸν διαλεγόμενον·

– ἄρα οὐ μέμνησαι; -εἶπεν-· ἐνθάδε οὐδαμῶς ἐστίν!

ἄλλη τις φωνὴ ἀπεκρίνατο, δῆλον ὅτι, διότι οὗτος ἀντεῖπεν·

– ναί! ναί! ἡ μὲν ἡμέρα αὕτη ἐστίν, ὁ δὲ τόπος οὐχ οὗτος.

ἐγὼ ἔτι μᾶλλον τῷ τείχει προσῆλθον· οὔτε ἐώρων οὐδένα οὔτε ἤκουον, καίτοι τὸ βασιλείδιον αὐθις ἀντεῖπεν·

– δῆλον ὅτι· ὄψει ὅπου ἄρχεσθαι τὸ ἐμὸν ἵχνος ἐν τῇ ψάμμῳ· δεῖ δέ σε οὐδὲν ἄλλο ποιεῖν ἢ με μένειν· ἐκεῖ παρέσομαι ταύτῃ τῇ νυκτί.

ἐγὼ, καίπερ μόνον εἴκοσι μέτρα ἀπέχων, οὐδὲν ἐώρων.

ιόν = φάρμακον ὃ ἀποκτείνει

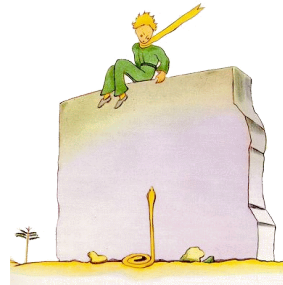
μακράν = πολὺν χρόνον

τὸ βασιλείδιον, ὀλίγον χρόνον σιγήσαν, εἶπεν ἔτι·

– ἄρα ἀγαθὸν ἰὸν ἔχεις; ἀκριβῶς ἐπίστασαι ὅτι οὐ ποιήσεις με μακράν πάσχειν;

ἐπαυσάμην βαίνων, μέγιστα λιπούμενος, οὐπω δὲ οὐδὲν συνίην.

– νῦν ἄπιθι, εἶπεν οὗτος... καταβαίνειν βούλομαι.

βάσις, -εως = τὸ κάτω μέρος

ἀνορθόω = εἰς τὸ ἄνω τείνομαι

μικρολεπτόν: ἐν λεπτὸν ἔχει ἐξή-
κοντα μικρολεπτὰ

πιστόλιον: ὄπλον

ἐξελκύω = ἐκλαμβάνω

ἀπο-ρρέω

ὑπ-εισ-έρχομαι

τῷ δέχεσθαι

τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν τοῦ τείχους βάσιν κατέβαλον, ἐπήδασα δέ! ἐκεῖ ἦν, πρὸς τὸ βασιλείδιον ἀνορθούμενος, ξανθὸς ὄφις τοιούτων οἷοι τριάκοντα μικρολεπτῶν σε ἀποκτείνουσιν. πειρώμενος τὸ πιστόλιον ἐκ τοῦ ἐμοῦ κόλπου ἐξελκύσαι, θᾶττον ἐβάδιζον· ὅμως δε, ψόφον ἀπ' ἐμοῦ ἀφικνούμενον ἀκούσας, ὁ ὄφις ἠδέως διὰ τῆς ψάμμου ἀπέρρευσεν, ὡς κρήνη τις ἢ ἀποθνήσκει, ὑπείσῃλθε δὲ διὰ τῶν πέτρων οὐδαμῶς τε σπεύδων καὶ μεταλλικὸν ψόφον ποιούμενος.

πρὸς τὸ τεῖχος ἀφικόμην ἐν καιρῷ τῷ τὸ ἐμὸν εὐῆθες βασιλείδιον τοῖς βραχίοσι δέχεσθαι, λευκὸν ὡς τὴν χιόνα ὄν.

– τί ἐστὶ τοῦτο τὸ θαῦμα! νῦν τοῖς ὄφισι διαλέγει!

αἰώνιος, -α, -ον = ὅς εισαεῖ μένει
κρόταφος = μέρος τῆς κεφαλῆς
βρέχω τοῦτο = ὕδωρ χέω ἐπὶ τοῦτο

τρωθεῖς < τιτρώσκω

παρ' ἐλπίδα τοῦτο ἐγένετο = ἐγὼ
οὐκ ἤλπιζον τοῦτο γενήσεσθαι

περιπτύσσω = τοῖς βραχίοσι
κύκλω λαμβάνω
πρὸς κάθετον = εὐθὺς κάτω

τὴν αἰώνιον χρυσὴν ταινίαν διέλυσα· τοὺς κροτάφους βρέξας,
ἐποίησα αὐτὸν πίνειν· νῦν δὲ οὐκ ἐτόλμων οὐδὲν ἐρωτᾶν· ὁ δέ,
σεμνῶς με θεωρῶν, τοὺς βραχίονας τῇ αὐχένι περιέβαλεν. ἡσθόμην
τῆς καρδίας αὐτοῦ τυπτούσης ὥς ἡ καρδία ὄρνιθος ὅστις ὅπλω
τρωθεῖς ἀποθνήσκει. εἶπε δέ μοι·

– χαίρω ὅτι ἡῦρες οὗ ἢ σὴ μηχανὴ ἔδειτο· ἔξεσταί σοι οἴκαδε
ἐπανέλθεῖν...

– πῶς τοῦτο γιγνώσκεις;

ἐγὼ ἀφικόμενος ἔτυχον ὥς αὐτῷ ἐρῶν ὅτι, παρ' ἐλπίδα, τὸ ἐπι-
τήδευμα τελευτήσαιμι.

τὸ ἐμὸν ἐρώτημα οὐκ ἀπεκρίνατο, ὅμως δὲ προσέθηκεν·

– καὶ ἐγὼ τήμερον οἴκαδε ἐπανερχομαι...

ἔπειτα δέ, σκυθρωπῶς·

– πολλῷ μᾶλλον ἀπέχει... πολλῷ χαλεπώτερόν ἐστιν...

ἡσθόμην τι παράδοξον γιγνόμενον· τοῖς βραχίοσι τὸ βασιλεῖδιον
περιέπτυξα ὥσεί παῖδα ὄν, ὁ δὲ ἔδοξέ μοι, οὐδὲν ποιεῖν δυναμένῳ
ἵνα κατέχοι, καταπίπτειν πρὸς κάθετον εἰς τὸ βάθος.

σεμνῶς προσέβλεπεν, τῶν ὀφθαλμῶν πόρρῳ ἀποπλανουμένων.

– ἔχω τὸν σὸν ἀγνόν, ἔχω καὶ τὴν θήκην τῷ ἀγνῷ, ἔχω δὲ καὶ τὸν
κημόν...

σκυθρωπῶς δὲ ἐμειδίασεν.

ἀνα-θερμαίνω

μακρὸν χρόνον μείνας, ἡσθόμην αὐτοῦ βραδέως ἀναθερμαινομένου.

– ὦ παῖ, ἐφοβήθης...

ἐφοβήθη, εὖ οἶδα ὅτι! ἡδέως δὲ ἐμειδίασεν·

– ἔτι πλέον φοβήσομαι τήμερον τῆς νυκτός...

ἀνήκεστος, -ον = ὃν ἀκεῖσθαι
(= ἰατρεύειν) οὐ δυνάμεθα
πεπηγμένος = ἀκίνητος (< πήγ-
νυμι)
ἐμαυτοῦ οὐ δυναμένου
αὐτοῦ γελῶντος

αὖθις ἀνήκεστόν τι αἰσθανόμενος ὡς πεπηγμένος κατέστην.
ἡσθόμην ἐμαυτοῦ πάσχειν οὐ δυναμένου αὐτοῦ μηδέποτε αὖθις
γελῶντος ἀκούσεσθαι, ὅ μοι τὸ αὐτὸ ἦν καὶ πηγὴ ἐν τῇ ἐρημίᾳ.

– ὦ παῖ, βούλομαι αὖθις σοῦ γελῶντος ἀκούειν.

ὁ δὲ εἶπεν·

– τήμερον τῆς νυκτός ἐνιαυσία ἡμέρα ἔσται· ὁ ἐμὸς ἀστὴρ
παραγενήσεται ἀκριβῶς ὑπὲρ τοῦ τόπου οὗ κατέπεσον τὸ
πέρυσιν...

τὸ πέρυσιν = τῷ προτέρῳ ἔτει

ἐντευξίς, -εως < ἐντυγχάνω

– ὦ παῖ, μὲν ἀληθῶς τοῦτο περὶ τῆς ὄφιδος καὶ τῆς ἐντευξέως καὶ
τοῦ ἀστέρος μόνον κακὸς ὄνειρός ἐστιν...

ὁ δέ, καίπερ τὸ ἐμὸν ἐρώτημα οὐκ ἀποκρινάμενος, εἶπεν·

– ὁ πλείστου ἄξιόν ἐστιν, τοῦτο οὐ δυνάμεθα ἰδεῖν.

– ἀληθῆ λέγεις.

ἀνθέω = ἄνθη φύω

– τὸ αὐτό ἐστὶ καὶ περὶ τῆς ἀνθεμίδος· ἐὰν ἀνθεμίδα φιλῆς ἢ ἐν ἀστέρι τινὶ κεῖται, τῆς νυκτὸς ἡδιστόν ἐστιν τῷ οὐρανῷ προσβλέπειν· πάντες οἱ ἀστέρες ἠνθήκασιν.

– οὕτως ἐστίν.

– τὸ αὐτό ἐστὶ καὶ περὶ τοῦ ὕδατος· ὁ μοι ἔδωκας πίνειν τὸ αὐτὸ ἦν καὶ ἡ μουσική, τῆς τε τροχιλίας καὶ τοῦ κάλω ἔνεκα... μέμνησαι... ἀγαθὸν ἦν τὸ ὕδωρ...

– οὕτως ἐστίν.

– τῆς νυκτὸς τοῖς ἀστράσι προσβλέψεις· ἢ ἐμὴ οἰκία μικροτέρα ἐστὶν ἢ ὥστε δύνωμαί σοι δεικνύναι ὅπου κεῖται· οὕτω δὲ ἄμεινόν ἐστιν, ὁ γὰρ ἐμὸς ἀστήρ σοι ἔσται τις τῶν ἀστέρων, τότε δὲ φιλήσει πᾶσι τοῖς ἀστράσι προσβλέπειν... πάντες ἔσσονται φίλοι σοι· καὶ δὴ καὶ σοι δῶρον δώσειν μέλλω...

αὕθις δὲ ἐγέλασεν.

– ἄ, παῖ, παῖ, χαίρω ἀκούων σου γελῶντος!

– τοῦτο ἔσται τὸ ἐμὸν δῶρον... τὸ αὐτὸ ἔσται καὶ τὸ ὕδωρ...

– τί τοῦτο σημαίνει;

– οἱ ἄνθρωποι ἀστέρας ἔχουσιν οἱ οὐχ οἱ αὐτοὶ πᾶσιν εἰσὶν· τοῖς μὲν πορευόμενοις οἱ ἀστέρες ἡγεμόνες εἰσὶν, ἄλλοις δὲ μόνον μικραὶ λαμπάδες, ἄλλοις δὲ σοφοῖς οὗσι προβλήματα, τῷ δὲ ἐμῷ ἐπιχειρηματίᾳ χρυσὸν ἦσαν, ἀλλὰ πάντες ἐκεῖνοι οἱ ἀστέρες σιγῶσιν· σύ γε, σὺ τοιούτους ἔξεις ἀστέρας οἷους οὐδεὶς οὐδέποτε ἔσχεν...

ἐν ᾧτινι αὐτῶν: οὐκ ἴσμεν ἐν τίνι αὐτῶν

– τί τοῦτο σημαίνει;

– ὅταν τῆς νυκτὸς τῷ οὐρανῷ προσβλέπῃς, ἐμοῦ ἐν ᾧτινιοῦν αὐτῶν οἰκοῦντος, ἐμοῦ ἐν ᾧτινιοῦν αὐτῶν γελῶντος, τοῦτο ἔσται σοι ὥσεὶ πάντες οἱ ἀστέρες γελῶεν· ἔξεις ἀστέρας οἱ γελᾶν δύνανται.

αὖθις δὲ ἐγέλασεν.

καθ' ἡδονήν = διότι βούλει

ἐπειδὴν δὲ πραῦνθῃς (ἀεὶ γὰρ ἔξεστι πραῦνεσθαι), χαιρήσεις ὅτι ἔγνωκάς με. ὁ ἐμὸς φίλος ἔσει, βουλήσει δέ μοι συγγελᾶν. τὴν θυρίδα ἐνίοτε ἀνοίξεις οὕτως, καθ' ἡδονήν... οἱ δὲ φίλοι σου θαυμάσουσιν ἰδόντες σε γελῶντά τε καὶ τῷ οὐρανῷ προσβλέποντα· σὺ δὲ αὐτοῖς ἐρεῖς· "ναί, οἱ ἀστέρες ἀεὶ γελᾶν με ποιοῦσιν!" νομιοῦσι μὲν σε μαίνειν, ἐγὼ δὲ πονηρὸν σκῶμμά σοι ἐμβεβλήσομαι...

ἐρεῖς < λέγω

σκῶμμα, -ατος = παιδιά, -ᾶς, ὃ οἱ παῖδες ποιοῦσιν ἢ λέγουσιν ἵνα γελῶνται

αὖθις δὲ ἐγέλασεν.

κώδων, -ωνος = μικρὸν χρῆμα ὃ χαρίεντα ψόφον ποιεῖ

– τὸ αὐτὸ ἔσται ὥσεὶ δοίην σοι, ἀντὶ ἀστέρων, πλείστους κώδωνας αἱ γελᾶν ἔχουσιν...

αὖθις μὲν ἐγέλασεν, ἔπειτα δὲ σεμνὸς ἐγένετο.

– τήμερον τῇ νυκτί... οἶσθα... μὴ ἔλθῃς.

– οὐ καταλείψω σε.

– δόξω ἀσθενεῖν... δόξω ἴσως ἀποθνήσκειν· οὕτως ἐστίν· μὴ ἔλθῃς ὥς τοῦτο θεασόμενος, οὐκ ἄξιόν ἐστιν.

– οὐ καταλείψω σε.

σύννους, -ουν = ὃς συννοεῖ, ὃς φροντίζει

ὅμως δὲ σύννους ἦν οὗτος.

	– τοῦτό σοι λέγω... καὶ τοῦ ὄψεως ἔνεκα· οὐ δεῖ αὐτὴν δάκνειν σε... οἱ ὄφεις κακοηθεῖς εἰσιν· ἐνίστε καθ' ἡδονὴν δάκνουσιν... – οὐ καταλείψω σε. τότε τινὸς ἔνεκα ἀνεθάρρησεν. – ἀληθές ἐστιν ὅτι οὐχ ἱκανὸν ἰὸν ἔχουσιν τῷ δις δάκνειν...
κακοηθής, -ές = ὃς κακὰ ἤθη ἔχει	
τολμηρός, -ά, -όν = ὃς τολμᾷ	ἐκείνη τῇ νυκτὶ οὐκ εἶδον αὐτὸν ὀρμώμενον, ἀπῆλθε γὰρ οὐδαμῶς ψόφον τι ποιῶν· αὐτὸν δὲ κατέλαβον τολμηρόν τε καὶ ταχέως βαδίζοντα, εἶπε δέ μοι μόνον· – ᾧ, ἐνθάδε πάρει...
ἀνιάω = λυπέω	τῆς χειρὸς ἐλάβετο· ἔτι δὲ ἠνιάτο·
πείσει < πάσχω	– κακὸν ἐποίησας· πείσει· δόξω μὲν ἀποθανεῖν, τοῦτο δὲ ἀληθές οὐκ ἔσται... ἐγὼ ἐσίγων. – συνίης· ἄγαν πόρρω κεῖται· οὐ δύναμαι τοῦτο τὸ σῶμα ἐκεῖσε φέρειν· βαρύτερόν ἐστιν. ἐγὼ ἐσίγων. – τοῦτο ἔσται ὡς ἀρχαῖος καταλειφθεὶς φλοιός· οἱ ἀρχαῖοι φλοιοὶ οὐδαμῶς οἰκτροὶ εἰσιν...
οἰκτρός, -ή, -ον = λυπηρός	
σπουδάζω: πειράομαι	ἐμοῦ δὲ σιγῶντος, ὀλίγον ἠθύμησεν· τέλος δὲ ἔτι ἐσπούδασέ τι· – χαρίεν τοῦτο ἔσται, οἶσθα· καὶ ἐγὼ τοῖς ἀστράσι προσβλέψω.
ἰόομαι = τοῦ χρόνου ἐξερχομένου, ἰὸν ἔχειν ἄρχομαι	πάντες οἱ ἀστέρες φρέατα ἔσονται ἰωμένην τροχιλίαν ἔχοντα. πάντες οἱ ἀστέρες δώσουσί μοι πινεῖν...

ἐγὼ ἐσίγων.

– τερπνὸν ἔσται! σοὶ μὲν ἔσται πεντακόσια ἑκατομμύρια κωδῶνων,
ἐμοὶ δὲ ἔσται πεντακόσια ἑκατομμύρια πηγῶν...

ἐσίγησε δέ, ἐδάκρυε γάρ.

– ἐκεῖ ἐστίν· ἔα με μόνον βαδίζειν.

ἐκαθίσατο ἄτε φοβούμενος· εἶπε δὲ ἔτι·

– οἶσθα... ἡ ἐμὴ ἀνθεμὶς... αἰτίος εἰμι! οὕτω μὲν ἀσθενὴς ἐστίν!
οὕτω δὲ ἀσινὴς ἐστίν! ἔχει μόνον τέτταρας ἀκάνθας ἵνα πάντα τὸν
κόσμον ἀμύνηται...

ἐκαθισάμην, οὐκέτι γὰρ οἶός τ' ἦν ἐστάναι· εἶπε δέ·

– ἐνθάδε πάρεστι... πάντα τετέλεσται...

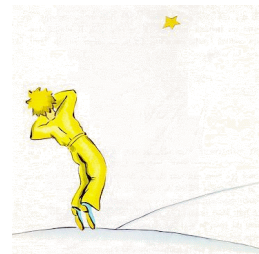
ἔτι ὀλίγον ἠπόρει, ἔπειτα δὲ ἀνέστη· βῆμα ἐποίησεν. ἐγὼ οὐκ
ἐδυνάμην κινεῖσθαι.

οὐδὲν ἄλλο ἐγένετο ἢ ξανθὴ ἀστραπὴ ἐγγὺς τοῦ σφύρου αὐτοῦ.
ἀκίνητος ἀκαρῇ χρόνον ἔμεινεν. οὐκ ἐβόησεν. πραῶς οὕτως
κατέπεσεν ὥς δένδρον καταπίπτει. οὐκ ἐψόφησεν οὐδέν, τῆς
ψάμμου ἕνεκα.

ἀσινής, -ές = ἀπλοῦς, ἀβλαβής

τετέλεσται < τελέω

ἀκαρής, -ές = μικρός
πρᾶος, πραεῖα, πρᾶον = ἡσυχος,
ἡδύς

ἐρωτήματά τινα·

1/ τί ἀκούει ὁ κυβερνήτης;

2/ ποῖ ἐβούλετο τὸ βασιλείδιον ἐπανιέναι;

3/ τί ἐννοήσει ὁ κυβερνήτης τοῖς ἀστράσι προσβλέπων;

4/ διὰ τί οὐκ ἐξῆν τῷ βασιλειδίῳ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα φέρειν;

XXVII

νῦν ἤδη τὸ ἐκτὸν ἔτος, εὖ οἶδα ὅτι... οὐπω ταύτην τὴν ἱστορίαν διηγησάμην. οἱ φίλοι δεξάμενοι μάλιστα ἐχάρησαν ἅτε με βιοῦντα ὁρῶντες. δυσθυμῶ, λέγω δὲ αὐτοῖς· "τοῦτό ἐστιν ὁ πόνος..."

πέπραυσμαι < πραῦνω

νῦν σμικρὸν πέπραυσμαι· τοῦτο σημαίνει... οὐ παντελῶς. ἀλλὰ οἶδα αὐτὸν πρὸς τὸ ἑαυτοῦ πλανητὸν ἐπανελθόντα, τοῦ γὰρ ἡλίου ἀνατέλλοντος τὸ σῶμα οὐχ ἡῦρον· οὐδὲ ἦν σῶμα οὕτω βαρὺ... τῆς δὲ νυκτὸς φιλῶ τῶν ἀστέρων ἀκούειν· τὸ αὐτό ἐστι καὶ πεντακόσια ἑκατομμύρια κωδῶνων...

δερμάτινος, -η, -ον = δέρματι πε-
ποιημένος
ἱμάς, -άντος = ὁ τὸν κημὸν ἅπτει
ἐν-δέω

ἀλλὰ θαυμαστόν τι ὑπάρχει· τῷ κημῷ ὃν τῷ βασιλειδίῳ διέγραψεν, ἐπελαθόμην προσθεῖναι τὸν δερμάτινον ἱμάντα! οὐδέποτε ἐξείη ἂν αὐτῷ τὸν κημὸν τῷ ἀγνῷ ἐνδεῖν. τότε ἐρωτῶ ἑμαυτόν· "τί ἐγένετο ἐν τῷ πλανητῷ αὐτοῦ; ἴσως ὁ ἀγνὸς τὴν ἀνθεμίδα κατέφαγεν..."

ἄλλοτε μὲν ἐμαντῷ λέγω· "οὐδαμῶς! τὸ γὰρ βασιλείδιον κατὰ νύκτα τὴν ἀνθεμίδα τῇ ὑαλινῇ σφαίρᾳ καλύπτει καὶ τὸν ἀγνὸν εὖ φυλάττει..." τότε χαίρομαι, πάντες δὲ οἱ ἀστέρες ἠδέως γελῶσιν.

τὰς φροντίδας ἀνίημι: ἀποπλανάομαι, τὸν νοῦν παράγομαι

ἄλλοτε δὲ ἐμαντῷ λέγω· "ἐνίστε τὰς φροντίδας ἀνίης, τοῦτο δὲ ἱκανὸν ἐστίν! ἐπελάθετο ἐσπέρας τινὸς τῆς ὑαλινῆς σφαίρας, ἣ ὁ ἀγνὸς ψόφον οὐ ποιούμενος τῆς νυκτὸς ἐξῆλθεν..." τότε οἱ κώδωνες δάκρυα γίνονται! ...

ὕμῖν καί μοι

τοῦτο δὴ μέγα μυστήριόν ἐστιν· ὑμῖν, οἳ καὶ τὸ βασιλείδιον φιλεῖτε, οὕτως ὥς καί μοι, οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ τὸ αὐτό ἐστίν εἴ που, οὐκ ἴσμεν ὅπου, ἀγνὸς τις ὃν οὐ γινώσκομεν κατέφαγεν ῥοδωνιάν τινα ἢ μή.

τῷ οὐρανῷ προσβλέπετε. ἐρωτᾶτε ὑμᾶς αὐτούς· ἄρα ὁ ἀγνὸς κατέφαγεν ἢ οὐ κατέφαγε τὴν ἀνθεμίδα; ὄψεσθε δὲ ὅπως πάντα μεταβάλλεται...

οὐδεὶς τέλειος ἄνθρωπος συνήσει οὐδέποτε τοῦτο οὕτως ἄξιον ὄν!

✧

αὕτη ἐστὶ μοι ἢ τε καλλίστη καὶ λυπηρωτάτη χώρα τοῦ κόσμου. ἡ αὕτη χώρα ἐστίν ἢ ἐν τῇ προτεραίᾳ σελίδι κεῖται, αὗθις δὲ διέγραψα ἵνα ὑμῖν εὖ δείξαιμι. ἐνθάδε ἐστίν ὅπου τὸ βασιλείδιον ἐπὶ μὲν τῆς Γῆς ἐφάνη, ἔπειτα δὲ ἠφανίσθη.

ἐκεῖνη = διὰ ἐκείνου τοῦ τόπου

ἀκριβῶς ταύτη τῇ χώρᾳ προσβλέπετε ἵνα ἀναγνωρίζητε ἐάν ποτε ἐν τῇ Ἀφρικῇ, διὰ τῆς ἐρημίας, πορεύησθε· ἐάν δὲ ἐκεῖνη διαπορεύησθε, ὑμᾶς αἰτῶ μὴ σπεύδειν μέν, μένειν δὲ ὀλίγον χρόνον ὑπὸ τοῦ ἀστέρος!

εἴσεσθε < οἶδα

ἐάν τότε παῖς τις ὑμῖν προσχωρῇ, ἐάν γελαῖ, ἐάν χρυσᾶς τρίχας ἔχῃ, ἐάν ἐρωτωμένος οὐδέποτε ἀποκρίνηται, εὖ εἴσεσθε ὅστις ἐστίν. χαρίεντες δὲ πρὸς αὐτὸν ἔστε! μὴ λίπητε με οὕτω δύσθυμον ὄντα! γράψατέ μοι ταχέως ὅτι ἐπανῆλθεν...

ἐρωτήματά τινα·

1/ διὰ τί οἶδεν ὁ κυβερνήτης τὸ βασιλείδιον ἤδη πρὸς τὸ ἑαυτοῦ πλανητὸν ἐπανελθόν;

2/ τί ἀρέσκει αὐτῷ ποιεῖν τῆς νυκτός;

3/ τίς ἐστὶν αὐτῷ ἡ καλλίστη χώρα τοῦ κόσμου;